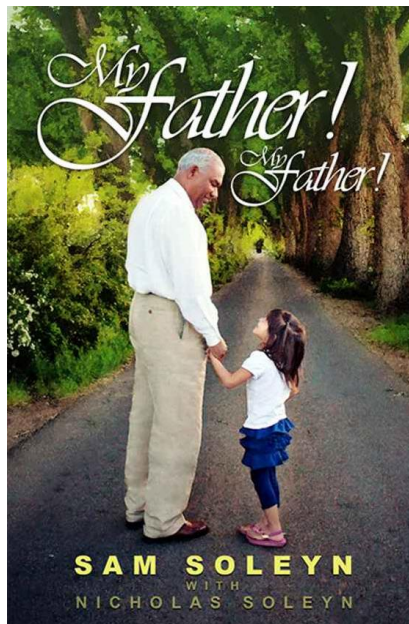

Татко мой !

Татко мой !

САМ СОЛЕЙН
с
НИКОЛАС СОЛЕЙН
Превод: Емил Енчев

Много от принципите съдържащи се в тази книга първо са изпитани в практична реалност в контекста на моя 35 годишен брак с моята възлюбена Люси. Плода от този брак е две деца, Тамаринд и Николас. Аз първо бях запознат с принципите на бащинството чрез моите деца. Тамаринд обича да казва, че тя ме е научила на всичко, което знам за бащинството. С удоволствие посвещавам тази книга на Люси и на Тамаринд и Николас.

Съдържание:

Татко мой !.....	1
Признания	2
Предисловие.....	3
Предговор.....	5
Въведение.....	6
Г Л А В А 1 – Културата без бащи	8
Г Л А В А 2 – Следствията от културата без бащи	16
Г Л А В А 3 – Нова етична и морална основа.....	22
Г Л А В А 4 – Духа на сирака.....	26
Г Л А В А 5 – Познаването на добро и зло	36
Г Л А В А 6 – Промяна от дух в душа.....	43
Г Л А В А 7 – Плановете на врага.....	47
Г Л А В А 8 – Последният Адам.....	52
Г Л А В А 9 – Как говори Бог.....	64
Г Л А В А 10 – Баща и синове.....	76
Г Л А В А 11 – Функциониране като бащи и синове	85
Г Л А В А 12 – Обръщане на сърцето на бащите към децата	92
Г Л А В А 13 – Не наричайте никой човек на земята ваш баща	97
Г Л А В А 14 – Подредбата на Божия Дом	102
Г Л А В А 15 – Нацията Израел и ранната Църква	115
Г Л А В А 16 – Свята нация.....	124

Признания

Сред тези, които са повлияли мисленето ми са легендарни фигури на литературата като Джон Милтън, Джон Дон, Кристофър Марлоу, Дезидериус Еразъм,

Данте Алигиери, Лев Толстой и Томас Хобс. Също така съм вдъхновен от прозренията на К.С. Луис, Уочмън Ний и моя приятел и съработник в Царството, Тамо Наиду. Имал съм доста дискусии през нощта с Дъглас Алън, Майкъл Барът и Корбът Гаулдон, включени в специални изложения на тази книга. За тях и за още много други, които са допринесли с мисли и прозрения, аз съм дълбоко благодарен. Главното ми признание, обаче, е за Святия Дух, Духът на Истината, който, под ръководството на Господ Исус Христос, е дръпнал завесата и е разкрил мистерии, които са били скрити в гънките на Писанието, чакащи за време и поколение, за които са били предназначени да бъдат дадени като хляб от небето за това пътуване.

Предисловие

Църквата, чрез Божий замисъл, е явно и функционално семейството или домочадието на Бог. Бог създаде човешката раса, за да бъдат точни представители на божеството (Бащата, Синът, Духът) за цялото творение. Връзката беше такава на небесния Баща любящо свързващ се с един общ Син, видимо изразяващ Божиата слава.

Практическата страна е, че когато хората приемат Исус Христос за свой Спасител, те са поставени в духовни семейства, посредством които те са отглеждани и възпитавани в образа на Божия Син (Псалм 68:6). По този начин, самият Бог става Баща на тези, които са без бащи и се грижи за вдовиците (Яков 1:27). Чрез този процес, вярващите са социализирани наново и явно отделени от семействата и организациите на земята. Ако църквата е Божието семейство, тогава тя трябва да функционира както функционира семейството.

Тук лежи загадката за настоящите проблеми изправени пред Църквата. Докато идеята, че Църквата е Божието семейство обикновено се приема от повечето деноминационни традиции на християнството, нейната практична работа до голяма степен е чужда. Като цяло Църквата се е отклонила от божественото намерение на Бог да има семейство на земята, и вместо това се е вкаменила в институция на религия, обременена от излишество от правила и практики. Следователно, тъй като Божието семейство се е отказало от своята основна цел, земята е тормозена от проклетие, което може да бъде разчупено само от пряко изследване на Писанията относно основната структура на Църквата и апостолската мисия. Не само, че такова едно изследване ще разкрие предопределения план на Бог за създаването на човечеството, но също така ще отстрани причините за въпроса по уреждането и управлението на Божието домочадие, и ще разкрие нуждата от възстановяването на „лидери бащи“, които самоотвержено ще издигнат Божиите синове до управители на Божието Царство (Малахия 4:6), като по този начин ще установят суверенно управление на мир в творението.

Именно на този фон е, че *Татко мой! Татко мой!* от Сам Солейн е навременно, клинично определяне на настоящите проблеми в Църквата и в обществото. Той говори за идентичността, целта и функцията на Църквата на Исус Христос, и заявява, че кризата на идентичността произвежда неизправност в поведението – причината за гъстата тъмнина, която покрива земята. Проклетието, според Сам, е нуждата от реструктуриране на Божието семейство. Основно, той предизвиква есхатологията на Църквата от 21-ви век. Това не означава предложението на нов библийски ред. Според личното признание на Сам, възгледите в неговата книга не са нови, бивайки първоначално разкрити в ранната древност. Неговите хипотези са подкрепени от

Старозаветни модели, символизиращи и посочващи начина, по който са конструирани новозаветните хора. Той просто умолява църквата да се върне към първоначалното божествено подреждане.

Докато отбелязванията на тези истини не са нови за тези, които са обучени в историята на християнството, те са глътка свеж въздух за всеки, който желае промяна. Прозренията на Сам са откровение в това, че се появяват във време когато е изгрял нов час върху Църквата – време за реформацията на мисъл и практика.

Без съмнение, тази книга е новаторска в това, че връща границите на нашето живеене като се застъпва за един по-превъзходен начин, по който вярващите могат да функционират като Божиите синове на земята. Това е парадигматично преместване от многото традиционни и многото съвременни философски и хуманистични идеи, които преобладават в църковните кръгове. Тази книга е свидетелство срещу преобладаващите езически системи на християнството, които са поробили Божиите деца и им пречат да се радват на свободата, която е дадена на разположение чрез Исус Христос. Тя е ясен тръбен призив за възстановяване и реконструкция на предопределеното божествено намерение; реализирането на един общ син в образа на Христос – първородният Син (Римляни 8:29).

За да достигне тази цел, Сам приема като факт, че теокрацията на Църквата е основно патриархална по природа – Божието семейство се управлява от бащи (старей). Тези индивиди функционират представително като слуги, попечители и настойници на божествените наследници на завета (Галатяни 4:1). Бащите благосклонно и любящо пастируват Божието стадо с „хляб от небето“ (Изход 16:4). Под изпълнителното лидерство на Святия Дух, те водят Божиите синове през пустинята на живота към святост, така че божественото семейство да може да осъзнае своето призвание и служение в този свят. Целта е стратегическо поставяне на зрели синове на места на влияние в света, за да могат царствата на света да бъдат донесени под управлението на Христос.

На лично ниво, аз говоря за моето взаимоотношение със Сам Солейн. В живота има такива редки срещи, които незаличимо бележат нашето пътуване. Често неочаквано, тези моменти настройват фино нашите виждания и подреждат стъпките ни в Христос. Това са божествено уговорени срещи, отворени изгледи на ново духовно преживяване. Такава беше срещата ми със Сам.

Аз срещнах Сам на конференцията Апостолска декларация, проведена от Еуджън и Патрис Шапърт във Вашингтон, Ди Си, 2005 година. Първото ми впечатление за Сам беше такова на истински държавник с благороден характер, изцеждащ мъдростта на вековете. Това беше слуга и апостол на Христос, който не само владееше Божието присъствие, но също така точно предаваше културата на Царството с благодат и спокойствие. Неговата персона изобразяваше какво е да бъдеш син и баща в Божието домочадие. Не само че духа ми подскочи при звука на гласа му и яснотата на неговото разбиране за времената, в които живеем, но той също откликна на призива за заветно взаимоотношение, което Сам и аз имаме днес, за което съм вечно благодарен.

Когато семето на нашето взаимоотношение разцъфна, ние обсъждахме Божието Слово и Неговото Царство в ранните часове на утрото. За мен, това бяха безценни възможности да бъда наточен и полиран. По време на тези срещи, аз открих дълбочината на човека. Резервоар на знание, носещ дарът на мъдростта, за да се роди в нашите разговори, той също така беше практичен в начина, по който предаваше знанието си за живота и, по-специално, за хората. Още в началото на нашето взаимоотношение беше ясно, че той не само носеше божествено послание, но че беше

станал посланието. Наблюдавайки неговите взаимоотношения с другите, беше ясно, че неговите лидерски способности бяха такива на един баща, интимно свързващ се със своите деца. Цялото му разположение възплащаваше патриархалната благодат на Бащата.

Накрая, в моята оценка, вижданията на Сам за Божието семейство не са просто философски; той е предал целият си живот. Неговото взаимоотношение с много динамични хора по земята подсилват тази реалност. Казано просто, той е патриарх в Божието Царство, който е отгледал много синове, някои до мястото да се грижат бащински за много домове в Църквата и в корпоративното общество. В това отношение, автентичността на *Татко мой! Татко мой!* не е просто предаването на дълбоко откровение, а на небесна благодат възплътена в живота на писателя, който е станал откровението. Тази книга без съмнение ще допринесе за възстановяването на Църквата в нейната пророческа и свършена съдба в Христос.

Тамо Наиду

*Християнски служения Реката на Живота
Пийтърмаризбург, Южна Африка*

Предговор

Вярвам, че е важно да четете *Татко мой! Татко мой!* в контекст. Затова, предлагам това кратко откровение на моя произход. Аз съм роден на остров Сент Винсент на Карибите и съм човек от смесена раса, с преобладаващи жилки на индианец, африканец, португалец и англичанин. Под британската система, аз получих класическо образование, докато напуснах островите на 18 годишна възраст за по-нататъшно обучение в Съединените щати. В колежа изучавах реторика, право и теология, получавайки бакалавърски степени по английски език и реч и докторска по право от Университета на Ню Мексико, училището по право през 1982 година.

Първите ми стъпки като проповедник включват минало с Англиканската Църква, която оформя част от изложението ми на историческата църква. Сега работя обширно сред голямо разнообразие от нации – от Съединените щати до страни в Африка, Европа, Карибите и бившия Съветски съюз – и дори сред още по-широко разнообразие от расови групи.

Проповядвах първото си послание на 15 годишна възраст от моя живот, и сега съм прекарал 45 години в и из църковни кръгове, които са толкова разнообразни колкото и културите, които ги произвеждат. Бях вярващ в продължение на почти 20 години преди Божията реалност, отделно и настрана от религията, да стане ясна за мен. Преди това, успешното тълкуване на Писанието съчетаваше влиянията на обществената култура и религиозните практики, в които нормалната парадигма за моето тълкуване на Писанието беше историческите традиции на тълкуване, смесени с предпочитанието на обществения зов. В моята широкообхватна област на преживяване през десетилетията, обаче, аз осъзнах факта, че културата на религията намалява познаването на Бог.

Бях въведен в реалността на личността на Бог в преживяване в стила на това по пътя за Дамаск, през 1984 година. Преживяването на личността на Самия Бог отвори очите на духа ми за една реалност, която силно надвишаваше религиозната нормалност. Това преживяване отвори духа ми за реалността на областта на Духа. Бях мигновено

променен, вътрешно, и от тогава, аз съм изследвал невидимата реалност на Бог, Небесното Царство и областта на Духа.

Осъзнавайки собствената ми промяна, положил съм голямо старание да отбележа библейските справки съответстващи на твърденията направени в текста. Ние напълно очакваме откровенията в тази книга да променят и дори да преобърнат здраво държаните вярвания и дългогодишни религиозни традиции.

Давайки голям фокус на взаимоотношението между бащи и синове в тази книга, няма ирония в това, че моя верен съработник в това и в бъдещи планирани проекти е моя син, Николас Солейн. Той е участвал обширно в основното изследване, писане и редактиране на тази книга, и под моята насока е вече силно въввлечен в планирането на бъдещи творби. Ние сме дискутирали напълно всички глави, тяхното съдържание и оформление, и той е напълно запознат с предмета и моите мисловни процеси. Той правилно е записан заедно с мен като един от авторите на тази книга. Аз съм му задължен за неговото безценно участие и съдействия.

При написването на тези откровения, аз бях напълно подпомаган в пътуването от благословения Свят Дух, който Исус изпрати след като се върна на небето, за да разкрива Него на хората и да възстанови познаването на Бог и Неговите намерения за създаването на човека. В по-голямата си част, откровенията съдържащи се тук не са нови откровения, а са осветяване на откровенията вече записани в Стария и Новия завет. Според Писанието, някои откровения са навити и запечатани „до последното време“, (Данаил 12:9) и тогава са разкрити на поколението, за което са били предназначени. Аз вярвам, че откровенията съдържащи се в тази книга са за това време на земята.

Има много неизбежни и основни въпроси задавани от тези, които ревностно търсят Бог. За тях, отговорите намиращи се в религиозните традиции са се оказали недостатъчни или напълно отсъстват. Тази книга поставя рамка, в която да мислим за тези въпроси и да започнем да им отговаряме в съответствие с Писанието и Святия Дух.

Тази творба е съзнателно ограничена до това да установи принципите на взаимоотношение между Бог и човека. Това е една всеобхватна картина, която представя контраст на традиционната религиозна нагласа и, като такава, предлага много различни отговори, но не се придвижва в практични приложения. Това е основа, върху която ще градим.

Сам Солейн

Въведение

Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас.¹

Преди Бог да създаде света, Той направи завет със Себе Си да установи целта и реда на човечеството в творението. Света щеше да бъде мястото на действие, където щеше да се изпълни завета, а човека основния актьор в драмата на неговото развиване. Бог знаеше края на историята от началото.

¹ Йоан 14:18.

Неговите цели за създаването на света бяха да покаже Своята природа на любов и да изличи поkwарата на греха от творението. Бог създаде син, Адам, на когото даде мандата да управлява. Той подреди реда на творението, за да улесни управлението на Своя син и облече сина Си с авторитета да представя културата на небето на земята.

Врагът, който се разбунтува срещу това, че Бог избра човека за Свой наследник, въведе греха в творението чрез Адам. Неминуемо, и Адам и Христос, синовете изпратени от небето, за да покажат природата на Божията любов, бяха определени да контролират врага. От неуспешната конфронтация на Адам, отделянето от Бог и съпътстващата липса на баща, произлезе културата.

Когато човека отдели себе си от своя Баща, неговата природа се промени от такава на син в природата на сирак, което стана де факто човешката природа. Културата на син се различава напълно от тази на сирак. Един син на Бог в творението е определен да излъчва славата на Божията природа и да представя точно природата на своя Баща като управлява в областите на своята власт както би го направил Бащата. Той е поддържан в тези две заповеди от ресурсите на дома на своя Баща; докато сирака разчита изключително на себе си за своето снабдяване и протекция, и неговата цел е да оцелее. Падението на човека въведе тази култура като алтернатива на първоначалното намерение на Бог за създаването на човека.

В завета на пресътворяването, Бог се погрижи за изкуплението на Неговия дом „Агнето [беше] убито още при създаването на света“, за да могат мандатите свързани с Божия син на земята да бъдат доведени до пълните си изяви.² На правилното време, по тази причина, Бог изпрати друг син да изкупи Неговия дом и да установи наново Неговите цели за Неговите синове. Исус се яви на правилното време, за да изкупи човека от резултатите от избора на Адам.

Христос успешно се конфронтира с врага и успя в премахването на всички последствия на неговата измама. Исус живя на земята по начин различен от този на всички други човешки същества. Той показа на човека, че е възможно да се чува Бог и да се ходи в божествен ред всеки миг от живота. Неговата декларация, че „човек няма да живее само чрез хляб, но чрез всяко слово, което излиза от Божиите уста“, беше предназначена да обясни как живееше Той и кой беше Той, защото Той беше също така Хляба от небето и Словото, което излизаше от Божиите уста.³ Неговия живот беше пълно излагане на Божия живот, който Той първоначално възнамеряваше Неговите синове да живеят на земята. Той беше направил възможна, за цялото човечество, възможността да бъде примирено с Бог Бащата и да показва Божията слава, Неговата любов.

Бог възкреси Исус от мъртвите като „Господ и Христос“. Христос се отнася за общото помазание, в което всички Божии синове, новородени от Духа, са събрани като Негово тяло. Самия Исус се възнесе на небето и сега седи на торна на Бог като главата.

Постижението на Исус във връзка с премахването на измамата на врага доведе повторно въвеждане на властта на небето като алтернативна основа на сила и власт, подкрепяща действията на Божиите синове на земята. Тази основа на власт е позната като Божието Царство. Божието Царство е функционираща реалност на земята, която дава ред и форма на Божиите деца когато те преследват Божиите цели, колективно, като Тялото на Христос.

² Вижте Откровение 13:8 NKJV.

³ Матей 4:4; Лука 4:4. Вижте Йоан 1:1 NKJV: „В началото беше Словото, и Словото беше с Бог, и Словото беше Бог“.

БОЖИЯТ ДОМ

Божият семейство на земята е духовно семейство, извадено от всички класи на човечеството и оформено в подредба, която представя основната природа на Божията любов. Божиите синове, които съставляват това семейство са духовни същества, тъй като Самият Бог е дух. Въпреки че в техните взаимоотношения един с друг Божиите синове могат да бъдат мъже и жени, от различни раси, от различни етнически произходи и от различни социални класи, в тяхното взаимоотношение с Бог Бащата, те всички са синове. Целият Божий дом е подреден така че да показва любовта на един баща към сина си и доверието на един син към баща си. Тази най-главна ценност е представена с по-голяма сложност чрез подредбата на едно духовно семейство, домоначие, род, племе и накрая нация.

Духовното тяло, включващо всички Божии синове, съществува едновременно в небето и на земята, и това е Божият дом и в двете реалности. Редът на тази подредба е замислен да показва културата на небето на земята. Основата на тази култура е редът на баща и син, чрез който Божията любов е представена на земята както е на небето.

За почти две хилядолетия, религиозната мисъл е била фокусирана на това да се спечели достъп до небето в задгробния живот и не е предлагала никакво обяснение защо Бог е поставил човека на земята. Всички разкази започват с една развиваща се история, започваща с Едемската градина. При тази начална точка, фокуса излиза, че е на нуждата от изкупление на човека. Не е дадено никакво обяснение на предшестващия въпрос защо Бог създаде човека като Свой син и го постави да управлява на земята.

Тази книга разказва историята на Божият първоначално намерение за създаването на човека и обяснява как жертвата на Исус на кръста препозиционира човека в Божията воля, така че той да може да изпълни Божият намерение за създаването му.

Г Л А В А 1 – Културата без бащи

Културата е основата на нашата идентичност, индивидуалност и членство в обществото. Това е спомена, речта, изкуството и поведението, предавани от едно поколение на следващото. Един индивид тълкува своите уникални преживявания предсказуемо, по начин съвместим с културните норми, които от своя страна формират основите за самовъзприемане. Културата диктува как всеки човек определя собствената си личност. Наследството на предците на обществото се крие в характеристиките на тяхната културна идентичност. Тази идентичност може да бъде толкова дълбоко проникнала в отделния индивид, че без откровението на една различна култура, тя определя курса на живота му. Без значение дали той съзнава или не този факт това няма връзка с разрешаването.

Днес, доминиращата глобална култура е тази на хората без бащи. Тази култура е коварна и проникваща, която учи хората да мислят като сираци. Това е култура отделена от благотворното влияние на нечий прадеди и оставя сирака беззащитен в своя ум. Един сирак няма друга защита и няма друго снабдяване освен това, което може да създаде за себе си и трябва да се бори за оцеляване чрез каквито и да са средства.

Днешната култура без бащи е в директен конфликт с културата на Божият Царство. Докато културата без бащи произвежда сираци, Бог създаде хората да бъдат

Негови деца и наследници на Неговото Царство. Културата на Божието Царство е тази на дом. Конфликта между тези две култури е назрял тъй като Бог продължава да разкрива Своя Дом на земята.

Божият Дом е Божието семейство. Той съществува едновременно и на небето и на земята.⁴ Божието Царство е основата на власт и управление, която упълномощава Неговия Дом в двете области. Царството съществува, за да поддържа Божиите деца в техния мандат да представят природата и характера на Самия Бог. То е замислено, за да възстанови първоначалното Божие намерение за създаването на човека и в процеса, да избави човечеството от културата на сирака. Божият Дом е разкрит в това време, за да даде на Божиите деца една праведна алтернатива вместо проникващата култура без бащи.

НОВАТА ГЛОБАЛНА КУЛТУРА

Наследството, което едно дете има право от баща си е любовта, подкрепата и ресурсите на домоцаята. Минимално, това изисква смислено взаимоотношение между бащата и децата му. Прилагането на този минимален стандарт подчертава пандемичния обхват на проблема; преобладаващата глобална култура е тази на сираците. Тази култура толкова напълно прониква в нациите, групите от хора и религиите, че културата без бащи е станала стандарт, с който всички други културни профили, съзнателно или несъзнателно се сравнява. Затова, понятието за приемственост чрез наследство е чуждо за повечето от обществата в света.

Съвременния сирак се явява в много форми. Промяната на социални модели, войните и болестите, политиките, и падането на религиозните системи в многото краища на света са създали сираци от цели нации и цели поколения от хора. Там където тези феномени са махнали бащата от обикновеното семейство, децата са оставени да преценяват как сами да оцеляват, и накрая те предават своята идентичност на сираци и на своите деца.

Традиционната структура на семейството се е променила по начини, които лишават децата от минимално взаимоотношение с баща им, дори когато бащата е жив или присъства физически. Доскоро, да имаш извънбрачни деца или от взаимоотношение на съжителство беше заклеймявано в западните общества. Днес, обаче, едни от най-големите приноси за липсата на бащи в западната култура е броя на децата родени от самотни майки. В Съединените щати, приблизително 41% от новите раждания са на неомъжени жени.⁵ Подобен ръст на извънбрачните раждания се среща в Англия и в други европейски страни.⁶

Липсата на бащи в Съединените щати не е съсредоточено в специално демографско място. Това че повече от половината от всички деца в афро-американското общество живеят в домове без бащи е особено поразително. Обаче,

⁴ Ефесяни 3:14-15.

⁵ Kaisa Raatikainen, Nonna Heiskanen, Seppo Heinonen, "Marriage Still Protects Pregnancy." BJOG: an International Journal of Obstetrics and Gynecology, Vol. 112, pp. 1411-16 (Oct. 2005).

⁶ Kathleen Kiernan, "Childbearing Outside Marriage in Western Europe," Population Trends, Vol. 98, pp. 11-20 (1999 Winter); see Kaisa Raatikainen, Nonna Heiskanen, Seppo Heinonen, "Marriage Still Protects Pregnancy," BJOG: an International Journal of Obstetrics and Gynecology, Vol. 112, pp. 1411-16 (Oct. 2005). Birth statistics: Births and patterns of family building England and Wales. Office for National Statistics, FM1 No. 36—2007 (Dec. 15, 2008).

повече от 42% от белите бракове завършват с развод.⁷ Докато афро-американските деца се раждат в домове без бащи, белите деца все повече остават без бащи чрез развод.

Докато промените в социалните норми допринасят за по-неуловимо развиване на една култура без бащи, войната и болестите са направили сираци от цели нации почти за една нощ. В Централна и Южна Африка, епидемията от СПИН е отнело едно цяло поколение от бащи и е променило социалната структура. Когато родителите са загубени поради болест, децата стават глави на домоначията с отговорността да отглеждат и да се грижат за по-малките си братя и сестри. Те са сираци отглеждани сираци.

Подобно, плода на войната ражда изобилна жътва от сираци. Например, в страните, които са съставлявали бившата Федерална Република Югославия, гражданските войни са унищожили социалната структура и са понижали ролята на бащите сред хората. Много семейства са унищожени чрез насилие, и масови кампании, които са използвали похитяване като военно оръжие и „етническо очистване“, което довело до раждането на хиляди сираци, на повечето, от които сегашния статус е неизвестен.⁸ Такова доста голямо население от сираци ражда яростно ограбване на едно цяло поколение от неговата идентичност. Освен това, последиците от войната и революцията са оставили отворена вратата за човешки трафиканти, чиято жертва са уязвимите деца от тези страни. Страните, които са били част от бивша Югославия сега са ключови области за „вербуване“ на деца за масовата сексуална търговия на Източна Европа. Децата от тези страни са оставени отворени за атака и експлоатация. Те нямат основа за разбиране на любовта и защитата от баща.

РОЛЯТА НА КОМУНИЗМА

Вследствие на комунизма има милиони сираци и семейна инфраструктура, която не е възстановила своята идентичност, тъй като тя беше определена единствено като част от държавните ресурси. Под управлението на комунизма, държавата имаше крайната власт над децата, а родителския контрол беше предмет само на държавните интереси. Семействата бяха части от държавата, а държавата контролираше съдбите на децата. Комунизма лиши народите от един работещ модел на семейния живот, и тези отскорошно независими нации нямат основа, върху която да градят социална инфраструктура.

Социалния феномен в бившите комунистически страни ясно демонстрира ефекта, който е имал комунизма върху семейната единица. Като например, в Украйна,

⁷ Center for Disease Control and Prevention. “Cohabitation, Marriage, Divorce, and Remarriage in the United States,” Series Report 23, Number 103, pp. (PHS) 98-1998 (July 2002); http://www.cdc.gov/nchs/data/series/sr_23/sr23_022.pdf (accessed Mar. 17, 2011). See Center for Disease Control and Prevention. “Marriage and Cohabitation in the United States: A Statistical Portrait Based on Cycle 6 (2002) of the National Survey of Family Growth,” Series 23, Number 28, p. 8 (Feb. 2010), showing decreased probability for survival of first marriage among white women in comparison to 2002 report. Available at http://www.cdc.gov/nchs/data/series/sr_23/sr23_028.pdf (accessed Mar. 17, 2011).

⁸ UN. 1994. “Rape and abuse of women in the areas of armed conflict in the former Yugoslavia.” General Assembly A/RES/48/143 (Dec. 25, 1993). Available at <http://www.un.org/documents/ga/res/48/a48r143.htm> (accessed Sept. 21, 2009); R. Charli Carpenter, “Born of war: protecting children of sexual violence survivors in conflict zones” (Kumarian Press, Inc. 2007). Available at http://books.google.com/books?id=PxEvHRSR_vUC&lpg=PA21&ots=HtPpkPVCnA&dq=former%20yugoslavia%20vic-timization%20children&pg=PA21#v=onepage&q&f=false (accessed Nov. 23, 2010).

една от най-популярните телевизионни програми е програма за семейните взаимоотношения, собственост на един евангелски проповедник, който е покаял се политик. Той видял, че шансовете на държавата да оцелее били много слаби без повторното въвеждане на тази градивна единица, семейството, в държавата. Големия брой сираци, свързан с цялото население, поставя бъдещето на нацията под риск.

Държавните църкви в тези бивши комунистически страни са белязани от техните отношения на сътрудничество със свалените режими. Църквите предлагат малко повече от литургически практики, които в повечето случаи са остарели и нямат връзка с хората. В резултат, няма значителна духовна алтернатива за безбожните наследства на атеистичния комунизъм. Този модел се повтаря от Русия до Куба и включва целите нации и почти цялото им население.

Културата без бащи представлява най-голямата демографска група от човечеството днес и е нахлула във всеки аспект от човешкото общество. Системите на света подхранват тази култура, и в своето неумолимо издигане, културата без бащи предефинира социалните норми глобално. Поради своята разпространителна способност, тази култура е почти незабележима. Социолози, демографи, политици и маркетинголози, всички изучават различните проявления на тази култура доколкото тя се свързва с тези особени области на интереси. Обаче, малцина са видели културата без бащи като всеобхватното влияние, което се е вляло във всеки аспект на живота. Разглеждана с разбиране за културата без бащи, тенденциите в целия свят и във всички сфери на обществото показват, че културата без бащи в момента определя човешкото общество.

РЕЛИГИЯ ПРИЧИНЕНА ОТ КУЛТУРАТА БЕЗ БАЩИ

Вместо да предложат алтернатива за културата без бащи, църквите са били оформени от тази преобладаваща култура и в своята отстъпчивост, са се провалили в това да предадат мъдростта и откровението на Божието Царство на културата на сираците. Където са конфронтирани от културата без бащи, религиозните системи са се показали като странични продукти на фалшиви традиции.

Религии с патриархални форми са склонни да се предават на формулирани правила взети от остарели интерпретации на свещени писания – обикновено смесица от история, обичаи и традиции. Техните старомодни практики не подхранват връзка с хората. Като такива, тези религии прибегват към срамна манипулация и апел от страха да не бъдат заклеймени в обществото, за да контролират поведението на своите членове. Това че тези религии предават своите идеологии чрез манипулация и сплашване е ясен знак, че духа на един любящ баща липсва в тях.

Единствените цели, които религията може да предложи са тези, които подхранват желанията за тяхното спонсорство. Където преобладаващата култура е тази без бащи, религиозните системи се извиват, за да обслужат желанията на обществото от сираци. Те предлагат възможността от финансов успех или победа над нечии лични или социални гнетове като голямата цел за оцеляване в нашето време на тази земя. Любовта не е изискване. Нищо в тези модели не внушава, че богът на религията ви обича, нито пък от вас се иска да го обичате. Вместо това, те учат, че стриктно спазване на общоприетото ще доведе до изпълнението на тези основни желания.

Какво се случва когато на една нация от сираци са й предложени само анахронични практики, които носят страха от наказание и заплахата от изключване? В семейната динамика, бащата оформя отношението към бога, който е в центъра на религиозната вяра. Ако целта е съобразяване, а бащите са прилагащите органи, тогава

системата на вярване е по-ценна от благополучието на детето. Любовта на бащата е и ограничена и подчинена, на религиозните изисквания. Един от най-потресаващите примери за този феномен е практиката на убийства заради честта: убиване на дете заради нарушения – били те преднамерени или несъзнателни – срещу общоприетото. Убиването на едно дете, за да се запази нечия чест в името на някоя религиозна традиция лишава този патриархален религиозен ред от праведната представа за бащинство.

Олицетворяващи тази култура без бащи в религията са тези свещеници, които са осквернили хората с техните най-уязвими задължения. Тези религиозни фигури, които са си откраднали титлата „бащи“, са извършили безскрупулни и криминални деяния срещу деца, злостно оставени под тяхната грижа. Защиатавайки тези изверги от страх от подвеждане под законна отговорност, църковната йерархия е изоставила хората заради защитата на своя патриархален ред. Църквата е подсилила манталитета на сирака и подкрепя културата без бащи.

Тези религиозни системи разпространяват фалшиво виждане за Бог Бащата в една култура без бащи. Виждането за един любящ баща е изгубено, наложено от запазването на институцията. Ритуалите остават непокътнати, и думите казват: „Бог е любов“. Обаче практиките на религиозните порядки отричат всяка истина съдържаща се и в думите и в ритуалите. Чрез разширяване на празнината между хората и Бог, допринасянето на религиозната система за културата без бащи е неизмеримо вредна.

МНОГОТО ФОРМИ НА КУЛТУРАТА БЕЗ БАЩИ

Развитието на една култура зависи от средствата на обществото и капацитета за предаване на знание на следващите поколения. Най-общия начин за предаване на културно знание е чрез взаимодействия един с друг. Следователно, човек може да наблюдава характеристиките на една култура във взаимоотношенията между хората, които формират културните модели.

Културата без бащи е най-лесно очевидна в отношението на бащи към техните деца. Бащите ще оформят образа на баща, който им е бил представен, или чрез собствените им родители, чрез медийното изобразяване на бащите или чрез техните равни. Където стандарта в културата е отсъстващ баща, културата отглежда бащи, които са злоупотребяващи или незаинтересовани от своите семейства.

Следващата случка подчертава широко разпространения характер на културата без бащи.

Веднъж получих едно обаждане от една жена загрижена за съпруга си, бивш успешен бизнес ръководител, който рязко възприел самоунищожително поведение. Тя обясни, че съпругът ѝ наскоро е получил ранно пенсиониране, и скоро след това е станал затворен в себе си и изолиран, с тежка дегенерация на физическото му и душевното му здраве, семейните му взаимоотношения и финансите и ролята му като баща.

Пенсионирайки се рано, съпругът планирал да прекарва допълнителното си време преследвайки един различен живот от този на бизнес активностите му. Той изразявал интерес в пътуването, а след това решил да изрази интерес в рисуването. След няколко месеца, обаче, тези занимания се загубили в мъглата на безинтереса. Той се умислил, започнал да комуникира

Татко мой! Татко мой!

по-малко, правел лаконични изражения, и показвал малък интерес към дейностите и благосъстоянието на семейството. Техните усилия да го мотивират били отблъсквани, и той се оттеглял в мълчание. Семейството му започнало да наблюдава нарастващите белези на депресия, и физическото му здраве започнало да отразява душевното му здраве. Дните му били прекарвани в гледане на телевизия и ядене на нездравословна храна, докато жена му била оставена да управлява семейните дела, без някакъв приход или подкрепа.

Помолих съпруга да обясни къде смята, че са проблемите. В началото, той не осъзнаваше, че има проблем, но после предложи повърхностен анализ. Той предложи, че не е толкова необичайно да имаш период на преход, характеризирани от почивка и бездействие, следващи една дейна кариера. Той също така предложи, че съпругата му не е свикнала той да бъде у дома и е ненужно загрижена за липсата му на мотивация.

Съпругата имаше много различна гледна точка. Тя и останалите членове на семейството се съгласиха, че съпруга се е променил драматично в месеците след пенсионирането му. Тя беше особено загрижена за сина си на колежанска възраст, който изглеждал най-засегнат и започнал да изразява своя гняв и разочарование чрез малки действия на нетипичен бунт.

После помолих съпруга да коментира своето взаимоотношение с баща си. Той се забави с отговора и забележимо му стана неудобно. След известно увещаване, съпругът ми каза, че баща му е починал когато той е бил доста млад, и майка му го е отгледала, като самотен родител.

Спомените му за баща му бяха главно за болезнени събития. Най-живото, от които беше как е бил наказан когато, на три годишна възраст, баща му го е хванал да си играе с кибрит. Баща му го наказал като му хванал ръката и я парел със запалена клечка докато пръстите му станали на мехури, игнорирайки писъците на детето и молбите на майка му да спре. В спомена на човека, болката от отхвърлянето беше толкова прясна като че ли се беше случила наскоро, и докато ми разказваше историята, той отново беше в емоционалното състояние на това малко момче. Всеки един от спомените, с които той се свързваше подчертаваше неговата болка от отхвърляне от баща му.

Странно, но той предложи обяснението, че баща му се е опитвал да му покаже любов, дори в тези жестоки действия на наказание. Той оправдаваше поведението на баща си като предполагаше, че това е бил единствения начин, който баща му е разбирал, че трябва да прави това, което е необходимо, тъй като е бил зарязан по подобен начин, той е нямал обучение от собствения си баща.

Съпруга ми каза още, че никога не се е виждал като щастлив човек. Той започнал да работи и да снабдява финанси за

Татко мой! Татко мой!

семейството си в ранна възраст; и от тогава, той измервал своята стойност чрез способността си да работи усилено и да снабдява добре. Той добави, че е имало моменти на щастие в живота му, като сватбата му и раждането на децата му, но той винаги се е чувствал самотен и е държал хората на дистанция от целия си живот. Той предполагаше, че вероятно не е способен да допусне някого в истинските си емоции. Той заключи, че въпреки че не винаги е бил депресиран, винаги е живял в очакване нещата да не вървят добре или да се разпаднат.

Напълно ми стана ясно, че наблюдавах от първа ръка, културата без баща, развиваща се през поне три поколения. Завещанието на културата без баща беше неговото наследство, и след поне три поколения, това беше здравата основа на неговата култура. Културата без баща беше станала неговия образец, чрез който той разбираше собствената си роля като баща. Тази култура толкова пълно го идентифицираше, че въпреки че се опитваше усилено да даде на семейството си стабилен живот, децата му щяха да станат сираци, ако той някак си не съумееше да се промени.

За известно време, докато следвал своето образование и изграждал кариерата си, той се е разсеял от тези културни събития. Обаче, сега когато се пенсионираше, тази култура изведнъж заявила себе си отново и станала основната причина за неговата депресия. Когато веднъж това беше открито, част от разрешението беше неговата очевидна нужда от духовен баща. Някой, който може да му помогне да направи преход в едно изцяло различно културно преживяване и да обърне последствията от неговата наследена култура.

Един злоупотребяващ или незаинтересован баща отчуждава своите деца. Често, резултатът е гняв спрямо бащата и депресия. Злоупотребата може да бъде насилствена или ненасилствена, но ненасилствената злоупотреба може да бъде точно толкова ефективна в отчуждаването на децата колкото е и физическата злоупотреба. Грубите и унижителни думи могат да разрушат вижданията на децата за себе си и да доведат до дълбоко чувство на отхвърляне. Един мълчалив и безучастен баща предава на детето, че неговите интереси не са от съществена стойност за бащата, и следователно детето е маловажно.

Децата израснали в такава обстановка не чувстват, че това, което правят е толкова важно, и те често чувстват, че съществуването им не е ценно. Такива деца обикновено не мислят, че имат съдба, но вместо това се борят всеки ден просто с това да оцеляват. Те растат без ясни модели на поведение и затова са повече податливи на външни напрежения и изкушения. Те често възприемат идентичности, които са съвместими с инстинкта за оцеляване.

ПРЕДСТАВАТА ЗА БАЩИТЕ В МЕДИЯТА

Широкоразпространената природа на културата без бащи е допълнително илюстрирана в популярното представяне на културата на бащите. Медийните издания

действат като отправна точка за културата и снабдяват прозорец в характеристиките на обществото. Понеже представя модните идеали и перспективи, медията и води началото си и влияе на преобладаващите норми, като обслужва тенденции, които са популярни, интригуващи или забавляващи. В различни форми на действителността и хиперболата, медията поставя на екрана културата на обществото. Ако някой търси доказателство за културата без бащи, този човек не трябва да търси по-далеч.

Идеалния човек, героят, типично не е бащата, когато се изобразява в популярната медия. По-често, героите са силни стълбове на стоическа мъжественост. Дори Холивуд не може да постави такъв човек в семейна обстановка. Въпреки това, тези идеални герои снабдяват модела за младите мъже, които един ден ще станат бащи. За да се съгласува героичния идеал с ролята на бащата в истинския живот се изисква понижаване на летвата за бащинство. В резултат, младите мъже имитиращи културния идеал за герой, често изоставят собствените си деца безнаказано.

Когато развлекателната индустрия взема екшън героя и достатъчно го разводнява, за да го постави в семейна обстановка, произлизащия резултат за бащинството е необещаващ. Сериалите изглежда, че са най-популярната медия, в която мъжете са представени в ролята на бащи. Успешния семеен сериал типично изобразява един говорещ несвързано съпруг и баща, който е погълнат от своите си интереси и е разсеян от реалността на семейния живот около него. Когато тази несвързаност причинява проблеми, задачата за снабдяване на очевидни и задълбочени решения пада върху майката или децата. Тази формула обхваща обсега на телевизионната култура.

В жанра на реалитата, популярната култура безсрамно развява основните ценности на културата без бащи. Малко хора възразяват на възхваляването на отделни личности, които излагат шокиращи прояви на себичност и невярност. Реалитата са издигнали едни от най-основните членове на обществото до статуса на културни икони. Тъй като обществото има воайорски интерес в своите най-уродливи качества, този тип програми набраха популярност през последните години.

Обрисването на бащите в зрителната медия е в съгласие с общото западане на уважението към бащите в културата. С вида на обществените промени проявени чрез повишаване на степента на развода и огромния брой деца родени от самотни майки, обществото е разбираемо безразлично към изобразяването на бащите по този начин. Промяната на медията, обаче, няма да промени културата. Културата без бащи е вкоренена в обществото и е само отразявана в медията.

ПРИЗРАКЪТ НА КУЛТУРАТА НА СИРАЦИТЕ

Културата без бащи напълно е нахлула в човешкото общество. По света тя взема много различни форми, и преначертава глобалната култура по много основни начини. Оцеляването и търсенето на идентичност са цели в мисленето на сирака, произведено от тази култура. При този връх, културата без бащи си е присвоила идентичността на отделния човек и я е заменила с идентичност доминираща от борба за снабдяване и протекция.

В Божието Царство, съдбата на всеки човек е ролята на уникалната съдба на този човек като Божий син, без значение от пола, расата или произхода. Културата на Царството е култура на царе, основана върху и моделирана според Бог, любящият Баща. Тази царска култура не може да съществува заедно с културата без бащи. За да прегърне своята идентичност като син, човек трябва да промени своята преобладаваща култура.

В този сезон Бог изгражда Своя Дом на земята, с взаимоотношението на бащи и синове за негова основа. Следствието от промяната на културата изисква усилие през поколенията, в което промяната на културата е само първата стъпка от дългото пътуване на пълното възстановяване на Божия Дом. Това пътуване е предназначено да препозиционира човека във взаимоотношението с Бог като Баща, както Бог е възнамерявал от началото. Целта на препозиционирането на човечеството като синове и наследници на Бог е за да се установи Божието семейство на земята и да се покаже Божията любов, чрез Неговите синове, на цялото творение. Докато съдбата на всеки Божий син е жизнено важна, цялостната цел на Бог може да се осъществи напълно, единствено чрез корпоративната форма – Божият Дом.

Г Л А В А 2 – Следствията от културата без бащи

Това поколение без бащи съществува глобално и е запечатано със съдбата на сираците. Световният спектър на човешки дейности, като търговия, политика и религия, са белязани от наклоненията на това поколение. Това е промяна на тези глобални системи по начини, които са наистина нови и различни. Това е довело до забележими сблъсъци с установените културни норми на предишните поколения, което е направило пукнатина между поколението без бащи и по-старите, по-традиционни, поколения.

Примиряването на поколенията е очевидно наложително. Все пак не изглежда да има някакъв път напред. Съревнованието между поколенията е достигнало точката, където има забележимо разединяване между по-старите поколения и поколението без бащи. Цели общества се оплакват от този феномен, а в някои части на обществото разделението се вижда като заплаха на хармонията и мира на самото общество.

РАЗДЕЛЕНИЕ НА ПОКОЛЕНИЯТА

Поколението без бащи има дълбоко вкоренено недоверие към поколението на своите бащи. Когато авторитетните фигури от поколението на техните бащи са се опитали да повлияят на посоката на поколението без бащи, по-младото поколение е отговорило с презрение.

Една илюстрация на борбата с разширяващата се пропаст между тези поколения е усилията на тъмнокожите лидери от гражданските права да се обърнат към образите и текстовете свързани с хип-хоп музиката. През последните две десетилетия, бележити лидери в афро-американското общество са критикували текстовете на популярната хип-хоп музика затова, че възхвалява насието и нейното презентирание на изрично сексуални теми, особено когато тези теми се разглеждат като унизителни спрямо жените. Те също така са критикували начина на живот свързан с хип-хоп културата, която насърчава всеобщо незачитане на властта и поддържа разточителна консумация, и те са съзряли насието, което обгражда някои от водещите фигури в тази култура, което е довело до затварянето и преждевременната смърт на някои от техните светила. Тези лидери от предишните поколения, които са викали за реформа на тази култура са били до голяма степен игнорирани от поколението без бащи.

Разделението между авторитетните фигури от по-старото поколение и поколението без бащи се корени до голяма степен в отказа на по-младото поколение да приеме водителство от поколение, от което те се чувстват отчуждени. Примера за

сблъска на хип-хоп културата и нейните резултати е предвидим, понеже той представлява дълбоко разделение във афро-американското общество, което е станало до голяма степен култура без бащи. Подобни разделения стават в спектъра на взаимодействията между поколенията в обществото. Културата на сираците се е изправила срещу бащите от предишното поколение, и разделиението между поколенията е разширяваща се пропаст.

ПОЛИТИЧЕСКИ РАЗДЕЛЕНИЯ

Едно цяло поколение, без значение от демографията, проявява същите характеристики на култура без бащи. Настоящата американска политика дава много повсеобщ пример за това нарастващо разделение между поколенията. По-младото поколение е склонно да поддържа, масово, настоящия президент, който самият е без баща. В същото време, то не се идентифицира, по никакъв общ начин, с моралните, етичните и религиозните виждания на по-консервативните поддръжници, тъй като тези виждания са склонни да представят традиционните перспективи на предишните поколения.

Международно, това разделение има различни характеристики. Младите западно европейци са минали през гневни буйствания, в страни като Франция и Англия, за да протестират срещу правителствени решения, вариращи от трудовото законодателство до обучението в коледжите. Те гледат на използването на политическа сила като противопоставяне на техните интереси и се виждат постоянно настанени в състояния на бедност.

Проблема с разделиението на поколенията взема различно изразяване в настоящите и бившите комунистически страни. В епохата на комунизма, държавата измести бащата като управляващия ред в обществото. С отмяната на централната власт на управление, тези страни нямаха практика на семейната власт. В резултат, една голяма жътва от сираци изникна от тези бивши комунистически страни. Това поколение на сираци просто предлагат времето си, за да въздействат на националните промени според техните нареждания. Например, централното правителство на Китай е играло ролята на родители, за отричането на индивидуалната свобода и индивидуалното творчество, причинявайки нарастващо разочарование сред по-младото поколение. Това поколение сега очаква предстоящите промени в лидерството на централния комитет, които се очаква да доведат до това гласа на следващото поколение да бъде чуто за първи път в най-висшите нива на националното управление.

В комунистическите страни Куба и Северна Корея, култовете към изтъкнатите личности надделяват. В контраст на изплуващите бивши комунистически страни, надеждата за промяна поддържана от по-младото поколение в тези страни се възпира чрез отказването на достъп до външния свят, чрез политиката на официалното правителство, налагана чрез мощта на политическата сила. В Куба борбата за ежедневна оцеляване е лишила от съдържание семейната структура и е създала цяла нация от сираци.

Религиозните и кастовите системи подобно са разделили общества в Средния Изток и в Индия, отчуждавайки поколения от огромните населености. Появили са се пукнатини, където по-старите поколения се придържат към мощните структури на традицията и към богатството и привилегиите на тези структури, докато същите тези структури са радикализирали по-младите поколения. Вътрешните граждански конфликти предизвикват нации от Саудитска Арабия до Пакистан, и икономическата

моц на Индия вероятно тече в плитчините на по-голямото неоползотворяване на населенията, живеещи в неodobряваните замъци.

ХАРАКТЕРИСТИКИ НА ПОКОЛЕНИЕТО БЕЗ БАЩИ

Поколението без бащи разглежда позицията на своите бащи като лишена от влияние и приложимост, а по-старото поколение до голяма степен е заключило, че поколението без бащи е себе-центрирано и нарцислично. Тези позиции не са резултат от сериозни изследвания на цепнатината между двете групи. По-старото поколение не разглежда посоката и последствията в бъдещето, които са начертани от преобладаващото влияние на поколението без бащи. По-младото поколение е недоволено от това каква ценност може да се извлече от по-мъдро оценяване на историята и културата на бащите; и в този процес то рискува да замени информацията с мъдрост.

Центъра на тази култура е индивидуализма, който е признаване на уникален набор от наредби. Главната основна необходимост е нуждата от идентичност. Несвързан с идентичност свързана с миналите поколения, сиракът трябва да открие друга основа за своята идентичност. Идентичност, която е свързана с миналото е тази, която потенциално съдържа елементи на предшествениците и на наследство на някого. Когато това наследство е упълномощено и му е дадено право, то е като трамплин за един важен скок напред в живота на някого. Обаче, когато наследството е негативно или болезнено завещание, то е задължение. Суровата истина е, че за по-голяма част от поколението без бащи, техният образ за баща е неприятен, а може би и пагубен за тяхното чувство за благополучие, така че те се отказват от миналото си като въпрос за оцеляване. Те остават без бащи чрез решението да отхвърлят болката от своето преживяване и са принудени да си скалпят една идентичност без връзка с миналото.

В резултат, човека се определя в контекста на самия себе си, и е отговорен за собственото си снабдяване и защита. Сирака не очаква да получи някаква помощ от поколението на баща си. Тъй като той не е наследил нищо ценно от миналото, той не вярва, че необходима част от неговата идентичност е да предаде наследство на бъдещите поколения. Произтичащия контекст от идентичността на някого е обхватът на един живот, фокусиран на настоящите цели и обстоятелства. Сирака трябва да определи себе си и своята съдба от гледна точка на това, което е постижимо в промеждутъка на неговия живот. В тази култура на мига, той живее без връзка нито с миналото нито с бъдещето. Самият той е без баща, и следователно, естествено отхвърля ролята на бащинството. Това са основните характеристики на нуждата от снабдяване и протекция, и те проникват във всяка област в която поколението без бащи има значително влияние.

Поколението без бащи има достъп до почти неограничена информация. Това поколение развива връзки глобално и не е нужно да е лоялно към никоя отделна етническа група или естествено наследство. Докато предните поколения са се учили от традициите на своите бащи и техните идеали са били прецеждани през тези традиции, поколението без бащи не е толкова ограничено когато търси източници за знание и мъдрост. Информацията се събира и разпределя без връзка към някоя културна рамка, и липсата на влияние от културата на бащите позволява на поколението без бащи да бъде безотговорно към някакви ясни и особени стандарти.

Областта на бизнеса е проникнала в нуждите на поколението без бащи, за да разработва продукти, които да създават уникална идентичност за индивида, белязана с местоименията „аз“, „моето“ и „ти“, докато свързва индивида едновременно с едно

глобално общество. Успеха на тези продукти подхранва двойствеността на културата на сираците. Самотата е краеъгълния камък на нуждата от защита, но въпреки това тя е пропорционална на нуждата от снабдяване, краеъгълния камък, на която е обществото. Социалните мрежи като “MySpace” и ”Facebook” са едновременно и усамотяващи и публични. “YouTube” е едновременно дълбоко личен и напълно екхибиционистки. Такива парадокси нямат рационално обяснение в парадигма на предишното поколение. Все пак, сборища за „споделяне“ са необходими за разпространението на културата на това поколение. Поколението без бащи е прегърнало този модел на противоречие, понеже той има голям смисъл в техните искания за снабдяване и защита.

Липсвайки му стабилност и предсказуемост в техните взаимоотношения, поколението без бащи търси интимност. Тъй като развода ги запознава с нови братя и сестри и с нови родители, това поколение е трябвало да се научи да става брат или сестра с непознати. Семейството е станало безформено понятие, повърхностно и силно променящо се. Тези силно променящи се обстоятелства са довели до дълбок копнеж за място на принадлежност и за идентичност. Тези преживявания са довели едновременните и противоречиви желаниа за самота и признание. Това поколение е склонно да се страхува от анонимност, така че те са склонни да казват на виртуалния свят всичките безстойности детайли на живота си, с изключение на тези, които наистина имат значение, тъй като те силно са се прилепили към желанието за самота. В този дух, знаменитостите, копнеещи за все повече фенове, ще информират милиони за това какво са обядвали в своя любим ресторант и разплакано ще помолят същата публика да уважава тяхното уединение, когато минават през агонизиращ развод.

Интересите на поколението в продуктите и услугите също следват тези линии. Електронните игри им доставят забавление на ниво на човешко взаимодействие, определяно единствено от тяхното желание и лични граници. Пълния контрол в кибер света означава, че въпреки чудовищата и опасностите за тяхното въплъщение, няма опасност от отхвърляне и изоставяне.

МАТРИАРХАТ, КУЛТУРА НА ОЦЕЛЯВАНЕ

При отсъствието на бащите, майките са станали доминиращото културно влияние за израстващото поколение. Майките са оставени със задачата да отглеждат децата сами, без никаква значителна помощ от други. Докато ролята на бащата е да укрепи идентичността на детето и да предаде чувство за цел и съдба, разрушеното семейство предава главно култура на оцеляване.

Общата реалност, пред която се изправят самотните майки е липсата на средства. По целия свят, семействата водени от жени са изцяло погълнати от ежедневна борба за снабдяване и защита. Тази реалност допълнително усилва манталитета на сирака, който замества съдбата доминирана от изискванията за снабдяване и защита.

Основата на нашето взаимоотношение с Бог Бащата, и основата на нашата съдба като Божии деца, е взаимоотношението на бащи и синове. Следователно, матриархалното общество е една неприемлива алтернатива за пандемията на културата без бащи.

ВЛИЯНИЕТО НА ГЛОБАЛНОТО ОБЩЕСТВО

Проникващото влияние на поколението без бащи върху глобалната култура е измеримо по начина, по който то започва да променя главните системи на обществото по света. То е на път да стане доминиращото влияние оформящо бъдещето на тези

системи. Въпреки, че то е в своето ранно детство, неговото влияние въпреки това несъмнено е в глобалните арени като търговията, политиката и религията.

ТЪРГОВИЯ

Поколението без бащи е в центъра на комерсиалните иновации и е движещата сила на нарастващата консумация. В предишните десетилетия на бързо нарастваща консумация, поколението без бащи беше изоставено от заетите родители и успокоявано с най-популярните форми на електронно забавление. Самотните майки бяха затрупани от нуждите на своето време и можеха да направят малко повече от това да посрещат основните нужди на децата си. „Заключеното дете“ е станало под клас на това поколение. Едно следствие от това е, че това поколение стана лично запознато с технологията. Първо, това е било средство да се забавляват; после става начин да превъзхождат придобиването на материално богатство на своите родители.

Електрониките и технологията са станали част от тяхната идентичност. Последните напредъци в забавлението и компютърните технологии са произвели индустрии с билиони долари, поддържани почти изцяло от искането на поколението без бащи. Не само, че това поколение е размножило напредъка на тази технология, тяхното познание с работата на компютъра и потенциала за печалба има много общо с развиването на онлайн търговията.

С бързото разширяване на търговията свързана с Интернет, поколението без бащи е станало един от най-успешните демографи в света. Преди появата на необходимата технология, беше трудно да си представим такъв голям брой млади хора да бъдат толкова финансово силни. Те успяват като заобикалят чиракуващата система, която беше традиционния път към богатство и позиция в предишните поколения. Нито пък трябва да чакат смъртта на родителите си, за да наследят големи суми пари, с които да изградят собствената си съдба.

Те са използвали паричната свобода, за да създадат нови области на бизнес, които са съвместими с тяхната култура – главно в бизнеса на информацията. Самият Интернет, заедно със свързаната с него инфраструктура, представлява огромна разпределителна мрежа за потока на информация. Съдбите продължават да се правят чрез допълнително разработване и усъвършенстване на Интернет.

С печалбите от техните начинания, но без ползата от връзка с бащите, новото богато поколение без бащи няма дългосрочни стратегии в ума си. Един от резултатите от това развитие е, че старите поколения продължават да инвестират в индустриите, които те разбират и помагат да се развиват, докато новото богато поколение процъфтява в създаването на отделна и различна икономика. Въпреки че това разделение е в своите ранни етапи, неговото постоянно развитие ще има последствия достигащи по-далеч, които ще се проявят в нарастваща безработица и в икономическо поляризиране.

ЕКОЛОГИЧНА ПОЛИТИКА

Най-близкото нещо до общото духовно вярване сред поколението без бащи е убеждението, че околната среда се нуждае от опазване. Природозащитниците апелират към това поколение, поради тяхната нужда от сигурност в снабдяването им. Това поколение вижда планетата като източника за всяко снабдяване, тъй като няма определена идея за наследство от предишното поколение. Общо взето, те гледат на екологичната политика на предишното поколение като алчна и са характеризирали тези екологично вредни политики като резултат от това, че са били мотивирани от

желанието за финансова печалба. Те виждат желанието на предишното поколение за изгода като лишаване на бъдещите поколения от наследството на ресурсите на планетата.

В опозиция на екологичните политики от миналото, поколението без бащи е склонно да бъде мотивирано от по-утилитарни печалби. В крайност, това поколение ще постави благополучието на майката природа над това на отделния човек или група хора, в подкрепа на „по-голямото добро“. За това поколение, един от най-интересните аспекти на усилието да се пази околната среда е този, че това им дава чувството на предаване на наследство на бъдещите поколения, което е съвместимо с тяхната мотивация за себезапазване, но изисква само едно косвено посвещение към бъдещите поколения.

Оклеветявайки екологичната политика на предишното поколение като противоречива на тези цели, този тип за политиката на околната среда е незадоволителен в разглеждането на традиционните форми за енергийни доставки и производство. Това е общ подход за анализи в това поколение“ веднъж когато групата се съгласи, че възприетата болест е продукт от поведението на предишното поколение, тя обикновено не се чувства длъжна да оправдае предложените алтернативи. Тогава е свободна да предложи всякакво решение, виждайки критицизма като предсказуемата реакция на съществуващата и провалила се структура на управление. Дискредитирайки предишното поколение, тя приема почти пълна свобода да предлага алтернативи безнаказано. Резултата е политика движена от такива ефикасни термини като „обновим“, „постоянен“, „приятелски на околната среда“ и др. подобни, и решения за проблемите за неупотребата или злоупотребата на хората с околната среда, които могат да игнорират свързаните с това разходи или ефективността на предложените решения.

ЦЪРКВАТА

Най-широката пропаст между поколението без бащи и предишните поколения се намира във вижданията им за религията. Институционната религия е основана на традиция и практики, които са били издигнати до статута на свещена заповед, просто защото те са обичайни начини, по които са се тълкували Писанията. Обаче, поколението без бащи не е обвързано от традициите на своите бащи и гледа на тези традиции с подозрение.

По-младото поколение няма същата нужда да посещава религиозна служба. Поколението без бащи предварително е имало безкраен достъп до информация чрез Интернет. За разлика от предишните поколения, поколението без бащи не ходи на църква, за да получи своята информация за религиозните предмети, а виждането на местния пастор не е непременно виждането на събранието като цяло. Религиозните практики са поддържали някакво апелване чрез постоянното съгласяване на голяма част от религиозното общество, но младите хора, които посещават религиозни служби не поддържат непременно същите виждания по религиозните въпроси като тези на проповедника или по-старите поддръжници на църквата. Поведението на по-младото поколение по ключови въпроси, като съжителството, употребата на наркотици и алкохол, и общите социални норми показва една удивително широка пропаст между двете поколения в едни и същи деноминации на църквата.

Някои църкви са се приспособили като ефективно са създали две събрания: едно за по-старото поколение и едно за по-младото. Почти всичко свързано с тези две изразявания е радикално различно. Този разделен дом признава отчуждаването между поколенията и все пак ги разделя допълнително.

СПЕЦИАЛНА ДУХОВНОСТ

За да се избягва неуместността, църквите, които имат голяма посещаемост имат послания, които са изработени по поръчка, за да спечелят благоразположението на поколението без бащи. Тези послания са съчетание от самопомагаша психология и мотивационни речи, замислени, за да предават информация за постигане на финансов успех и поддържане на здравословен начин на живот. Те са чувствителни към пазара послания, замислени за предпочитанията на потребителите и нямат истинско духовно приложение. Обаче, те изглежда, че са свършеното съчетание за поколението без бащи, което е склонно да гледа към църквата за информация за въпроси от живота.

Въпреки че на повърхността изглежда, че това поколение е движено от консуматорство, истина е, въпреки всичко, че то има дълбок копнеж за духовната истина. То е търсило религиозна истина и има големи запаси от информация по религиозни теми. Въпреки това, на него му липсва яснотата на истината. Липсвайки им водителство и инструкция, членовете на това поколение вероятно търсят заради специфични нужди, но неразбират всеобхватните принципи, които формират рамките за разбирането на специфични въпроси.

Те в повечето случаи са изоставили традиционното християнство, свързвайки го с болезнени преживявания от тяхното детство, тъй като мнозина от това поколение идват от разрушени семейства, които са били членове на религиозни деноминации. Те са видели неуспеха на практикуването на религия за повлияване на поведението на техните родители в области на семейната устойчивост и честотата на разводите и сред религиозните и сред нерелигиозните хора.

Г Л А В А 3 – Нова етична и морална основа

Продължавайки разискването за последиците от културата без бащи, важно е да се отбележи, че поколението без бащи действа от една уникална морална перспектива. Моралните и духовните убеждения на това поколение обикновено не са повлияни от някое преобладаващо християнско виждане. Вместо това, те са склонни да се издигат от силни лични убеждения, които идват от областите на техните преживявания. Техните стандарти и изборите, които те отразяват обикновено са в опозиция на стандартите на по-старото поколение.

Едни от най-често срещаните точки на несъгласие между поколенията включват техните виждания за аборта и секса преди брака. Докато по-старото поколение може да счита аборта за отвратителен грях, по-младото поколение е склонно да го разглежда чисто и просто като въпрос на личен избор. И, докато, по-старото поколение би се възмушавало от изявленията за секс преди брака, по-младото поколение вероятно е имало много сексуални партньори преди брака.

Основната промяна между вижданията на поколенията е промяна от обществените стандарти свързани с преобладаващо мнение, в силно индивидуален стандарт. Този нов стандарт се прилага отвъд религиозния контекст в почти всяка форма на взаимодействие. Един пример за този сблъсък между културите се случи наскоро във връзка с музикалната индустрия. Случаят Напстър повдигна въпроса дали личните морални убеждения трябва да отхвърлят съществуващия социален стандарт. Специфично, въпроса беше дали съществуващия социален стандарт за плащане за

музика трябва да отстъпи пред виждането на следващото поколение, че музиката трябва да бъде безплатна.

През очите на по-младото поколение, свалянето на безплатна музика е право. Тези, които са въввлечени в „споделянето на музика“ спорят, че от времето когато те са били деца, търговците са ги примамвали да купуват продукти като са им давали подаръци. Те се позовават на примери за сътрудничеството между филмови студия, компании за безалкохолни напитки и вериги за хамбургери и за кампании предназначени както да доведат децата в кината така и да продават продукти, и всичко това като част от една единствена, обща търговска стратегия. Поколението спори, че компаниите обичайно са им давали джунджурийки, за да ги убедят да купят техните продукти. В замяна, те са купували голямо количество сродни стоки.

Тъй като това била културата, в която те са израснали, те очакват музикалните изпълнители и записващите компании да им доставят безплатна музика, докато очакват да си плащат за билети за концерти, където също ще бъдат примамвани да купуват всякакъв вид сродни стоки. Те се позовават на факта, че много известни изпълнители също така създават модни линии за облекла и допълнителни неща предназначени за печалба на публичния апел на изпълнителите.

По-старото поколение, от друга страна, твърди, че изпълнителите имат право да печелят от продажбите на песните и че да се вземат песните без да се плаща е престъпление. Въпреки че самият случай е разрешен в полза на поддържането на традиционното виждане, неговото въздействие осветява мисленето на едно цяло поколение. Освен това, този сблъсък има последствието от основна промяна на музикалната индустрия. Сега, на нищожно заплащане, потребителите могат да изберат да закупят само една песен, която си решат и много популярни изпълнители раздават своята музика свободно по Интернет докато правят големи приходи от продажби на билети за концерти на живо и са станали позната марка с широк кръг потребителски продукти.

ЛИПСАТА НА БАЩИ В ЦЪРКВАТА НА ТЪМНОКОЖИТЕ

Влиянието на културата без бащи върху църквите в Съединените щати е било различно в големите църкви на тъмнокожите или на белите, следвайки нуждите на културата без бащи уникални за всяко едно от тези общества. Това послание в по-големите църкви на тъмнокожите се е развило от дните на движението за гражданските права до днес. По време на движението за гражданските права, църквата на тъмнокожите е играла ключова роля в прехода на тъмнокожото общество от едно виртуално изключение в едно по-голямо включване в нацията. Тъмнокожите лидери от по-старото поколение са били и религиозни и политически лидери, които са се опитвали да играят бащинска роля отвътре от църквата.

Институционалната църква на тъмнокожите приела тези лидери и като религиозни и като политически, относно тяхното необикновено положение в тъмнокожото общество. Терминът „преподобен“ се прилагал толкова лесно за проповедник колкото и за политик. Основната работа на проповедника-политик била да преговаря с централното правителство в полза на тъмнокожото общество за широка сфера от социални въпроси и упълномощаващи начинания. Този модел се променил когато самото тъмнокожо общество изминало дългия път от простото оцеляване до президентството на Съединените американски щати.

По пътя, тъмнокожото общество претърпяло дълбоки и необратими промени. Обществото останало без бащи, дори в своето развитие. Ролите на проповедниците и на

политиците били до голяма степен разделени в резултат на цялостната промяна в тъмнокожото общество. От проповедника повече не се изисквало да бъде политик, а културата на сирака променила посланието на проповедника от политическо освобождаване във финансово упълномощаване, като тъмнокожата църква била доставчик на посланието. В неделя сутрин в големите църкви на тъмнокожите, посланието от амвона е точно толкова за финансово преуспяване колкото и за вяра. Ученията на Исус са типично понижени до изявления, които могат да бъдат използвани да мотивират публиката за финансова печалба.

Обаче, отвъд желанието за финансово упълномощаване, има един надигащ се копнеж за свързване с вечни истини в тъмнокожото общество. Една солидна средна класа се е надигнала, и тя води по пътя към едно сериозно изследване на духовната истина и практики. Много гласове сега задават въпроси от дълбока духовна дълбочина, за които няма очевидни отговори. Това изследване ще продължи отвъд границите на самото тъмнокожо общество. С продължаването на тези промени, по-младото поколение от тъмнокожите хора ще продължава да предизвиква стандартите, по които са живели техните предци.

По-старото поколение от тъмнокожите хора остава ограничено от въпросите свързани с расата, образованието и финансите. По-младите тъмнокожи хора захвърлят тези ограничения и търсят отговори отвъд тях. Това действие води до огромен потенциал за промяна, не само в тъмнокожата църква, но също и в тъмнокожото общество като цяло.

ЛИПСАТА НА БАЦИ В БЕЛИТЕ МЕГАЦЪРКВИ

В контраст на тъмнокожото общество, което е с култура без бащи, поради това, че повечето деца са родени от самотни родители, децата в бялото общество стават сираци главно в резултат на развод. Въпреки че нуждата от финансово упълномощаване е голяма сред белите сираци, тя е по-голяма в тъмнокожото общество, а белите сираци са склонни да имат по-голям успех в побеждаването на пречки за финансово преуспяване от сираците, които са тъмнокожи. Обаче, поради изоставянето и пренебрегването, което белите сираци преживяват чрез разпадането на техните семейства, тяхната социална подготовка е често недостатъчна. Разпространени са различни решения, за да се направи опит и да се поправи тази недостатъчност.

Много бели евангелски или харизматични християни ходят на църква в неделя, за да бъдат обучавани на добри обноски и социални качества. Телевизионни програми социални сайтове предлагат съвет за всичко, от срещи и готвене до отглеждане на деца. Един от източниците, който снабдява тази форма на лечебна информация е бялата мегацърква. За разлика от тъмнокожата църква, която концентрира своето послание на финансово упълномощаване, бялото съответствие предлага информация от по-широк обсег от теми.

Преживяването в неделя сутрин е опит да се компенсира загубата на бащи, което води до загубата на култура. Църквите, следователно, дават възможности за социални, финансови и политически мрежи. Проблема, обаче, е, че това е събиране на сираци, които тогава са учени от сираци. Въпреки че на тази промяна ѝ липсва обективността, която иначе може да я направи полезна, тя се усеща като полезна поради простия факт, че информацията се позовава на нуждите от снабдяване и защита, във форма, която е важна за събранието.

ЛИПСАТА НА БАЦИ КАТО РЕЛИГИОЗНИ ПОСТМОДЕРНАЛИСТИ

Друга промяна на културата без бащи, която се е издигнала от религиозния контекст са религиозните постмодерналисти, които имат тяхната различна гледна точка. Те напълно са отхвърлили наблягането на финансовото упълномощаване и социалните обноси като част от тяхното цялостно отхвърляне на църковната система. Техните вярвания са формулирани в съвременното главно виждане за провала на системите на съвременното общество, което се поддържа от постмодерналистите. Подобно на своите светски постмодерни братовчеди, те отхвърлят законността на всичко класифицирано като модернистко и имат преобладаваща вяра в „изплуващата църква“.

Посочвайки към очевидните провали на църковните движения като цяло, религиозните постмодерналисти си присвояват правото да решават формите на всички религиозни неща, включително предефинирането на Бог. Те са се справили с това да оформят едни бог според собствения си вкус. Произлезлият бог няма никоя от характеристиките на бащите, които те презират и показва поведения, които са социално приемливи и незаплашителни. Такъв бог никога не дисциплинира, нито пък изисква отговорност. Този бог вярва в наследствената доброта на човека и винаги тълкува поведението на човека през лещите на алтруизма.

Чрез тази леща, човека, който е отхвърлил всички злини на модернизма, като расизма, икономическия колониализъм, и експлоатацията на природата и се труди, за да създаде общество основано на честна търговия, зелена технология и нулеви въглеродни отпечатъци, е този, който притежава всички качества на един развит човек. Религиозния постмодерналист е човек, който няма нужда да бъде отговорен. Всичко, което този човек прави е мотивирано от най-висшите човешки идеали и ще създаде един свят по начина, по който Бог е възнамерявал в началото.

Една съществена характеристика на религиозните постмодерналисти като група е, че те са заменили образа на бащата с този на групата. Групата се характеризира с липса на конфронтация и постоянно търсене на консенсус. Те могат да приемат фигурата на бащата като „наставник“. Обаче, влагането на наставника е ограничено до предложения, които те са свободни да приемат или да отхвърлят. Наставника винаги е на изпитание, и неговите действия са разглеждани и сравнявани с бащите, които са провалили това поколение.

Обсега на влияние на религиозните постмодерналисти върху културата на църквата от тяхното поколение ще се появи с по-голяма яснота с течение на времето.

ВЪЗНИКНАЛА Е ЕДНА ОБЕДИНЕНА ГЛОБАЛНА КУЛТУРА

Въпреки че културата без бащи е просмукала човешкото общество, тя в голяма степен остава незабелязана. Тя се формира в един глобален ред, чиито последици са навсякъде. Все пак основната причина остава незабелязана и неопределена. Това поколение типично получава своята информация от глобални източници и разбира как по-големите системи, от които зависи човешкият живот безпроблемно се интегрират в един общ глобален ред. Те виждат националните интереси според това как те влияят на глобалния ред, и тяхната преданост се премества от националната грижа към едно глобално схващане.

Съответно, формира се една глобална култура. Тя понастоящем е свързана със създаването, събирането и разпределянето на информация. Достъпа до Интернет е позволил на това поколение да надникне в едни от най-дълбоките тайни на световните политически и финансови империи. Понеже това поколение на хора без бащи е прехвърлило своето чувство за отговорност на едно глобално общество, те не са

склонни да съблюдают въздържане в разпределянето на информацията, която събират за световната публика.

Както споменах преди, културата на сирака на това поколение е задвижвана от двете нужди на търсене на снабдяване и защита. Сирака не разчита на никой друг освен на себе си, и вярва, че бъдещето му зависи от самия него. Той не е получил никакво ценно наследство от предишните поколения и не чувства никакво задължение да завещае нещо на бъдещите поколения. В своята самостоятелност, сирака никога не се доверява истински на някой друг човек, и е посветен на собственото си благополучие като свои пръв приоритет. Той е управляван от страха от това, че няма достатъчно, за да снабди всичките си нужди и че никога не е достатъчно добър, за да посрещне очакванията на другите. Сирака, следователно винаги е несигурен относно чувствата на другите. Съдбата му се определя от уменията му, и той не вижда целта на живота си като една развиваща се реалност. Неговата съдба може да се пресметне единствено според увеличаване на способността му да снабдява това, от което се нуждае, а успеха му се измерва според постиженията му.

Сирака няма усещане за божествен призив определящ съдбата му. Винаги когато си мисли за свето взаимоотношение с Бог, той автоматично подразбира стандарт на изпълнение. Той иска да знае каква цена трябва да плати, за да спечели Божието благоволение, и дори когато прегърне теология на благодат, той все още функционира от един манталитет на дела. Неговата религиозна вяра изглежда, че няма никакво въздействие върху тези основни наематели на неговата култура. Той живее между естествения свят и духовния свят и гледа да поддържа психичното си здраве като държи тези два свята напълно разделени.

Възникването на тази култура, нейната способност за разпространение и нейната неумолима движеща сила повдига много въпроси относно човека, неговото съществуване и съдбата му. Откъде произлиза културата на сирака, и как е станала толкова напълно проникваща? Човечеството винаги ли е било такова? Дали тази култура е неизбежния резултат от еволюирането на човека от първичните състояния, за да стане доминиращия страховит хищник?

Вероятно по-притискащи са въпросите за по-добрия начин. Има ли начин за по-благородно съществуване? Ако има, имало ли е някога виждане, което да е определяло съществуването и целта на човека? И, може ли той да намери пътя си към дома – вероятно дори до дома на Баща си?

Г Л А В А 4 – Духа на сирака

... но в началото не е било така.⁹

Падението на човека е било много по-стръмно отколкото религиозните традиции са ни учили. Когато Бог създаде човека, Неговото първоначално намерение беше да създаде син, чиято цел в творението беше да представлява Бог, неговия Баща. Падението раздели сина от бащата и промени културата на човека от тази на син в такава на сирак. Това доведе до въвеждането на културата без бащи, една особена и

⁹ Матей 19:8 KJV.

уникална култура за земята, и осуети Божият първоначален план за създаването на човека.

Културата без бащи е повече от подбуда за извършване на грешни действия. Тя е едно променено състояние на мислене и действие, основано на основна промяна на начина, по който човек възприема реалността.

Както се казва в Писанието, тази култура е съществувала и се е разраснала в своето настоящо изразяване, от началото на човешката история. Това не беше природата на взаимоотношението между Бог и човека, което Бог първоначално възнамеряваше; както Исус веднъж отбеляза: „в началото не е било така“.¹⁰

АДАМ БЕШЕ БОЖИЯТ СИН

Тази истина е била недвусмислено заявявана в Писанието: Бог реши да направи Адам по Своя образ и прилика;¹¹ и следователно, Адам беше създаден като „Божия син“.¹² Обаче, повечето религиозни традиции избират да разглеждат човека като създание, което Бог направи с цел да Му се покланя. Те представят човека като това нисшо създание, което в едно невъобразимо действие на тайно споразумение със Сатана, е станало прекалено неблагодарно. За наказание, Създателя го изгонил от райа и го осъдил на смърт и ад до времето когато Бог избере да го спаси. В тези традиции, от човека оттогава нататък се иска да прави неща, за да угажда на Бога, иначе ще претърпи последствията на вечния ад. Тази история съдържа някои елементи, които са верни, но е далеч от истината за взаимоотношението на човека с Бога.

Една далеч по-велика цел за създаването на човека е разкрита в подготовките, които Бог направи за появяването на човека в творението. Бог замисли един свят, който щеше да се подновява много дълго време, посочвайки, че Неговите цели за създаването на човека бяха предназначени да се разпрострат през много хилядолетия и щяха да включват огромен брой човешки същества. Бог установи една цяла икономика, за да снабдява Своите синове. Той създаде „семеносни растения и дървета на земята, които раждат плод със семе в себе си, според различните си видове“.¹³ Той създаде „живи същества според видовете им: добитък, създания, които пълзят по земята и диви животни, всяко според вида си“.¹⁴ След това, след като създаде човека, Той заяви, че тези неща бяха предназначени за снабдяване на човека:

Давам ви всяко семеносно растение по лицето на цялата земя и всяко дърво, което има плод със семе в себе си. Те ще ви бъдат за храна. А на всички четириноги по земята и на всички птици в небето и на всички създания, които пълзят по земята – всичко,

¹⁰ Ibid.

¹¹ Битие 1:26-27: „Тогаваше Бог каза: ‘Хайде да направим човека по наш образ, по наше подобие, и нека да управляват над рибите в морето и над въздушните птици, над добитъка, над цялата земя, и над всички създания, които се движат по земята’. Така че Бог създаде човека в Своя образ, по Божия образ го създаде; мъж и жена ги направи“.

¹² Лука 3:23-38: „А Сам Исус беше на около тридесет години, когато започна служението Си. Той беше сина, както се смяташе, на Йосиф, сина на Илий... сина на Енох, сина на Сит, сина на Адам, сина на Бог“.

¹³ Битие 1:11: „Тогаваше Бог каза: ‘Нека земята да произведе растителност: семеносни растения и треви на земята, които да раждат плод със семе в себе си, според различните си видове’. И стана така“.

¹⁴ Битие 1:24: „И Бог каза: ‘Нека земята да произведе живи създания според видовете им: добитък, създания, които се движат по земята, и диви животни, всяко според вида си’. И стана така“.

Татко мой! Татко мой!

което има дъха на живота в себе си – давам всяко зелено растение за храна.¹⁵

Бог създаде син по Божия образ и по Неговото подобие. Целта за създаването на човека се съдържа в този факт.

ЧОВЕКА Е ДУХ

На шестия ден от творението, след като Бог беше създал всичко необходимо за поддържането на живота, Той създаде човека. Бог първо обяви намерението Си да направи човека по Своя образ, по Своето подобие.¹⁶ След това Той изпълни това намерение точно: „И така Бог създаде човека по Своя образ, по Своя образ Той го създаде; мъж и жена ги създаде“.¹⁷ Бог оформи тялото на човека от прах, от пръста на земята, и Той вмъкна в това тяло дух, който излезе от самата личност на Бог. По този начин, Бог направи истинската природа на човека от дух и Божий син.

Бог е бащата на нашите духове. „Всички сме имали човешки бащи, които са ни дисциплинирали и ние ги почитаме за това. Колко повече трябва да се подчиняваме на Бащата на духовете ни и да живеем!“¹⁸ Човека е единственото създание, което може да претендира, че е Божий син. Синовството е свързано с духа на човека, а не с тялото му.¹⁹ Нашето физическо тяло не е частта от нашето съществуване, която прилича на Бог, както един син прилича на баща си. Бог създаде тялото, което духа на човека да може да заеме, от най-често срещаните елементи намиращи се на земята. Тялото, създадената форма от пръстта на земята, беше предназначена да умре,²⁰ да бъде изоставена и да възкръсне като духовно тяло.²¹ Освен това, Бог не прави разлика в синовството на

¹⁵ Битие 1:29-30: „Тогава Бог каза: ‘Давам ви всяко семеносно растение по лицето на цялата земя и всяко дърво, което има плод със семе в себе си. Те ще ви бъдат за храна. А на всички зверове по земята и на птиците в небето и на всички създания, които се движат по земята – всичко, което има дъха на живота в себе си – давам всяко зелено растение за храна’. И стана така“.

¹⁶ Битие 1:26, вижте бележка 12.

¹⁷ Битие 1:27.

¹⁸ Евреи 12:9. Евреи 12:7-11: „Претърпявайки трудност като дисциплина; Бог се отнася към вас като към синове. Защото кой син не е дисциплиниран от баща си? Ако не сте дисциплинирани (а всеки бива подлаган на дисциплиниране), тогава сте незаконни деца, а не синове. Освен това, всички ние сме имали човешки бащи, които са ни дисциплинирали и ние ги почитаме за това. Колко повече трябва да се подчиним на бащата на нашите духове и да живеем! Нашите бащи са ни дисциплинирали за малко, както те са смятали за добре; но Бог ни дисциплинира за наше добро, за да можем да участваме в Неговата святост. Някоя дисциплина не изглежда приятна на времето си, но е болезнена. По-късно, обаче, произвежда праведност и мир за онези, които са се учили от нея“.

¹⁹ Това, което отличава човека не е, че тялото му е направено от земята. Битие 1:9: „И Бог каза: ‘Нека водата под небето да се събере на едно място, и нека да се яви суха земя’. И стана така“. Битие 1:11 „Тогава Бог каза: ‘Нека земята да произведе растителност: семеносни растения и дървета на земята, които да раждат плод със семе в себе си, според различните си видове’. И стана така“.

²⁰ Евреи 9:27-28: „Точно както на човека е определено веднъж да умре, и след това да срещне съд, така и Христос беше принесен в жертва веднъж, за да отнеме греховете на много хора; и той ще се яви втори път, не за да понесе грях, а за да донесе спасение на онези, които Го чакат“.

²¹ 1 Коринтяни 15:42-44: „Така ще бъде с възкресението на мъртвите. Тялото, което е посято е подлежащо на загиване, възкръсва не загиващо; сее се в безчестие, възкръсва в слава; сее се в слабост, възкръсва в сила; сее се естествено тяло, възкръсва духовно тяло. Ако има естествено тяло, има също и духовно тяло“.

хората въз основа на техните физически атрибути. Всички ние сме синове без значение от раса, кръвна линия или род.²²

Когато Бог даде Своя Дух в човека от Собствената Си личност, Той създаде едно същество, което беше съвместимо с Божията природа.²³ Божието намерение беше да направи син, който да бъде по вид и природа като Бог. Бог го замисли, така че Той да може да комуникира с него и да го упътва, и той да откликва понеже той беше по природа, като Бог. После Бог постави това духовно същество в творението, което беше създал преди това.

Като духовно същество, Адам беше чужденец за земята. Произхода на неговия дух е от самата природа на Бог, което прави човека уникален сред всички създадени същества. Хората са напълно различен вид сред тези, които обитават в небесата, като ангелите и демоните, или животните, които населяват физическата област. Бог никога не е включвал никое друго създание в титлата „Божии синове“.²⁴

Едно от последствията от падението беше това, че човека загуби своята способност да чува Бог. Това е било винаги намерението на Бог да общува със Своя син, Дух с дух. „Самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии деца“.²⁵ За да може Бог да комуникира с човека, човешкия дух трябва да бъде съвместим с Божия Дух. В противен случай, Бог може да комуникира с хората единствено чрез символи, преобрази, сенки и копия.

След падението, самото възприемане на човека на доброто и злото измести Божието предаване – което човека получи по време на ежедневното си посещение на Бог. Човешкия дух стана нечувствителен за Божия глас, и той повече не беше осведомяван чрез своите взаимодействия с Бог. Въпреки че Бог щеше да продължава да говори на човечеството, новата култура на човека, да обръща внимание на собствената си мъдрост, беше пуснала корен. От тогава нататък, собственият глас на човека щеше постоянно да съперничи на Божия глас.

Бивайки Божия син, човека беше замислен да функционира в тандем с Бог. Той щеше да бъде посредника, чрез който Бог щеше да покаже собствената си природа. Но, навлизането на напълно различната култура на независимост при падението, щеше да продължава да се противопоставя на културата на човека като син.

СИНОВЕТЕ СА УПРАВНИЦИ

„Когато Бог създаде човека, той го направи по Божията прилика. Той ги създаде мъж и жена и ги благослови. И когато те бяха създадени, той ги нарече ‘човек’“.²⁶ „Адам“ е точното име, което Бог даде на своя първи син, но „адам“ също така означава

²² Галатяни 3:26-29: „Всички вие сте Божии синове чрез вяра в Христос Исус, защото всички вие, които сте кръстени в Христос, сте се облекли с Христос. Няма нито юдеин нито грък, нито роб нито свободен, нито мъж нито жена, защото всички вие сте едно в Христос Исус. Ако принадлежите на Христос, тогава сте Авраамово потомство, и наследници според обещанието“.

²³ Самият Дух на Бога е бил, който се казва, че е направил човека „живо създание“. Битие 2:7: „ГОСПОД Бог оформи човека от земната пръст и вдъхна в ноздрите му духа на живота, и човека стана живо същество“.

²⁴ Евреи 1:5: „Защото на кого от ангелите някога е казал Бог: ‘Ти си мой Син; днес Аз станях твой Баща’? Или отново: ‘Аз ще му бъда Баща, и той ще ми бъде Син’?“

²⁵ Римляни 8:16-17 KJV: „Самият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божиите деца: И ако сме деца, тогава сме и наследници; наследници на Бог и сънаследници с Христос; ако е така, че страдаме с Него, да можем също да бъдем прославени заедно“.

²⁶ Битие 5:1-2.

и „човек“, в общ смисъл.²⁷ Подходящо е, следователно, да се отнасяме до общото състояние на човечеството в термини, които се прилагат за „Адам“, и от тук споменавания за управлението на човека или за падението на човека се прилагат за Адам и Ева, понеже Адам и Ева и двамата бяха Божиите синове.

Бог постави човека в творението, за да управлява един ред, който Бог беше установил на земята преди да направи човека. Редът на живите същества беше:

После Бог каза: „Нека земята да произведе растителност: семеносни растения и дървета на земята, които да дават плод в себе си, според специфичните си видове“. И стана така. ...И Бог каза: „Нека водата да гъмжи от живи създания, и нека птици да летят над земята посред небесния простор“. ...Бог ги благослови и каза: „Бъдете плодородни и се умножавайте по численост и напълнете водата в моретата, и нека птиците да се умножават на земята“. ...И Бог каза: „Нека земята да произведе живи същества според видовете им: добитък, пълзящи създания и диви животни, всяко според вида си“. И стана така.²⁸

Бог създаде човека и заяви: „нека те да управляват над рибите в морето и над въздушните птици, над добитъка, над цялата земя, и над всички създания, които пълзят по земята“.²⁹ Дори светилата в небесния простор бяха част от този ред. Бог ги създаде не само, за да разделят деня и нощта, но също и да служат за белези за определяне на променящите се сезони, както и за дните и годините.³⁰ Бог ги замисли не само да показват циклите на сменящите се години и епохи, но също така да сигнализират въвеждането на небесните мандати във времето.³¹ Преди Адам да съгреша, той живееше съдбата да управлява земята като Божия син.³²

²⁷ Terug naar Friedrich Weinreb, Translations: Adam and Adamah. Available at http://www.geocities.ws/fweinreb_documentation/Tradam.html (accessed June 16, 2011):

Лингвистично думата Адам, „човек“, често се отнася за света „земята“, т.е. адамах. Казва се (както лингвистите често заключават повърхностно), че Адам е наречен така понеже е бил взет от земята. Все пак това в основата си е напълно погрешно, също и лингвистично. В същност, думата „човек“, Адам, произлиза от „аз приличам“, т.е. прилика. Това означава, че човека беше създаден по Божието подобие. Думата „подобие“ има същата основа като „човек“; така че основното за човека не е, че той е взет от земята, а че прилича на Бог, както Бог каза при сътворението, че Той ще създаде човека по Своя образ и подобие. Съответно думата „адамах“, земя, идва от „човек“. Това е женската форма на „човека“, и жената винаги е по-млада от мъжа, идва след мъжа, и чрез човека земята е наистина обожествена, донесена при Бог. Не е така, че земята оформя човека, а човека трябва да оформи земята.

Типично е да се види, че тази лингвистична грешка е направена във времена на материализъм, когато женската страна на човека, този земен живот, е наблегнат. Но във времена, когато се знае, че човека също е божествен, че всъщност божественото в човека е решаващият фактор, никога не е идвало на ума на хората да казват, че Адам произлиза от адамах, понеже се знае много добре, че жената произлиза от мъжа, и че мъжа не трябва да се подчинява на жената.

²⁸ Битие 1:11-24.

²⁹ Битие 1:26.

³⁰ Битие 1:14.

³¹ Пример, за което беше появяването на звездата като белег, видим на небето за хората на земята, обявявайки раждането на сина, който щеше да изкупи човечеството за Божиите цели.

³² Битие 1:28: „Бог ги благослови и им каза: ‘Бъдете плодородни и се умножавайте числено; напълнете земята и я покорете. Управлявайте над рибите в морето и птиците на небето и над всяко живо създание, което се движи по земята’“.

Предавайки управлението на Адам, Бог възнамеряваше да постави един син в творението, който в своето управление, щеше да бъде заместник на Баща си. Когато Бог създаде земята, Той разпротря собственото си управление над тази нова област. По тази причина, Той имаше отговорност или сам да я управлява или да направи това чрез заместник.

Всички форми на управление изразяват природата и заповедите на суверена. Съответно, точното представяне е съществен елемент от управлението на някой представител на суверена. Тъй като управлението на земята неизбежно щеше да бъде показване на Божията природа, беше важно Божият представител на земята да бъде някой, който разбира Божията природа. Управлението на човека на земята, следователно, трябваше да бъде по същия начин, по който самият Бог би управлявал. В противен случай, формата на управление на земята нямаше да представлява Божието управление.

Само създание, специално направено за тази цел можеше да изпълни тази роля, и само Божий син можеше да представя точно Божието управление. Тъй като самият син е „[участник] в божествената природа“ на баща си,³³ син щеше да познава и да разбира природата на Бащата.

Само син можеше да предаде основната култура на управлението на бащата над владението, над което сина беше поставен да управлява. Като суверен над земята, Адам беше натоварен с установяването на форма на ред, който беше огледален образ на съществуващия ред в самото небе. От него се очакваше да обясни Божия ред, който беше на небето, на земята. И формата на неговото управление и духа на управлението му трябваше да бъдат представители на съществуващия небесен ред.

В контраст, предаденото управление на някой слуга ще бъде доста различно от управлението на някой син. Синът знае сърдечното намерение на баща си и е наследник на всичко, което бащата притежава. Слугата, от друга страна, може да извършва само това, което му е било казано. Слугата няма капацитета да представлява Бог, понеже той не е „участник“ в същата природа на Бащата, по начина, по който е един син. Слугата е длъжен да гледа всичко от гледаната точка на слуга, а не от виждането на наследник. Синът търси успеха на интересите на баща си, понеже те са същите като неговите. Вниманието на слугата е изцяло погълнато от изпълнението на задължението му. Наследника притежава целият дом, докато слугата извършва отговорностите си съобразно своето положение в дома.

По същия начин, ангелите са служебни духове, които служат на интересите на Бог и на Божиите синове. Докато, синовете са способни да изобразяват природата и характера на своя баща; сина е личен представител на баща си. Затова, Бог не предаде управлението на земята на ангели, понеже въпреки че ангелите са велики в сила, те въпреки това са слуги.³⁴

БОЖИЯТА СУВЕРЕННА ПРИРОДА

Всички форми на управление са вкоренени в някакво понятие на суверенитет. Историческите форми на суверенитета са главно монархически и с течение на времето са управлявали династии. В съвременното време, обаче, суверенитета описван като

³³ 2 Петрово 1:4 NKJV: „чрез които са ни дадени извънредно велики и скъпоценни обещания, така че чрез тях да можете да бъдете участници в божествената природа, като сте избягали от покварата, която е в света чрез похотта“.

³⁴ Евреи 1:14; „Не са ли всички ангели служебни духове, изпращани да служат на онези, които ще наследят спасение?“

източника на власт за управление, е бил преназначен като произтичащ от народа или от държавата. Без значение от формата, която суверенитета взема, управлението свързано с изпълнението на суверенната власт е неизбежно чрез делегати. От свързаните бюрокрации се изисква да превръщат културата на суверена в практическо управление и следователно са лицето, което суверена представя на управляваните.

Например, в случая когато хората са суверена, общото оплакване е, че представителите на управлението не отразяват правилно идеалите на народа, което често е източника за недоволство на народа. Търсенето е винаги за представители на правителството, които точно да изобразяват колективната култура на народа като суверен. В сравнение, държавата като суверен на практика е произвеждала управление характеризирано от презрение на личните свободи и стремежи. Поддържането на властта на монолитната държава е било характеристика на природата на тези управления. Във всеки случай, суверена се обслужва най-добре от управление, в което културата на суверена се изобразява много точно.

Същото е истина и за делегираното управление на един монарх. Когато един управник изпраща своя син в нова област, той прави това, за да занесе културата на дома на това място. Синът е наместник на своя баща, царят.

Исторически, пристигането на наместникът е сигнализирано сериозното намерение на завладяващият цар да „цивилизова“ нови територии и народи, като наложи царските закони, институции, практики и обичаи на завладяните хора. Термина „цивилизация“ често е използван, за да се опише процеса на налагане на стандарт на граждански ред върху съществуваща култура. Като пример, когато една по-силна нация покори някоя по-слаба, обичая на по-силната е да наложи своите закони, институции и обичаи върху завладения народ. Целта е да се създаде еднаквост в империята. По-слабата нация е „цивилизована“ според стандартите на по-силната. Резултата е, че завладяната нация преживява промяна в институциите и практиките. Старият ред е отмахнат, и се изпълнява нов ред.

Когато наместникът е бил син на управляващия цар, не е можело да има грешка относно намерението на царя да доведе тези територии под управлението на трона и да изпълни културата на завладяващия народ с културата на техния нов цар. Тъй като царя е изпратил своя син, трябвало е ясно да се разбере, че това е било нескритото намерение на монарха да даде най-големия си приоритет на това да наложи начина на живот, вече установен в неговото царство, върху неговите нови граждани.

Отгледан от своя баща, синът напълно е съзнавал културата на баща си и на царството. Би било немислимо синът да се отклони значително от нормите на двореца на своя баща. Синът, в края на краищата, в действителност самият той управлявал, защото накрая той щял да бъде цар. Когато представя точно управлението на своя баща, синът може да осигури продължителността на самото царство. Велики благородни фамилии често управляват царства векове наред по този начин. Монархичното управление, по природа, се предава през поколенията.

В контраст, един слуга или роб няма нито културата на бащата да управлява както би управлявал бащата, нито склонността да действа в полза на бъдещите поколения управници. Благородството се различава от чувството за продължителност чрез умножаване на поколенията. Запазването на властта чрез умножаване на поколенията произвежда напълно различна култура на управление от това, което може да се постигне в един живот или за ползата на отделната личност.

БОЖИЯТ ПРЕДСТАВИТЕЛ Е НЕГОВИЯТ СИН

Адам беше изпратен вместо Бог Бащата, наместник на Небесното Царство. Апостол Павел написа: „Затова аз коленича пред Татко, *от когото носи името си цялото Му семейство на небето и на земята*“.³⁵ Когато баща изпраща син в нова територия, семейството се разширява чрез сина в това ново владение. Когато Бог постави Сина Си на земята, Небесното Царство съществуваше и на небето и на земята. Въпреки че главния щаб остана в небето, управлението на Царството сега беше на земята по същия начин, както беше на небето. Въпреки че владението на небето и земята са подчертано различни, характера на управление е същият, тъй като всички форми на управление отразяват характера на суверена.

Като делегиран управник на земята, мандата на Адам беше да представя Баща си. Правейки Своя делегат син, в образа и подобие на неговия Бог, Бог осигури, че няма да има препятствие за способността на Адам да представлява точно природата на своя Баща.

Точното представяне на друг изисква еднаквост на съществуването, и точно позициониране с уважение към този, който се представя. Адам беше, по природа, „участник в божествената природа“, тъй като неговото същество произлезе от Божията личност. Термина „син“ е точното име, тъй като Адам беше дух, чийто произход беше от Божията личност. Въпреки че Бог постави духа Си в „къща от кал“,³⁶ основната природа на човека остава дух. Бог замисли човека с тази еднаквост на духа с намерението да му предаде ролята на точно представяне на Бог на земята.

Когато Бог постави Адам на земята, Той акуратно поставяше Адам като глава на управлението на Небесното Царство във владението на земята. Атаката срещу Адам от Сатана беше насочена, за да разруши точността на неговото позициониране. Поръчката на Адам да управлява земята и да я „подчини“ беше даване на власт от Бог³⁷ – тя не можеше да функционира независимо от Божието влияние, тъй като Адам беше наместника, който да управлява вместо Бог. Сатана не можеше да въздейства на реалността на синовството на Адам, тъй като това беше установено от Божието решение и да създаде Адам като Свой син и да се отнася към него като Негов син. Адам, обаче, беше уязвим по отношение на предпочитанията, които осведомяваха характера на неговото управление. Той можеше да управлява като син, контролиран от природата на неговия Баща пребиваваща в него, или пък можеше да избере да отхвърли това ограничение и да управлява независимо, както считаше за подходящо. Когато Адам избра последното, неговото управление премина в личното му преследване на снабдяване и защита.

В управлението на Адам, земята беше определена да види точно излагане на природа на самия Бог. Управлението на Адам щеше да обрисова реда и характера на Бог. Резултата щеше да бъде, че същият ред на взаимоотношение, който съществува на небето щеше да бъде видян на земята чрез Божия син, Адам. Под управлението на сина, всички, които живеяха на земята щяха да преживеят Божията доброта. Това се вижда в изявлението на Исус за целта, за която Той беше даден на земята. „Да дойде царството Ти, да бъде волята Ти на земята, както е на небето“.³⁸ Когато Бог направи Адам, Той възнамеряваше Царството да съществува на земята както беше на небето, Божията воля да се върши на земята както беше на небето, и всички привилегии свързани с Божието управление да дойдат на земята чрез Адам.

³⁵ Ефесяни 3:14-15.

³⁶ Джон Милтън, химн: „В утрото на Христовото Рождество“.

³⁷ Битие 1:28; вижте бележка 33.

³⁸ Матей 6:10.

Обявлението за раждането на Исус беше декларация на Божието намерение да възстанови небесното управление на земята под формата на Неговото Царство и да покани хората да търсят добрия ред и мир на Неговото управление над соя живот.³⁹ Бог възобновяваше преследването на Своя първоначален план, който Той първо разкри чрез Адам. Исая пророкува идването на Исус и възстановяването на управлението на Небесното Царство, когато написа: „Защото ни се роди дете, син ни се даде, и управлението ще бъде на раменете му“.⁴⁰

СЪЩИЯ РЕД НА ЗЕМЯТА И НА НЕБЕТО

Бог създаде земята, за да подслони физическите алегии на превъзходните небесни качества. „Защото от създаването на света Божиите невидими качества – Неговата вечна сила и божествена природа – са ясно видими, бивайки разбираеми от това, което е направено, така че хората са без извинение“.⁴¹ Бог често избира да обяснява велики небесни истини чрез отнасяния към царството на растенията и на животните. И така, синът изглежда като баща си, а растенията и животните се възпроизвеждат според вида си. Тези физически представители действат като покрити образци и сенки, които отразяват действителния небесен ред.

Човешките взаимоотношения, обаче, са най-последователно използвания формат, чрез който Бог обяснява Себе Си. Бог създаде Адам като Свой син и следователно е в ролята на Баща. На Адам му беше даден дух от Божието същество и беше създадено мястото на сина. Сина, следователно, е точното предназначение за това, което излиза от другия. След това Адам беше поставен в дълбок сън и Бог взе част от неговото тяло и оформи друго тяло от него. Бог оформи Ева от Адам; и когато му я представи, Адам заяви, че тя е „кост от костите ми и плът от плътта ми; те ще се нарече ‘жена’, защото е взета от мъжа“.⁴² На Ева също ѝ беше даден дух от Бога, както и на цялото човечество. След Адам, хората имат тази двойствена идентичност, тъй като телата им са продуктите от семето на бащите им, измътени в утробите на майките им. Обаче, всички човешки духове първоначално са дарове от Бог;⁴³ всички хора са родени от път и могат да бъдат новородени от дух.⁴⁴ По същия начин, взаимоотношението между съпруг и съпруга е част от Божият божествен ред и обяснява определени небесни истини.

Павел учи, че Бог е замислил този образ и сянка, за да обясни тайната на Христос и на Църквата.⁴⁵ Правейки женското тяло от мъжа, Бог създаде физическо изображение за това как Сам Бог създаде човека, давайки му дара на духа от самата личност на Бог. Ева, следователно беше първият син на Адам, тъй като Бог избра да оформи тялото ѝ от плътта и костите на Адам. Бог преднамерено направи жената по този начин като основата за основния характер на небесното управление.

Не само, че Бог направи физическото сътворение да бъде алегория на небесния ред, но Той подреди Своето управление като форма на управление предназначена за

³⁹ Лука 2:14 KJV: „Слава на Бог във висините, а на земята мир, благоволение към хората“. NIV: „Слава на Бог във висините, а на земята мир за хората, върху които почива Неговото благоволение“.

⁴⁰ Исая 9:6: „Защото ни се роди дете, син ни се даде, и управлението ще бъде на раменете му. И той ще бъде наречен Чудесен, Съветник, Бог Могъщ, Вечен Баща, Княз на Мира“.

⁴¹ Римляни 1:20.

⁴² Битие 2:23.

⁴³ Вижте Еклесиаст 12:7.

⁴⁴ Вижте Йоан 3:5.

⁴⁵ Вижте Ефесяни 5:22-23.

представяне, именно на този, който имайки власт се изисква да обучава, инструктира и моделира този, който е под властта, с правилния ред на управление. Своевременно, този, който е под власт става зрял и може да отговаря на същия ред на управление, в който е бил обучен в сферата на своята власт. В този модел, бащата трябва да обучи сина точно да представлява баща си. Влиянието на бащата ще бъде проникващо, макар че няма веднага да контролира всички сфери и владения, над които синовете му управляват. Приноса на бащата ще бъде създаването на култура и синовете ще имат изпълнително решение, което да вземат над своите сфери на власт.

Като жена, Ева беше и син на Бог и син на Адам. Управлението на Ева беше предназначено да показва отчасти властта, която Бог даде на Адам. В почит към Адам, Ева беше плът от плътта му и кост от костите му и беше определена да функционира с него. Все пак, на нея ѝ беше приписана функция, която беше различна от всичко, което той самият вероятно можеше да прави. Въпреки че той съдържаше семето, от което щяха да дойдат всички народи, без Ева земята щеше да остане ненаселена. Нейната роля като негов син включваше уникалната ѝ позиция като негова съпруга. Тези две роли бяха несравними тъй като ролята на сина се отнася до способността за представяне, докато ролята на съпругата определя формата на това представяне.

Без управлението на Ева, властта на Адам щеше да си остане само с него. Създавайки Ева от Адам, Бог направи възможно за тях да имат най-близкото взаимоотношение, което е възможно между две човешки същества. Това беше предназначено, за да изобрази вида взаимоотношение, което е възможно между Бог и човека на основата на един Дух към друг дух. Защото „този, който се съединява с Господа е един дух“,⁴⁶ и „Самият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божи деца“.⁴⁷ Правейки я различна от Адам, обаче, Бог направи Ева с капацитета уникално да представя Адам.

Въпреки че Адам и Ева бяха отделни създания с индивидуални съдби, те бяха проектирани от Бог да функционират зависими един от друг и без съревнование. Следователно нямаше нужда от еднаквост, тъй като еднаквостта и справедливостта са начините, по които се описва праведността в обкръжението на съревнование. Обаче, във функционалния контекст на взаимозависимостта, уникалността на всяка личност може да бъде напълно прославена. Няма да има място за ревност, злоба и борба, тъй като тези, които са под власт са необходими за показването на културата на тези във властта, а истинския характер и цел на тези, които са във властта дава възможно най-широкия израз чрез управлението на тези, от които са представяни.

Последствието от отделянето на Адам от неговия Баща, обаче, веднага стана явно. Всички негови взаимоотношения бяха повлияни от падението, а семената на разногласието в неговите взаимоотношения разцъфнаха напълно в курса на човешката цивилизация. Той отхвърли уникалното взаимоотношение с жена си, нейното синовство, и веднага започна да я вижда като изцяло различна от него. Адам промени своето виждане от това описвайки Ева като „плът от моята плът“, на „жената, която постави с мен“, обвинявайки Бог и Ева за своя грях.⁴⁸ Загубвайки собственото си синовство, Адам лиши Ева от нейното във връзка с него, като по този начин въздигна ценността на индивидуализма над корпуса.

⁴⁶ 1 Коринтяни 6:17 KJV.

⁴⁷ Римляни 8:16

⁴⁸ Битие 3:12.

Обкръжението на сравнение и съревнование, което Адамовото отхвърляне на Ева предизвика щеше да има опустошителни последици. При второто поколение хора, духа на геноцид беше въведен когато Каин уби брат си Авел от ревност.

Адам остана в творението почти хиляда години, през което време, реда на човешкото общество напълно се разви под неговото управление. Въпреки, че той съгреша и неговото управление все повече се отклоняваше от първоначалния му мандат, Бог никога не отне властта, която даде на Адам над творението. Адам беше първоначалния баща, който беше говорил с Бог, и той установи основните контури на неговото управление заедно с придружаващия ред на това управление.

Формата на управлението на Адам се коренеше в централността на ролята на бащата, и представянето на културата на бащата чрез синовете. По време на живота на Адам, тази форма щеше да поеме сложността на семейството, домоцедието, клана, племето и нацията, с умножаването на поколенията на бащата на земята. Тази форма на управление беше оптималната форма за поддържането на добър ред и мир в умножените поколения. Цялото човешко общество в началото е било основано на тази форма на ред, докато средствата за пътуване широко позволили миграцията и смесването на нациите, за да се оформят алтернативни социални редове.

Г Л А В А 5 – Познаването на добро и зло

*Но да не ядеш от дървото за познаването на добро и зло, защото когато ядеш от него непременно ще умреш.*⁴⁹

Божията природа е да обича. Любовта не може да остане като една неизразена емоция. Ако природата на някого е да обича, тогава простото съществуване на тази природа принуждава този, който я има да я показва. Понеже Бог е любов, винаги е било неизбежно, че накрая Той ще изрази любовта Си; и понеже любовта Му е перфектна, Неговия израз също така ще определи природата на любовта перфектно. Това изразяване, следователно, щеше да включва творение замислено да даде изразяване на природата на Самия Бог:

*...Всеки, който обича е роден от Бог и познава Бога. Който не обича не познава Бога, понеже Бог е любов. Ето как Бог показа любовта Си сред нас: Той изпрати единичкия Си и единствен Син в света, за да можем да живеем чрез Него. Това е любов: не че ние възлюбихме Бога, а че Той ни възлюби и изпрати Сина Си като изкупителна жертва за греховете ни. Скъпи приятели, тъй като Бог така ни е възлюбил, ние също така трябва да се обичаме един друг. Никой никога не е виждал Бога; но ако се обичаме един друг, Бог живее в нас и Неговата любов е свършена в нас.*⁵⁰

Аспектите на Божията любов се събират и се виждат чрез Сина. Всички, които индивидуално представляват различните аспекти на Божията любов като части от

⁴⁹ Битие 2:17.

⁵⁰ 1 Йоан 4:7-12.

тялото на Сина са предопределени да бъдат представяни заедно като една обща единица – Тялото на Христос.

ДОВОДА НА САТАНА

Когато Бог обяви Своя избор за наследниците Си, Сатана оформи бунт срещу избора. Действието на бунта постави под съмнение Божиата праведност, загатвайки, че Той е направил погрешен избор, когато е избрал човека за Свой наследник. Довода е прост: ако творението е недостойно, тогава Божието избиране на него е погрешно и довода на Сатана, че ангелите и Сатана са нечестно подминати ще бъде равносилен на това, че Бог е направил грешка. Ако Бог трябва да е направил грешка, тогава всички претенции за Неговата безупречна мъдрост и съвършенство ще бъдат фалшиви. Дори и Бог да не се отрече от Своя избор на човека и да избере ангелите вместо него, ако се докаже, че избора Му е грешен, тогава усилието на Сатана да Го свали от трона ще има шанс да успее. Бог можеше да отговори като унищожи Сатана и неговите ангели, но правейки това щеше да остави неотговорен въпроса за праведността на Божи избор. Той, по тази причина, създаде земята и човека, за да разреши този въпрос.

Сатана дойде в Едемската градина мотивиран от тази предходна история, с намерението да въввлече конфликта на земята. Ангелите се радваха на значителни предимства над човека, когато дойдоха във владението на човека. Те имаха предварително знание извлечено от техните предишни места в небето заедно с предимството, че бяха духовни същества в естествения свят. Затова, Бог ограничи начина, по който Сатана и ангелите можеха да въвлекат човека.

Земята беше създадена, за да бъде домакин на съществуването на човека, когото Бог нарече Свой син. Това е „началото“ споменато в Битие 1:1, „В началото Бог създаде небесата и земята“. Тъй като сам Бог е Началото и Края,⁵¹ всичко друго, което съществува е създадено от Бог.⁵² Ангелите и другите създания в небето съществуваха преди човека в това физическо творение.

Както споменах преди, Бог никога не се е обръщал към някой ангел като към син, но създаде ангелите в очакване на тяхната служба на синовете.⁵³ Създаването на ангелите предхождаше това на човека, понеже Бог създаде всички ангели като слуги, първо на Бог и после на човека. Редът на създадените неща показва Божи план, който Той възнамеряваше да реализира, на правилното време, в последователността на Неговия избор.

Ангелите са създадени в категории на слуги и са ограничени в тяхното функциониране според тяхното предназначение. Както отбелязах по-рано, сина, според сходството на неговата природа, може да отразява своя баща, докато слугата е предназначен само да изпълнява определени задачи, а не за широко и общо представяне. Някои от тези категории включват военни ангели, ангели посланици, и

⁵¹ Откровение 21:6.

⁵² Евреи 2:10.

⁵³ Евреи 1:5-6: „Защото на кого от ангелите Бог някога е казал: ‘Ти Си мой Син; днес Аз станах твой Баща’? Или отново: ‘Аз ще му бъда Баща, и той ще Ми бъде Син’? И отново, когато Бог въвежда Своя първороден в света, казва: ‘Нека всички Божии ангели да Му се поклонят’“.

Евреи 1:14: „Не са ли ангелите служебни духове, изпращани да служат на онези, които ще наследят спасение?“

ангели определени за святия ред на процесия, когато Бог избира да разкрие Себе Си на духа на човека във видения и сънища.⁵⁴

Бог обяви Своето намерение да създаде една раса от същества, чрез които да покаже цялостта на Своето същество според Своя вечен план. Веднага беше явно за ангелите – част от предишното създание, от което Сатана беше най-мощния и най-издигнатия – че това решение ще даде възможно най-голямото наследство върху творението. Такова творение може да бъде направено благотворен наследник на природата на Самия Бог. Това ще бъде Божий син, създаден според образа и подобие на Бог. Като Божий син то ще има основна власт на небето и на земята. Божието решение да създаде една раса от тези създания беше вкоренено в Неговата природа да обича; защото Бог е любов.

БОЖИЯТА ЛЮБОВ

Бог изрази Своята любов като създаде човека, едно същество като Него по природа, което можеше да избере да наследи властта на Божието Царство и да разшири управлението на небето на земята; и чрез управлението на човека, Божията природа и характер, Неговата любов, да бъдат напълно показани. Любовта е наследствено уязвима; тя поставя нечии интереси под риск, в ръцете на някой друг, докато инвестира вяра и надежда във взаимната привързаност към другия. Взаимната природа на любовта означава, че любовта не може да съществува, ако не се изразява.

Божията любов е различна от Неговата творческа способност или славата, показана чрез хармониите на божествения ред. Най-висшата форма на Божията любов е изразена в желанието на този, който е създаден да бъде като Бог, от когото е роден. Термина „поклонение“ описва най-пълното изразяване на това желание. Да бъдеш като Бог означава да обичаш както обича Бог. Това означава да избереш път, който е част от пълното, общо изразяване на Божията любов към останалата част на света.

Докато Бог не създаде същества способни да бъдат надарени с Неговата природа, и да отговарят като прегръщат желанието да бъдат като Него като техен личен избор и да подчинят личните си желания на общото управление, което щеше да ги направи да функционират по начин подобен на частите на човешкото тяло, Божията любов щеше да остане неразкрита. Бог изрази любовта Си като създаде човек, който чрез делегиране, можеше напълно да изразява Божията любов към цялото творение.

Пълното изразяване на Божията любов е предназначено да съществува общо, като всеки индивид е една страна на по-широкото изразяване. Това общо изразяване е изградено върху взаимоотношението баща и син. Това взаимоотношение е градивния елемент на Божието семейство, също така познато и като Божия дом.

Когато една къща е построена, творчеството, което някога е съществувало в строителя на къщата е показано навън, за да могат всички да го видят. Самата къща е полезна за всички, за които е била предназначена да бъдат настанени в нея, и нейната приложимост се определя от нейната функция. Красотата на структурата, заедно с функцията ѝ, обаче, дава мярка на почит на нейния строител, която е може би по-голяма от тази, която се дава на структурата. Красотата на формата на сградата тихо свидетелства за творчеството и характера на строителя.

⁵⁴ Вижте, например, Исаия 6:1-3: „В годината, в която умря цар Озия, видях Господа на престол, висок и издигнат; и полите на робата Му изпълниха храма. Над Него бяха серафимите, всеки с по шест криле: С две криле те покриваха лицата си, с две покриваха краката си, и с две летяха. И викаха един към друг: ‘Свят, свят, свят е ГОСПОД Всемогъщият; цялата земя е пълна със славата Му’“.

Когато човека функционира както Бог е възнамерявал той да функционира, той дава ценност на земята. В този смисъл той функционира като къща. В красотата на своето функциониране, обаче, той свидетелства за природата на Бог, своя дизайнер, и по-голямата слава принадлежи на Бог, който го е направил – „Когато Христос, който е вашия живот, се яви, тогава ще се явите и вие в слава“.⁵⁵

„...Точно както строителя на къщата има по-голяма почит от самата къща. Защото всяка къща е построена от някого, а Бог е строителя на всичко. ...И ние сме Неговият дом, ако се държим за нашата смелост и надежда, с която се хвалим“.⁵⁶ Представяйки Бащата, сина е интимно посветен на Бащата и извлича своята идентичност и функцията си от Бащата. Когато сина точно представя Бащата, той прави само това, което е определен да прави. Красотата на природата на Бащата е показвана чрез него и той носи слава на Бащата по същия начин както къщата носи слава на строителя. Къщата е изявление, което предава неуловимите емоции на строителя в една функционална реалност.

ИЗБОРА НА ЧОВЕКА

Обаче, основния въпрос за конфликта между Бог и Сатана е този във връзка с избора на човека да бъде като Бог. Ангажирайки човека с тази земя, падналите ангели и Сатана са невъздържани в тактиките, които могат да използват, за да отделият човека от Бога. Всичките им усилия са фокусирани върху способността на човека да взема решения независимо от Бог.

Седалището на човешката независимост от Бог е неговата душа. Бог надари човека с дух, така че той да може да общува с Бога, и Бог му даде душа, за да може да упражнява смислени избори, за да прави нещо – или да не го прави.

Душата даде на Сатана най-голямата възможност да привлече човека в неговото усилие да докаже, че творението беше недостойно да бъде Божий син и наследник. Бог трябваше да позволи достъп до човешкото същество чрез душата, понеже доказателството, че Неговия избор на човека за Негов наследник беше наистина правилен щеше да дойде, когато въпреки пълната гама от атаки на противника срещу него, той остане верен и твърд в любовта си и преследването на Бог и продължава да представя себе си като съд, в който Бог може да обитава както Той желае.

Избора на човека, тогава установи Божията правда. Така казват Писанията: „Примирете се с Бога. Бог направи този, който не познаваше грях да стане грях за нас, за да можем да станем в него Божията праведност“.⁵⁷ Войната между Бог и Стана, която започна в небесата, продължава в човешкото същество. Изхода ще установи Божията праведност в Неговия избор, чрез неоспоримото доказателство на това човека да избере да бъде като Баща си в лицето на най-безмилостния натиск на врага. В избора на човека, твърдението, че Божията природа е да обича ще стане демонстрирана реалност.

Освен това, позволявайки на Сатана да даде пълно и неограничено излагане на своята природа, злото ще бъде разкрито в цялата му отвратителност. Когато процеса напълно е поел курса си, Бог тогава може да заличи покварата на греха от цялото творение. С премахването на греха, се анулира властта на смъртта. Всичко, което е грешно води до смърт, без значение дали е в човешки взаимоотношения или в

⁵⁵ Колосияни 3:4.

⁵⁶ Евреи 3:3-6.

⁵⁷ 2 Коринтяни 5:20-21.

практики, които покваряват.⁵⁸ Управлението на греха винаги води до смърт на нещото, над което греха има власт. Но, всичко, което е под управлението на любовта разцъфтява – тори и в този настоящ свят. Когато греха бъде премахнат и смъртта унищожена, живота в цялото му изобилие ще характеризира управлението и царуването на Бог и на Неговите синове.⁵⁹

ПРИРОДАТА НА ЧОВЕКА

Човешкото същество се състои от три части: духът, душата и тялото.⁶⁰ Преди падението, човек виждаше всичко чрез духа и беше в съвършено единство с Бог. Човешката душа беше в покорство на неговия дух; духа му ръководеше изборите му.

Сатана насочи усилията си към това да промени начина, по който човека се виждаше във взаимоотношението си с Бог. Неговите усилия бяха замислени, за да „отворят очите“ на душата.⁶¹ Сатана каза на човека, че има тайно знание защо Бог е ограничил човека да не яде от дървото за познаването на добро и зло. Неговото твърдение беше, че плодът на дървото беше предназначен да отключи скритото знание, което щеше да позволи достъп до Божиите тайни. Усилието на Сатана беше да създаде средства, чрез които човека да може да управлява независимо от Бог. Бивайки измамен, човека прие, че творението може да съществува независимо от божествената цел и постоянно ще се подновява. Под управлението на човека отделно от Бог, земното владение щеше да бъде отделено от културата на небето и щеше да съществува и да бъде управлявано извън Божия авторитет, подчинено единствено на човешката мъдрост.

Тъй като земята беше територия във владението на Небесното Царство, Божият трон гарантираше нейната продължителност, но ако нейния управник, човечеството, отцепеше тази територия от управлението на небето, тогава човешката неспособност да обновява територията щеше да я подчини на „робството на разлагането“.⁶² И земята щеше да чака в това състояние, стенойки в очакване на Божиите синове, които ще я освободят и възстановят във функцията, за която е била предназначена.⁶³

Успеха на съблазняването на Сатана на душата на Адам щеше да има пагубни последици и за човека и за земята. Земята щеше да бъде затворена в тези състояния докато човека не бъде избавен. Самите последици нямаше да останат статични, но щяха да стават все повече покварени, основно изобразявайки истинската природа на злото. Обаче, изкуплението на човек и на творението също така щяха напълно да показват Божията любов. Защото където се умножава греха, благодатта се умножава много повече.⁶⁴

Когато очите на душата се отвориха, виждането на човека за него и за целта му в творението претърпяха пълна промяна. Той направи преход от това да бъде син в това

⁵⁸ Римляни 6:23: „Защото отплатата за греха е смърт, а Божият дар е вечен живот в Христос Исус нашия Господ“.

⁵⁹ Йоан 10:10 KJV: „Аз дойдох, за да могат да имат живот, и за да могат да го имат по-изобилно“.

⁶⁰ 1 Солунци 5:23: „Нека сам Бог, Бога на мира, да ви освети напълно. Нека целият ви дух, душа и тяло да бъдат запазени без петно при идването на нашия Господ Исус Христос“.

⁶¹ Битие 3:5: „Защото Бог знае, че когато ядете от него очите ви ще се отворят, и ще бъдете като Бог, познавайки доброто и злото“.

⁶² Римляни 8:20-21 NIV (2010): „Защото творението беше подчинено не безсилие, не по свой избор, но по волята на този, който го подчини, с надеждата, че самото творение ще бъде освободено от робството си на загниване и ще бъде доведено до свободата и славата на Божиите деца“.

⁶³ Вижте Римляни 8:22.

⁶⁴ Вижте Римляни 5:20.

да стане без баща; и в този преход, той изгуби виждането за себе си като дух, като Баща си и се видя като плът.

ЗАТОВА СИРАК

Този преход промени виждането му от такова, в което той управляваше творението, просто в един оцеляващ. Отделяйки се от своя Баща и облягайки се на себе си, той повече не можеше да представя управлението на Баща си. Всичките му предположения относно реалността, целта и съдбата се промениха. Той се отдели от културата на Баща си и започна една култура задвижвана от нуждите за снабдяване и защита.

Веднага след като очите на душата му се отвориха, действията на Адам направиха ясен прехода, който се беше случил. Като сирак, той повече не можеше да разчита на имуществото на Баща си за поддръжка на управлението му, понеже сираците нямат бащи. Лишен от снабдяването и защитата на Баща си, той веднага започна да снабдява тези нужди. Той изгуби чувството на последователност на целта и започна да живее за деня. Затова, той се облече и се скри от Бог „сред дърветата на градината“.⁶⁵

Действията на Адам бяха резултат от новото знание, което той току-що беше придобил чрез яденето от дървото за познаването на добро и зло. Дървото беше посадено в Градината заедно с дървото на живота, за да достави представяне на земята на действителните избори, които вече съществуваха, и пред които човека щеше да се изправи. Сатана вече беше избрал независимост от Бог. Човека беше създаден с Божия дух в него, за да може естествено да зависи от Бог за всичко, което се отнася до неговото съществуване. Докато човека избира да ходи във взаимоотношение и общение с Бог, неговото снабдяване ще бъде непрестанно и живота му ще бъде наистина изобилен. Тези две дървета – дървото на живота и дървото на познаването на добро и зло – бяха символи на изборите, които бяха на разположение на човека.

Дървото на познаването на добро и зло възплава алтернативата на това да се живее в подкрепа от Бог. Понеже Бог даде на човека „всеки семеносен плод“ за храна, забележително е, че Бог му забрани плода на дървото за познаването на добро и зло. В контраст, той беше свободен да яде от плода на дървото на живота, но беше държан настрана от него едва след като избра да яде и от дървото на познаването на добро и зло, плода, на което въведе нови и противоречиви основи на самия живот.

Не беше просто яденето на плода, което беше грешното нещо. Вместо това причината беше, че Бог беше установил параметрите на избора, с който човека разполагаше, символизирани от тези две дървета. Духът на Бог създаде творение, за да отрази реалности, които вече съществуваха в небето. Тези две дървета представляваха крайностите на параметрите на живота, който земята беше замислена да съдържа. Те възплаваха съществуващия конфликт между Бог и Сатана, и бяха двете крайности на избора, който човешката природа изискваше от него да направи.

Краткото изложение на знанието представяно от дървото на познаването на добро и зло беше основата за една алтернативна реалност за човека като дух представяща Бащата на творението. Вместо това, знанието на дървото предложи един ред на живот, в който творението трябваше да живее в пълна независимост от своя Създател, както Сатана. Този независим ред задължи творението да си припише

⁶⁵ Битие 3:8.

функциите на Бог и да си скалпи една съдба по собствения си избор. Това беше истина и за човека и за Сатана.

Избора на независимост щеше да се хареса на душата на човека. Знанието, символизирано от дървото на познаването на добро и зло е резултата от процес на наблюдение, анализ, сравнение, теория и дейности; с една дума, разискване. Ева забеляза, че плода на дървото беше „приятен за очите“,⁶⁶ и ѝ беше казано, че той беше желателен, за да я направи мъдра. Те сравни ограничението на Божието предупреждение за яденето на плода с информацията от Сатана, за да направи избора си.

Като яде от плода на дървото, Адам показва нужното безразсъдство, което му позволи да отхвърли ограничението на Баща си, за да влезе в свят, в който имаше нужда да снабдява всичките отговори на въпроса за своето съществуване. След като му беше представена част от плода, който съпругата му беше откъснала, Адам съзнателно избра да се разбунтува срещу конкретните инструкции на Баща си. Тогава, чрез разсъждение, човека заключи, че неговата реалност не беше дух, а плът; той започна да се занимава с тази реалност като направи дрехи за плътта си. Докато, преди, докато се виждаше като син на Баща си, той приемаше факта, че беше дух, понеже Баща му беше дух. Плътта му беше облеклото, с което Бог облече духа, и той не беше гол, а беше дух облече в плът.⁶⁷ И Адам и Ева направиха съзнателен и преднамерен избор, който неизменно промени виждането им за реалността.

Също така, възприемането на Адам за Бог също се промени от това на един любящ Баща в това на един враг. Тази промяна на възприемането беше, която обяснява усилията му да избягва Бог като се крие сред дърветата на Градината. По-късно той щеше да обясни на Бог, че се е скрил от страха, който е проникнал в него когато е чул звука на Господа в Градината.

Когато душата определяше човешката реалност, неговото управление се изроди в изискванията на снабдяване и защита. В началото, след падението, единствения враг, който човека възприемаше беше Бог, и снабдяването и защитата бяха основни. Той си направи дрехи и се скри. Обаче, след едно поколение, човека щеше да започне да вижда и другите хора като врагове. Когато той видя човека като свой враг, неговата опция да се защити щеше да включва това да унищожи врага си. По този начин, плода на дървото за познаването на добро и зло щеше да има едно все по-разширяващо се поле на изразяване, което щеше да включва войни, геноцид и безразборни убийства. Изразяването на мотивацията за снабдяване щеше да се разшири, за да включва безсъвестна и безцеремонна експлоатация на околната среда и всичко в нея. Беше нужно време преди пълните последствия от решенията на човешката душа – да отхвърли ограниченията на своя Баща и да действа самостоятелно и за себе си – да станат явни.

Докато земята продължава да се върти, пропастта между реалностите възприемани чрез духа и душата ще се разширява, и пътищата на човека ще се

⁶⁶ Вижте Битие 3:6.

⁶⁷ 2 Коринтяни 5:1-4: „Сега знаем, че ако земната ни шатра, в която живеем се унищожи, имаме здание от Бог, един вечен дом в небето, който не е построен от човешки ръце. Междувременно ние стенем, копнеейки да бъдем облечени с нашето небесно обиталище, защото когато сме облечени, няма да се намерим голи. Защото докато сме в тази шатра, ние стенем и сме обременени, защото не искаме да бъдем съблечени, а да бъдем облечени с небесното ни обиталище, така че това, което е смъртно да бъде погълнато от живота“.

отдалечават от тези на Бог, докато резултата от двете ще доведе до пълен контраст в края на века.

Някъде по пътя на този „дълъг ден на умирање“, Бог щеше да изпрати следващия Адам, за да възстанови виждането на духа, което първия Адам загуби. Една цяла раса хора, избрани от всички раси, които идват от Адам, ще се появи наново. Те ще представят алтернативата, която беше първоначалното Божие виждане за човека, управляван от перспективите на духа. Тази реалност ще бъде плода на дървото на живота, защото те ще бъдат примирени с Бог Бащата чрез Исус, Изпратеният, чрез когото Бог ще примири света със Себе Си, „като не вменява греховете на хората“.⁶⁸

Г Л А В А 6 – Промяна от дух в душа

Бог създаде човека като изразяване на Себе Си, който беше замислен да живее в едно място различно от Неговото. Контекста за Божието решение да направи човека по Своя образ и подобие беше „за да могат да управляват над рибите в морето и птиците в небето, над добитъка и всички диви животни, и над всички създания, които пълзят по земята“.⁶⁹ Това е в съгласие с Божието намерение да се отнася към човека като син и Негов представител, но показва, че представянето на сина трябваше да се случва на земята. Затова, Бог създаде тяло на човека от пръстта и вдъхна дух от Собствената Си личност в тази създадена форма. Резултата беше, че човека стана „жива душа“.⁷⁰

Основното намерение на Бог поставяйки Своя син на земята беше да направи така, че Той да бъде видян и разбран в естествения свят. За да постигне тази цел, Бог направи едно същество, състоящо се от три части: тяло, душа и дух. Тялото създадено от пръст, беше материално и съвместимо с физическия свят. Околната среда на земята не беше нито вредна нито враждебна на човешкото тяло, а съвършено съвместима и благоприятна за човешкото съществуване. Действително, Бог замисли физическия свят да бъде както полезен така и в хармония с физическото тяло на човека.

Духа в човека, произлизащ от Божията личност като дар от Смия Бог, беше естествен за Божия свят, този на духа и на небето. Този аспект от човешкото същество следователно е толкова у дома в невидимия свят на духовете, колкото и тялото му е у дома в естествения свят.

В човека, душата свързва празнината между естествения свят и този на духа. Целта на душата е да обясни областта на духа на естествената област. В своето упражняване на господство на земята, човешката душа управлява действията на неговото тяло. Душата, от своя страна, е предназначена да бъде информирана от и угодна на духа на човека. Докато, човешкият дух е частта от човешкото същество, която е в близко взаимоотношение и общение с Бог по всяко време.

Човешката душа, тогава, е предназначена да разяснява и представя Божията божествена природа и вечни намерения на естествения свят. Самата душа е огледален образ на човешкия дух, предназначена да функционира в тандем с духа. Подобно взаимоотношение съществува между Божия Дух и човешкия дух. Бог е вложил собствения Си Дух в човешкото същество. За да може духа на човека да функционира в

⁶⁸ 2 Коринтяни 5:19: „че Бог примиряваше света със Себе Си в Христос, като не задържаше греховете на хората срещу тях. И Той ни повери посланието на примирението“.

⁶⁹ Битие 1:26.

⁷⁰ Битие 2:7 KJV (NIV „живо същество“).

съвършена хармония с Духа на Бога. Крайната работа на това подреждане е, че „от създаването на света Божиите невидими качества – вечната Му сила и божествена природа – са се виждали ясно, като са били разбирани от това, което е било направено“.⁷¹ Създаден по Неговия образ и подобие, и замислен да представя невидимия Бог на сътворения свят, човека е, безспорно, Божият магнум опус – най-великото творение, което е възприемчиво за Бог.

Падението унищожи този елегантен баланс и освободи душата да действа независимо от духа. С тази загуба на хармонията между душата и духа, човека беше неспособен да влезе и да остане в Божията почивка. Спасяването на една душа, следователно, е връщането на душата под управлението на духа, така че човека да може отново да влезе в Божията почивка и да функционира на земята както Бог първоначално е възнамерявал за него. Тази велика задача е извършвана прогресивно във времето, бивайки „изработвана... със страх и трепет“.⁷²

ДУХ, ДУША И ТЯЛО

Борбата между двете реалности съсредоточена в душата и духа продължава от падението на Адам до сега. Дори Исус не беше имунизиран срещу тази борба. Когато часът на смъртта Му приближаваше, конфликта между волята на душата Му и тази на духа Му се усили: „Душата Ми прелива от скръб дори до смърт“, „...Духа е наистина готов, но плътта е слаба“.⁷³ Това да заеме мястото на Своя предшественик, първия Адам, и всички паднали потомци на Адам, беше напълно отблъскващо за Неговата праведна душа, така че Той търсеше облекчение от срама от това. Духът Му, обаче, поддържаше непоколебимото си посвещение към Неговата съдба, която беше постановена „от основаването на света“.⁷⁴

Яснотата от избора на Исус да подчини душата Си на управлението на духа Си, и по този начин да върне човека в едно непаднало състояние, беше изразена в Неговата молитва в Гетсиманската градина, в нощта, в която беше предаден от един от дванадесетте Си ученика. Той се моли: „Сега душата Ми е смутена, и какво да кажа? ‘Татко, избави ме от този час?’ Не, поради тази причина аз дойдох до този час. Татко, прослави името Си!“⁷⁵ В този момент, упадък на човешката култура беше забавен; владението на душата над духа, което започна с Адам и продължаваше до тогава беше напълно забавено и променено.

Въпреки че исканията за снабдяване и защита щяха да продължават да управляват голяма част от човешките същества, и културата на сирака щеше да продължава докато стигне до апогея си, Исус направи първоначалната култура на човека напълно на разположение на земята като ясна и различна алтернатива. Това не беше, в същност, една нова култура, а беше свързване наново, и продължаване на първоначалната култура на Божиите синове. От тогава нататък, тази култура щеше да напредва по паралелната линия на падналата култура, и накрая също щеше да достигне своето типично изразяване.

Тъй като двете култури продължават своето развитие, тяхното разклонение е въплътено в две различни изразявания. Културата оформена от виждането на реалността от гледната точка на душата ще продължава по пътя на ревността, злобата и

⁷¹ Римляни 1:20.

⁷² Филипяни 2:12.

⁷³ Марк 14:34; Марк 14:38 KJV.

⁷⁴ Откровение 13:8 KJV.

⁷⁵ Йоан 12:27-28 NIV (2010).

борбата, докато тези, които ѝ се доверяват се стремят да намерят благополучие чрез преследването на снабдяване и защита. Културата на духа ще се развие в едно общо изразяване на пълната природа на Бог. Тези, които изберат последната като своя начин на живот ще показват Божията любов. Едно жизненоважно условие за правенето на избора да се живее в културата на душата или в тази на духа е да се разбере каква е всяка една от тях, и как те функционират.

ДУШАТА И ДУХА

И душата и духа са подобни по своите съставни части. И двете имат три компонента, ум, воля и сърце. Тези компоненти служат за подобни функции както в душата така и в духа.

Ума служи като основата за информацията, върху която духа или душата основават своето виждане на реалността. Волята събира ресурсите, които са на разположение на духа или на душата за взаимодействие с творението и да се актуализира тази реалност. Сърцето доставя мотивацията за преследването на реалността.

Отвъд приликите на тялото, функционирането на тези три компонента от духа и душата произвеждат коренно различни резултати.

Защото кой сред хората знае мислите на човека, освен духа на човека, който е в него? По същия начин, никой не знае Божиите мисли, освен Божия Дух. Ние не сме получили духа на света, а Духа, който е от Бога, за да можем да разберем това, което Бог ни е дал безплатно. Това е, което говорим, не с думите научени от човешка мъдрост, а с думи научени чрез Духа, изразявайки духовните истини с духовни думи. Човека без Духа не приема нещата, които идват от Божия Дух, защото те са глупост за него, и той не може да ги разбере, защото те се разпознават духовно.⁷⁶

Умът на душата получава своята информация от три източника: света, плътта и дявола. „Тази мъдрост не слиза отгоре, а е земна, плътска, дяволска“.⁷⁷ Света, плътта и демоничното въздействат директно на човешката душа и идват от източници, които са под контрола на врага. Ева видя, че плода на дървото беше приятен за очите, и тя имаше желанието да притежава мъдростта, която той обещавахе. Информацията относно възможността за скритата мъдрост беше снабдена от дявола, чиято мотивация беше да отклони човека от упование в реалността снабдявана от Божията мъдрост. Тези три източника на информация бяха света, плътта и дявола.

Когато душата управлява, личността е привлечена към тези източници на информация относно реалността. Тези влияния са изопачени. Следователно, информацията събирана от ума на душата е изопачена, и произтичащите заключения относно реалността отразяват покварата на това изопачаване.

⁷⁶ 1 Коринтяни 2:11-14.

⁷⁷ Яков 3:15 KJV Също 1 Йоан 2:15-16 KJV: „Не обичайте света или нещо в света. Ако някой обича света, любовта на Татко не е в него. Защото всичко в света – страстните желания на грешния човек, похотта на очите му и гордостта на това, което е и което има – не идва от Татко, а от света“.

Това е едно ненадеждно виждане на реалността. Доверяването на информацията събрана от ума на душата измами човека да мисли, че той беше плът, и гол, подтиквайки го да се облече. В своето усилие, той използва уменията, които имаше и ресурсите, които му бяха на разположение, като упражнение на своята воля във възприемане на реалността, която той сега беше прегърнал за себе си. В допълнение на това, че се облече, в своето ново виждане на реалността, той се почувства изложен на опасност, и така и беше.

Когато човека се скри от Бог, сърцето снабди нужната емоция, която го мотивира да предприеме тези действия – страх. Той призна, че се страхува.⁷⁸ Исторически, човека е вярвал, че сърцето е центъра на човешкото същество, и въпреки че Писанията не споменават термина „емоция“, сърцето винаги е считано за седалището на всичките емоции. Всяко решение, което човек взема е основано на емоция. Обаче, обичайна практика е да се оправдават решенията пред други хора чрез използването на разума. По този начин, сърцето на душата често тласка обосновката за нечий решения или действия, откъсната от истината за обстоятелствата.

За разлика от душата, чиито компоненти функционират независимо от Бог, компонентите на духа са замислени да функционират единствено в хармония с Божия Дух. Човешкия дух остава потопен и неактивен докато Божия Дух не го активира. Писанието описва това явление като да бъдеш новороден от Духа.⁷⁹ Това действие на новораждане от Божия Дух събужда човешкия дух и започва да реформира човешкото същество като възстановява влиянието на човешкия дух над душата му.⁸⁰

ДУШАТА СРАВНЕНА С ДУХА

Тъй като влиянието на душата е било дълго, подкрепяно от наследена култура за дълъг период от време, възстановяването на културата на духа е прогресивно, а не мигновено. То започва с това ума на духа да бъде инструктиран от Божия Дух.

Източника на информация, на който човешкия дух се обляга за своето виждане на реалността е Божия Дух. Когато Божията мъдрост информира човешкото виждане за реалността, човека започва да вижда и да разбира всичко по същия начин, по който Бог вижда реалността. Човека се е върнал към небесната гледна точка. Както ще видим, убеждението на Святия Дух е по-силно от това на душата, и когато човека се предаде на виждането на своя дух, той започва да взема ума на Христос. Продължителното предаване на тази различна реалност, с времето ефективно ще обнови ума на душата.

Волята, която се употребява в подпомагане на небесното виждане на реалността също така трябва да бъде снабдявана от Бог, който желае и върши това, което Му харесва. Святия Дух снабдява силата, която дава възможност на човека да функционира в небесно виждане на реалността под формата на „Дарбите на Духа“.⁸¹

Преобладаващото изразяване, което се надига от сърцето, което лежи в душата, и е мотивацията за всички действия отразяващи дейностите на духа, е любовта. Любовта е

⁷⁸ Вижте Битие 3:10.

⁷⁹ Вижте Йоан 3:7-8.

⁸⁰ Филипяни 2:5 KJV: „Нека този ум да бъде във вас, който беше и в Христос Исус“. Римляни 12:2 NIV (2010): „Не се съобразявайте с модела на този свят, но се преобразявайте чрез обновяването на вашия ум. Тогава ще можете да опитате и да одобрите каква е Божията воля – Неговата добра, привлекателна и съвършена воля“.

⁸¹ Вижте, например, 1 Коринтяни 12:1.

единствената емоция по-силна от страха.⁸² Когато Бог е проектирал човека, Той поставил най-силната емоция, на която Той е способен в човешкия дух, по този начин уверявайки, че духа винаги в края на краищата е способен да управлява човешкото същество. Понеже е истина, че който обича е роден от Бог, винаги е възможно за всяко човешко същество, без значение колко е покварено, да избере да бъде новородено от Божия Дух. Божията любов демонстрирана към дори най-закоравелите човешки същества има присъщата способност да активира емоцията на любов, която лежи спяща в духа на техните духове. По тази причина, Божията доброта е, която привлича хората към покаяние.⁸³

Г Л А В А 7 – Плановете на врага

*Облечете пълното Божие въоръжение, за да можете да устоите срещу плъта и кръвта, а срещу началствата, срещу властите, срещу силите на този тъмен свят и срещу духовните сили на злото в небесните области.*⁸⁴

От първоначалното измамване на човека, Сатана е продължил да измисля алтернатива на Бог, изградена върху мотивацията от страх, който лежи в сърцето на душата. Това заклещване съдържа много системи, замислени да използват човешкия страх от смъртта и неговата мания за удобство.⁸⁵ Въпреки че той продължава да използва своите слуги, за да измъчва и експлоатира хората на лична основа, най-голямата заплаха поставена от неговото управление е систематична. Тези сложни системи съставляват неговото алтернативно царство, което е замислено, за да измами човека и да помрачи разбирането му за Бог, докато обещава просвещение на себeto. Писанията говорят за тези системи колективно като „света“.

Тези системи, които се противопоставят на Бог и на истината, действат на същата основа на първоначалното обещание на Сатана към човека. Неговите планове са изградени върху очакването, че човека ще бъде управляван от душата си. Той продължава да предлага на човека възможността да създава и да управлява собствената си реалност. Всеки, който се обляга на тези системи преследва илюзията на контрола, и дали го осъзнава или не, сам си става бог. Понеже плановете на врага привличат човешката душа, тези системи имат малка способност да въздействат на някой, който е управляван от духа си. Те са неефективни в предсказване или контролиране на ума на духа.

⁸² 1 Йоан 4:18: „Няма страх в любовта. Но съвършената любов изгонва страха, защото страха е свързан с наказание. Този, който се страхува не е усъвършенстван в любов“.

⁸³ Римляни 2:4 NIV (2010): „Или показвате ли презрение към богатствата на Неговата доброта, снизхождение и търпение, без да осъзнавате, че Божията доброта е предназначена да ви води към покаяние?“

⁸⁴ Ефесяни 6:11-12.

⁸⁵ Вижте Евреи 2:14-15 NIV (2010): „Понеже децата имат плът и кръв, Той също участва в тяхната човешка природа, така че чрез смъртта Си да може да разчупи силата на този, който държи властта на смъртта – сиреч, дявола – и да освободи онези, които през целият си живот са били държани в робство от техния страх от смъртта“.

Адам изгуби връзката си с Бог, променяйки своето възприемане за себе си от дух на плът, и започна да разчита на способностите на своята душа за оцеляване. „Бога на този век е заслепил умовете на невярващите, за да не могат да видят светлината на евангелието на славата на Христос, Който е образа на Бог“.⁸⁶ Когато Адам започна да действа от душата си, той стана уязвим за плановете на врага. Сатана оформи системите на този свят като клопка, за да използва отделянето на Адам от Татко.

КОСМОСА

Гръцкият термин за съставените системи, познати като света е *космос*.⁸⁷ Както често се случва във всеки език, думите в Писанието могат да имат много значения, и значението се извлича от контекста на обграждащия текст. Има много значения на термина „свят“ или „космос“. Апостол Йоан използва поне две от тези значения. Докато прокламира Божията любов към хората, той заявява, че „Бог толкова възлюби света“,⁸⁸ но той също така предупреждава вярващите в Христос: „Не обичайте света, защото всеки, който обича света, любовта на Татко не е в него“.⁸⁹ Света, който Йоан заявява, че Бог обича, разбира се е човечеството. Света, за който предупреждава вярващите да не го обичат или да не се облягат на него, космоса, има различен създател от Бог.

Когато някой се обляга на системите на *космоса*, той не може едновременно с това да уповава и на Бог, тъй като тези системи са били създадени като алтернатива на упованието в Бог, и облягането на тях допълнително отделя човека от неговия Баща. Затова, апостол Йоан увещава:

*Не обичайте света или нещо, което е в света. Ако някой обича света, любовта на Татко не е в него. Защото всичко в света – страстните желания на грешния човек, похотта на очите и самохвалството с това, което има и прави – не идва от Татко, а от света. Света и неговите желания преминават, но човека, който върши Божията воля, живее до века“.*⁹⁰

Този *космос* е основан на природата на неговия създател, този, който е споменат като *космократора* или управителя на света, епитет за Сатана.⁹¹ Той се фокусира на желанието на човека да си осигури сигурността на своето снабдяване и защита. Тези системи и изискват и позволяват на човек да разчита изключително на себе си, правейки невъзможно едновременно с това да разчита и на Бог. Апостол Йоан разбираше, че тези системи са замислени да измамат всеки, който разчита на тях да не уповава на Бог като негов Баща. Той прецизно заключава, че човек не може да разчита

⁸⁶ 2 Коринтяни 4:4.

⁸⁷ Джеймс Стронг, Новият изчерпателен конкорданс на Библията (Nashville, TN: Thomas Nelson Publishers, 1990), G2889. Космос, кос’ – мос’; вероятно от основата на 2865; систематична подредба, т.е. декорация; по приложение света (в широк и тесен смисъл, включително неговите обитатели, буквално или фигуративно: -украсяване свят.

⁸⁸ Йоан 3:16.

⁸⁹ 1 Йоан 2:15.

⁹⁰ 1 Йоан 2:15-17.

⁹¹ Стронг, Новия Стронг, G2888.

на Бог Бащата за снабдяване и защита и едновременно с това да се доверява на системи, замислени да изместят взаимоотношението с Бог, с разчитане на себето на човека.⁹²

Силата на царството на Сатана е колективното привличане на тези свързани помежду си системи в това, че те са замислени да се отнасят до всеки аспект на човешкия живот. Те представляват една подредена комбинация, преплетена като мрежата на паяка, за да уловят и да държат цялото човечество. Цели нации оформят техните правителствени системи да отразяват обещанието на човешкия капацитет, присъщ за тези системи. Дори Исус беше изкушен да приеме законността и превъзходството на тези системи.⁹³

СИСТЕМИТЕ НА КОСМОСА

На земята, всички хора принадлежат на едно от двете царства, или на Божието Царство, или на *космоса*.⁹⁴ Природата на царя на всяко едно от тези царства определя съдбата на неговите поданици. Докато не сме прехвърлени в Божието Царство, ние сме управлявани от културата на сирака, постоянно завещание от нашия велик праотец Адам, увековечена от Сатана, богът на този свят. В Божието Царство, обаче, Христос определя културата на Своите поданици. Те са синове на Бог и наследници на обещанието за вечен живот.

Системите на всяко едно от царствата отразява природата на техните царе.

В края на краищата, поданиците подчинени на почитаемите управници моделират характера на царете, понеже културата на царството диктува характеристиките на начина на живот на поданиците. Съществуването на тези различни системи е гарантирано от нуждата от правителствени администрации, които да се справят с нещата, които се надигат сред поданиците на някое царство. Системите на *космоса* имат своите съответствия в системите на Божието Царство, но те радикално се различават, тъй като отразяват крайни различия в природите на своите царе.

СИСТЕМАТА ЗА РАЗРЕШАВАНЕ НА КОНФЛИКТИ

Подбуждането на конфликт е класически план на врага. Затова, всяко царство е необходимо да разполага със система за разрешаване на спорове между поданиците му, целта на която е да определя относителните права и задължения на страните в конфликта и да отсъжда. Определянето на относителните права и задължения на страните се съсредоточава върху това, което се смята за ценно в системата.

Стойността, или нещото, което може да се спечели в разрешаването на конфликта, се определя от културата на царството. В *космоса*, стойността се измерва от нуждите за снабдяване и защита. В граждански спорове, стойността се приписва на парите, имуществените права, личното имущество, и неопределени неща като здраве и интелектуално притежание. Всичко това са неща, на които съдилищата могат да

⁹² Йоан допълнително описва тези системи, казвайки: „целия свят е под контрола на злия“, (1 Йоан 5:19); а Павел пише в писмото до Ефесяните, че ние не се борим срещу плът и кръв, а срещу „силите на този тъмен свят“, „космократора“ (Ефесяни 6:12). Вижте също 1 Йоан 5:4-5: „Защото всеки роден от Бог побеждава света. Това е победата, която е победила света, нашата вяра. Кой е този, който побеждава света? Само този, който вярва, че Исус е Божия Син“; 1 Петрово 2:9: „Но вие сте избран народ, царско свещенство, свята нация, народ принадлежащ на Бог, за да можете да известявате хвалата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина“.

⁹³ Матей 4:8-9.

⁹⁴ Колосяни 1:13: „Защото Той ни изкупи от властта на тъмнината и ни доведе в царството на Сина, когото обича“.

припишат парична стойност. В криминални въпроси, конфликта е между сигурността на държавата и нейните граждани и интересите за свободата на отделния индивид.

Това, което е ценно в *космоса* е това, върху което държавата може да упражнява властта си. Имуществото, парите и свободата на човека могат да бъдат манипулирани от държавата. Взаимоотношенията, от друга страна, или онези по-дълбоки наранявания между отделните индивиди, които пускат корен когато някой се чувства онеправдан, не са във владение на държавата, следователно, те трябва да бъдат махнати настрана когато две страни търсят разрешение на конфликт.

Това е една противна система, която поставя първостепенна важност върху спечелването, понеже няма основа за измерване на стойността на взаимоотношението между страните. Всеки въпрос представен за разрешаване е предмет на процес, който очаква усърдна защита от страна на всяка страна за едностранен резултат. Въпреки, че заседанията могат да бъдат провеждани в подреден ред, много е вероятно страните да излязат от процеса като противници, независимо за коя страна са благосклонни резултатите. Приятели и семейни членове стават врагове просто чрез предявяване на спор пред властите на царството. Тази стратегия на разделяне на хората едни от други отразява природата на създателя на тази система, който, от началото, беше успешен в това да скъса взаимоотношението между Адам и Бог.

От друга страна, системата за разрешаване на спорове в Божието Царство започва с придаването на стойност към отношенията на страните в спора, като целта на процеса е помирението на страните в спора. Исус очерта стъпките за помирение:

Ако брат ти съгреши срещу теб, върви и му покажи грешката, просто между вас двамата. Ако те послуша, спечелил си брат си. Но ако не те послуша, вземи един или двама, така че 'всяко нещо да се установи чрез свидетелството на един или двама свидетели.' Ако откаже да послуша и тях, кажи това на църквата; и ако откаже да послуша и църквата, отнасяй се към него като към езичник или като към бирник.⁹⁵

Стойността на взаимоотношението се запазва през целия процес. Първата стъпка на отиване при брата насаме е предназначена да намали възможността за поставянето му в неловко положение и да покани за примирение в една обстановка на лична преценка. Този подход води до запазване на добра воля между страните, като същевременно дава честна дискусия по съществуването на спора. Въпреки че това е трудна стъпка за предприемане, защото изисква ангажираност лице в лице, тя предава стойността, която този, който е бил ощетен поставя на взаимоотношението с този, който го е онеправдал. Чрез изискването този, който е обиден да започне процеса, това подчертава целта на помирение, а не на възмездие. Това съвпада точно с отношението на Бог към човека. Защото когато човека съгреши срещу Него, Бог започна процеса на примирение в личността на Исус Христос.

Ако засегнатата страна отблъсне първоначалния опит за разрешаване, процеса продължава от включването минималния брой хора необходими да помогнат да донесат разрешение. Тези „двама или трима свидетели“ са избрани въз основа на тяхната готовност да предпочетат примирението на взаимоотношението като главната цел на тяхното включване. По времето на инструкцията на Исус в този процес, „двама

⁹⁵ Матей 18:15-17.

или трима свидетели“ е бил минималния брой необходим за да се установи даден въпрос чрез свидетелство.⁹⁶ Термина, който Исус използва за „свидетели“ има двойствено значение. Първо, той се отнася за свидетел в юридическия смисъл, и второ, той описва някой, който съответства на „мъченик“.⁹⁷ В този контекст, тези свидетели са онези, които са готови да положат живота си заради спорешите, за да постигнат примирение на взаимоотношението. Поради посвещението на свидетелите към страните в конфликта, на тях може да им се има доверие да дадат точно и безпристрастно оценяване на фактите. По тази причина те са в най-добрата позиция да призват тези, които са в конфликт един с друг, да се помирят.

Ако опита за помиряване в тази стъпка се провали, свидетелите съобщават фактите на духовното семейство на страните, изключвайки нуждата от нова намеса във фактите. Това позволява на всеки, който има връзка с виновната страната да се опита да го убеди да се промени и да се помири.

Последната стъпка в този процес се прави след като всички предшестваци усилия са били изчерпани. Когато засегнатата страна откаже да оцени взаимоотношението над всичко друго, на нея ѝ се отказва общението с вярващите на две нива. Първо, човека последователно е обезценявал взаимоотношението си със своя брат, показвайки, че няма ценностната система на Царя, който е над тази култура. Второ, той е отхвърлил съвета на Христос, предложен му чрез целия процес.

В този случай, неговия отказ да се подчини на помирението предложено в процеса го поставя извън авторитета на Царството. Този, който е в Царството трябва да бъде подчинен на царя Христос. Това подчинение е, което дава възможност на помиряването на взаимоотношението. Заповедта на Христос, вместо да налага контрол, променя сърцата на хората.

Ако човек непоколебимо отхвърля съвета на Христос, той показва, че не е подчинен на Божието царство. Преди да може да се помири с брат си, той трябва да бъде доведен в Царството.

Последната възможност за този, който не се подчинява е да се отдели от протекцията на Царството и да се позволи на врага му да го управлява чрез похотите му. Въпреки че е жестоко, това може да е единствената възможност да бъде доведен обратно в Царството. Ето защо, дори тази стъпка е замислена да произведе желания резултат.

Помирението, преследвано в този модел нито игнорира нито омаловажава конфликта. Вместо това, то установява ценното нещо като взаимоотношението, признава съществуването на конфликта и се придвижва към установяването на истинска основа, която да даде правилния резултат.

Това кратко сравнение подчертава контраста между двете системи издигащи се от културата на драстично различните царства. Целите на двете царства се отразяват в техните съответни системи. Установяването на ценността, която трябва да се приема е съответна във всяко царство с природата и властта на царя. Сатана цени изолирането и разделянето, понеже това подпомага на интереса му да докаже, че Бог е сбъркал в своя избор на човека като Свой наследник. От друга страна, Христос цени помиряването на взаимоотношението, понеже Той дойде да възстанови хората в Бог като Божии синове.

⁹⁶ Второзаконие 19:15.

⁹⁷ Стронг, Новия Стронг, G3144. Сравнете със Стронг H5705, еврейската дума преведена „свидетел“ във Второзаконие 19:15, която има изключителното значение на наблюдател или протоколист, който дава свидетелство.

ЦАРСТВО СРЕЩУ ЦАРСТВО

Системите на космоса са изградени около човешкото желание за снабдяване и защита. Обещанието на тези системи е илюзията за контролирането на нуждите. Има голям списък от системи, който включва образование, което се използва за прослава на превъзходната интелигентност на човека; развлечение и култура, което подхранва похотите му; финансови системи и политически системи, които му предлагат защита на личността му и позициите му. Дори ще се появи религиозна система, за да достави духовна легитимност на всичките други системи. Тези системи, обединени и опериращи заедно, ще представляват кулминацията на културата на сирака.

С времето, тези системи са нахлули във всички аспекти на човешкото общество. Обединяването на тези системи е произвело по-малко системи с по-голям контрол. Когато тези системи се обединят, резултата ще бъде, че индивидуалния суверенитет на нацията ще бъде направен на пух и прах, и ще се изисква повече лоялност и глобално съзнание. Неизбежно, резултата ще бъде създаването на едно суверенно общество, отразяващо мандатите на тези глобални системи.

Обещанието на тези системи и тяхното искане ще бъде основата на едно де факто глобално царство. Гражданството в традиционните нации ще изгуби своето смислено значение и ще поддържа само символична стойност. За да се съобрази с глобалните мандати на този нов ред на управление, ще изплува едно ново гражданство.

Г Л А В А 8 – Последният Адам

Конфликта между двете царства, който вълпява образците обграждащи големия конфликт между Бог и Сатана, който съществува от преди сътворението на света, беше неизбежен. Земята е арената, на която се разиграва конфликта, който накрая ще бъде разрешен. В тази голяма драма, човека е главния актьор.

В историята на изкуплението на човека, християнството се е фокусирало изключително първо на падението на човека, после на смъртта на Христос на кръста като нужния лек за човешкия грях. Важността на кръста в историята за изкуплението на човека е безспорна. Обаче, кръста не е нито началото нито края на историята.

Един фокус ограничен до Христос и до кръста не взема под внимание, че това събитие е част от един по-голям контекст. Този контекст е един завет между Бог Бащата и Бог Сина, който предшества сътворението, който имал за централен елемент примиряването на човека чрез Христос. В контекста на този завет предшестващ сътворението, жертвата на Христос на кръста е опорната точка, върху която почива историята на човека и е поправена. Следователно, значимостта на Христос и на кръста най-добре се разбират в контекста на завета предшестващ сътворението, установен между Бог Бащата и Бог Синът.

Освен това, съществуването на този завет предшестващ сътворението е важно за разбирането на това защо Бог установи творението на първо място.

Това също така обяснява защо земята е определеното местонахождение, където се провежда конфликта между Бог и Неговия враг, Сатана, и защо човека беше поставен на земята в центъра на конфликта.

Завета предшестващ сътворяването, вместо хаоса, случайността, или причинно-следствеността, управлява курса поставен за творението и за човечеството. Развиването

на събитията във времето е внимателно определено от Бог, за да се изпълнят изискванията на този завет предхождащ сътворението. Човешката история не е серия от случайни действия случващи се като реакция на условия съществуващи в определени времена в историята на човечеството. Вместо това, тя е сезонно развиване на неща в небето, които са били заченати преди сътворяването на света и предопределени да се появят във време, което Бог е предопределил.

Бог е предугаднал, че човека ще съгреша и е планирал да го изкупи. Той е положил изискванията на този план като съществени части от този завет предшестваш сътворението – или съществуващ преди сътворението – който Самият Той се е задължил да изпълни. Условието на този завет включват принасянето в жертва и задоволяването на смъртта на Исус на кръста и Божието приемане на тази жертва. Този завет е основата за примиряването на човека с Бог и със съдбата, за която Бог го е създал.

Бог е постановил изискванията за примиряването на човека с Неговите божествени цели преди да го създаде, и Бог се е съгласил да се заеме с всичко, което се е изисквало от тези изисквания и Сам да изпълни изискванията. Кръста е, следователно, изискван за изкуплението на човека от греха, но той е част от завет, който също е замислен да изкупи човека за вечната цел, за която той е бил направен.

Това е управляването на тайната на Христос, за която пише Павел: „защото през изминалите векове е държана скрита в Бог, Който е създал всичко“.⁹⁸ Самия завет представлява това, човека да бъде възстановен в това, което Бог го е направил да бъде:

Неговото намерение беше сега, чрез църквата, разнообразната мъдрост на Бог да бъде направена позната за началствата и властите в небесните области, според Неговото вечно намерение, което Той изпълни в Христос Исус, нашия Господ. В Него и чрез вяра в Него, ние можем да се приближим до Бог със свобода и увереност.⁹⁹

По-големия конфликт между Бог и Сатана съществува отвъд примирението на човека с Бог и се отнася за Божия избор на човека като Негов наследник. Целта на плана на Сатана да се противопоставя на Бог на всички нива на човешкото съществуване е да дискредитира хората като се опита да покаже колко са различни от Бог. Божият отговор е да осъди Сатана, като бащата на тази лъжа, като покаже истината: че човека е създаден да бъде Божий син и наследник, че това създание е по рождение способно да взема решения, и че хората са достойни да бъдат наречени Божиите синове и да бъдат назначени за наследници на Бог.

Отвъд назначаването за Божии синове е въпроса за функционирането на хората като Божии синове, и в съответни индивидуални способности и общо. Индивидуално, хората показват Божия характер по начина, по който управляват Божия авторитет, който им е предаден под формата на дарбите на Святия Дух, и в техните лични призвания. Обаче, те също така са определени да функционират заедно като Царство. В по-голямата корпоративна картина в Небесното Царство, те показват Божията праведност в контраст на царството на Сатана.

⁹⁸ Вижте Ефесяни 3:9-12.

⁹⁹ Пак там.

Завета предшестващ сътворението е скелетната рамка, която е била изпълнена с детайлите, които Бог е измислил преди сътворяването на човека. И Бог и човека участват активно в изпълненията, изисквани от завета.

КЛЕТВАТА И ОБЕЩАНИЕТО

Завета предшестващ сътворението е бил постановен от заклването на Бог в Себе Си:

Хората се заклеват в някой по-голям от тях, и клетвата потвърждава това, което е казано и слага край на всички спорове. понеже Бог искаше да направи непроменимата природа на Своята цел много ясна за наследниците, на които беше обещана, Той я потвърди с клетва. Бог направи това, така че чрез две непроменими неща, в които е невъзможно за Бог да излъже, ние, които сме избягали, за да се хванем за предложената ни надежда, да можем да бъдем много насърчени. Ние имаме тази надежда като котва за душата, здрава и сигурна. Тя влиза във вътрешното светилище зад завесата, където Исус, Който отиде преди нас, влезе заради нас. Той стана първосвещеник завинаги, според Мелхиседековия чин.¹⁰⁰

Бог реши преди да направи човека, че ще установи средствата, чрез които ще може да осинови творението като Свои синове, знаейки, че човека ще съгреша. Затова, Исус, жертвеното Агне, чрез което Бог се закле да спаси човека, беше убит преди създаването на света.¹⁰¹

Бог знаеше параметрите на човешкия избор, които бяха необходими, и Той знаеше, че човека ще избере да се разбунтува. Знаейки това, Бог установи средствата, чрез които човека можеше да избере да бъде напълно примирен с Бог. Проектирането на човека му позволява да притежава святата природа на Бог, като подслонява Божия Дух, и да управлява чрез избор, така че човека да може да бъде син, което е противоположно на друг служещ слуга. Теоретически, човешката душа е под управлението на неговия дух, и човека взаимодейства и общува с Бог. Но, за да има човека способността да избере Бог, той също така трябва да може да се възпротиви на Бог, и дори да се разбунтува срещу Него.

Избора щеше да включва не само решението да се разбунтува срещу Бог, но също и решението да се покае и да бъде примирен с Бог. Щеше да трябва да снабди средствата, чрез които този избор беше възможен. Когато човека съгреша срещу Бог, той си навлече дълг, който сам не можеше да плати. Бог щеше да трябва да плати вместо него. Съществуващия по-рано завет е начина, по който Бог установи условията за примиряването на човека. Бог се закле в Себе Си, че от Него ще се изисква да плати напълно всичко, което беше необходимо, за да може човека да има способността да избере не само да съгреша, но също и да бъде примирен с Бог.

¹⁰⁰ Евреи 6:16-20.

¹⁰¹ Откровение 13:8 NIV (2010): „Всички обитатели на земята ще се поклонят на звяра – всички, чиито имена не са били записани в книгата на живота на Агнето, което е било убито, от създаването на света.

Същия Бог, следователно, трябваше да стане главния актьор от двете страни на завета. Това съглашение е възможно за Бог, тъй като Той е Дух. Той може да избере да бъде Себе Си в безгранични образи. За целите на този завет, обаче, Той щеше да избере проявленията на Баща и Син, тъй като тези проявления обхващат перфектно съществуващата нужда. Човека щеше да бъде създаден като Божий син, а Бог щеше да вземе ролята да бъде негов Баща. Човека можеше, следователно, да разбере Самият Бог изглеждащ като Негов син, за да представлява интересите на Своя Баща.¹⁰²

Съответно Бог влезе в завет със Себе Си, с Бащата и Сина, като частите на завета – „тъй като нямаше някой по-голям, в който да се закълне, той се закле в Себе Си“.¹⁰³ Ролята на Сина беше да вземе човешки образ и да дойде на земята, за да бъде жертвеното Агне. Ролята на Бащата в завета беше да приеме жертвата на Сина като задоволително изкупление за всички грехове на цялото човечество. Бог щеше да назначи Сина за посредник на този завет, като по този начин Му дава властта да решава кой ще се облагодетелства от това. Бащата и Сина, работещи в съвършена хармония определена от това заветно съглашение, щяха да неутрализират последствията от Адамовите действия и да унищожат дейностите на Сатана, които са замислени, за да държат хората далеч от тяхната съдба като синове и наследници на Бога.¹⁰⁴ Завета предшестваш сътворението щеше отново да отвори пътя за човека към Бог, и човека още веднъж щеше да може да види Бог като свой Баща и себе си като представител на Небесното Царство.

ОТ СИМВОЛИЗЪМ КЪМ РЕАЛНОСТ

Идването на Исус като Божия Син, който да бъде пожертван, според условията на този завет, беше предопределено, и това предопределение беше разкрито чрез Исус като „Агнето заклано преди основаването на света“. Бог вмъкна знанието за съществуването на този завет, особено изискването за жертвата на Исус, в човешката култура скоро след като човека падна. Това културно знание съществуваше под формата на жертва на агне.

Точното време на въвеждането на това знание не е ясно от Писанието. Обаче, Авел разбираше, че трябва да принесе тази жертва на Бог, като заместител за своя грях. Бог показва Своето удовлетворение от жертвата на Авеловото агне и неудовлетворението Си от жертвата на Каин от „подовете от земята“.¹⁰⁵ Агнето стана подходящата и изисквана жертва на Бог, като основен владетел на културата, която

¹⁰² Божият избор да се яви като Баща и Син, когато Той по природа е дух, не е ограничаване на Божията способност да се явява в безгранични изменения на Духа, тъй като Бог, като Дух, присъства в Своята пълнота във всяко човешко същество, което е Божий син. Римляни 8:14-16 NIV (2010): „Защото тези, които са водени от Божия Дух са Божиите деца. Духа, Който приехте не ви прави роби, за да живеете отново в страх, по-скоро, Духа, който сте приели носи вашето осиновяване в синовство. И чрез Него ние викаме: ‘Авва, Татко’. Самият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божиите деца“. Бог като Дух присъства когато Неговото съвършено същество в стотици милиони хора живее по едно и също време на земята, докато Той едновременно стои на трона в небето и като Бащата и като Сина. Деяния 7:55-56: „Но Стефан, пълен със Святия Дух, погледна към небето и видя Божията слава, и Исус стоящ отдясно на Бога. ‘Вижте’, каза той, ‘виждам небето отворено и Човешкия Син седящ отдясно на Бога’“. Вижте също Откровение 4.

¹⁰³ Евреи 6:13.

¹⁰⁴ 1 Йоан 3:8 NIV (2010): „Този, който върши това, което е грешно е от дявола, защото дявола съгрешава от началото. Причината, поради която се яви Божия Син е за да разруши делата на дявола“.

¹⁰⁵ Битие 4:3.

продължаваше да Го търси, понеже то беше символа, в който се поддържаше знанието за завета.

По-късно, Бог щеше да изпита Авраам, като му поиска да пожертва Исаак, неговия син. Това беше предвещание на взаимоотношението между Бог и Исус и на това, което благоприятства за разбирането зад изискването на жертвата на агнето. В историята, Бог пощади Исаак и снабди един овен, който да бъде пожертван вместо него. Във факта, че Бог снабди агнето в историята на Авраам и Исаак, значението на жертвата беше разширено, за да демонстрира Божието обещание Самият Той да бъде агнето.

Този символ на завета се поддържаше и разширяваше по време на избавлението на Израел от египетското робство. Бог мина през Израел, докато унищожаваше първородните на египетските домочадия, в нощта преди да освободи Израел от Египет. Смъртта на Египетските първородни е аналог на състоянието на смърт обграждащо Адам, първият от двамата Божии синове поставени в творението. Първородните в домовете на Израел бяха пощадени, понеже входовете за домовете, в които те живееха бяха намазани с кръвта на агнето под формата на кръст. Символа на агнето щеше да продължава да доказва съществуването на завета, с левитското свещенство, което ежегодно принасяше кръвта на агне в „Деня на Изкуплението“ за греховете на цялата нация Израел.

Бог запази знанието за завета на земята, така че когато Този, Който действително беше Агнето, което трябваше да се пожертва, се разкри, човешката култура да има основа за тълкуване на смисъла на Исус на кръста. Това беше изключително действие изисквано от завета да бъде изпълнено от Сина, което щеше да включва всички условия на завета.

Когато Йоан Кръстителят заяви; „Вижте, Божието Агне, което носи греха на света“, ¹⁰⁶ той направи това противно на фона на традициите на левитския ред, който беше ангажиран с поддържането на това символично отразяване на завета съществуващ преди сътворението чрез закона за жертвите. Самия Йоан беше законен свещеник от този ред, тъй като свещеничеството беше наследствено, а баща му служеше в храма като свещеник, който практикуваше принасянето на жертвите. Ритуала свързан с принасянето на жертвени агнета включваше отговорността да се изследват, подберат и определят свършени агнета за жертва, и също така да се измият преди да се принесат в жертва. Това обяснява защо Йоан идентифицира Исус като реалността, която беше дошла да изпълни символизма на образите. Правейки това, Йоан, в съгласие с обичаите на закона относно определената жертва, кръсти Исус в очакване на Неговото разпъване.

За културата на онова време, действията на Йоан бяха и законни и трансформиращи. Реалността на Христос замени символизма на жертвеното агне. Това ключово изискване на завета преди сътворението беше заявено, че е удовлетворено.

ХРИСТОС ИЗПЪЛНЯВА ЗАВЕТА

Тъй като завета предшестващо сътворението е основата за взаимоотношението на Бог и човека, Бог постановил завета да бъде безупречен. Той изпълнил това с клетва. В древни времена, най-голямата поддръжка на една клетва била репутацията на личността, която се заклевала. Бог несъмнено е възнамерявал същата сила на потвърждение, когато Самият Исус заяви: „Небето и земята ще преминат, но Моите

¹⁰⁶ Йоан 1:29.

думи никога няма да преминат".¹⁰⁷ Обвързвайки се с клетва, гарантирана от честността на Неговата личност, Бог е постановил завинаги надеждността и сигурността на завета предшестваш сътворението. Псалм 138 признава ранга на клетвата на Бог: „Ще коленича към святият Ти храм и ще хваля името Ти, за Твоята неизменна любов и вяръност, защото толкова Си възвисил Своето тържествено постановление, че надвишава името Ти",¹⁰⁸ самото творение беше постановено да изпълни последователното разкриване на завета предшестваш сътворението. Изпълнението на този завет е абсолютно и неминуемо.

Завета създава едно наследство, което се предава на хората, планираните наследници, чрез обещание. С почит към завета, Исус представя интересите на човека. Той е посредника между Бог и човека. Тъй като Той е Бог, облечен в човешката форма, Той е съвършения Посредник. Като Бог, Той напълно усеща ума на Бог и интересите на Бог, които да бъдат удовлетворени чрез завета. Той е праведен, както Бог е праведен, и не може да направи компромис с Божиите стандарти на праведност, и Той напълно задоволява всички негови изисквания. От друга страна, Исус е Създателя на човека. „В началото беше Словото, и Словото беше с Бог, и Словото беше Бог. Той беше с Бог в началото. Чрез него беше направено всичко; без него не е направено нищо от това, което е направено".¹⁰⁹ Той създаде хората, за да бъдат Божии синове. Следователно, Той дойде, за да покаже сред хората съвършената картина на това, което е замислил.

Оформяйки съвършения замисъл за човека, Неговия живот осветява разбирането за това какви са създадени да бъдат хората. Правейки това, Той маха тъмнината на греха, който беше помрачил човешкото разбиране за неговата истинска цел да бъде в творението откакто стана падението. „Защото въпреки че познаха Бог, те нито Го прославиха като Бог, нито Му благодариха, но размишлението им стана безполезно и глупавите им сърца бяха помрачени".¹¹⁰ Осветявайки тъмнината, Той става светлината на света".¹¹¹

Самия Исус се закле с клетва. Исус имаше същата позиция като Бог по отношение на завета предшестваш сътворението, понеже чрез своите условия клетвата прави двете страни равни. Той трябваше да изпълни всичките й изисквания, въпреки че това погълна живота Му като човек. Исус прие пълните въвлечения в завета вечерта преди да бъде разпнат, казвайки: „Татко Мой, ако е възможно, нека тази чаша да бъде отнета от Мен. Все пак не както Аз искам, а както Ти искаш".¹¹² „Поради тази клетва Исус стана гаранция за един по-добър завет".¹¹³ Левитския завет, който се фокусираше на жертвата за изкупление предвещаваше изпълнението на съществуващия преди завет. Исус, обаче, е истинската жертва и извършва изкуплението. Той, следователно гарантира един по-добър резултат.

Като представители на Господ Исус Христос, Божиите синове притежават Неговата власт, за да заличат човешките дългове срещу Бог и да ги поканят да вземат гражданство в Небесното Царство. Като посланици на Небесното Царство, те действат

¹⁰⁷ Матей 24:35; Марк 13:31; Лука 21:33.

¹⁰⁸ Псалм 138:2 NIV (2010).

¹⁰⁹ Йоан 1:1-3.

¹¹⁰ Римляни 1:21.

¹¹¹ Йоан 8:12: „Когато Исус говори отново на хората, Той каза: ‘Аз съм светлината на света. Който Ме следва никога няма да ходи в тъмнина, но ще има светлината на живота’“. Йоан 9:5: „Докато съм в света, Аз съм светлината на света“.

¹¹² Матей 26:39.

¹¹³ Евреи 7:22.

Татко мой! Татко мой!

под протекцията на Святия Дух, Който ги екипира с дарбите на Исусовата власт, съразмерно със сферите на управление, за които са определени. Както Исус, тяхното управление примирява хората с Бог и носи траен мир в живота на хората. Както древната фигура Мелхиседек, те служат като праведни свещеници упълномощени от царската власт – царско свещенство.

Исус, в живота Си като човек, напълно моделира резултата от този завет предшестваш сътворението. Неговия ранг притежава цялата необходима власт, за да избере Божиите синове изсред човешката раса и да ги оформи в царско свещенство, което показва Божията природа.

И те пееха нова песен, казвайки.

„Ти Си достоен да вземеш свитъка и да отвориш печатите му, защото беше убит, и с кръвта Си изкупи Си за Бог членове от всяко племе, език, народ и нация. Направил Си ги царство и свещеници, за да служат на нашия Бог, и те ще царуват на земята“.

Тогавя погледнах и чух гласа на много ангели, наброяващи хиляди по хиляди, и десетки хиляди по десетки хиляди. Те обграждат трона и живите същества и стареите. И със силен глас казват:

„Достойно е Агнето, което беше убито, да приеме власт, богатство, мъдрост, сила, почит, слава и хваление!“¹¹⁴

ЗАВЕТА НА ГОСПОД ИСУС ХРИСТОС

Молитвата ми не е само за тях. Моля се също и за тези, които ще повярват в Мен чрез тяхното послание, всички да бъдат едно, Татко, както Ти Си в Мен и аз в Теб. Нека и те да бъдат в нас, за да повярва света, че Ти Си Ме пратил. аз им дадох славата, която Ти Ми даде, за да бъдат едно както и ние сме едно.¹¹⁵

Исус дава съдържанието на Своя ранг в завета на тези, които са призовани и избрани да бъдат Божии синове. „Новия завет“ описва ранга на Исус и Неговото управление и нарича наследниците на ранга на Исус, „Божии синове“, които са извадени от всички народи на човечеството. За да бъде прибавен към класата на наследниците, човек трябва първо да бъде избавен от контрола на космоса и да бъде направен гражданин на Небесното Царство:

И благодарете радостно на Татко, Който ви е квалифицирал да участвате в наследството на Неговите хора в царството на светлината. Защото Той ни е избавил от владението на тъмнината и ни е довел в царството на Сина, Когото обича, в Който ние имаме изкупление, опрощението на греховете.¹¹⁶

¹¹⁴ Откровение 5:9-12 NIV (2010).

¹¹⁵ Йоан 17:20-22

¹¹⁶ Колосяни 1:12-14 NIV (2010).

Тези, които вече са законни наследници са упълномощени да канят другите да стават членове на класата.¹¹⁷

В името „Божии синове“ съществуват степени на зрялост и наследство. Бивайки пренесен в Божието Царство, човек веднага и автоматично е наречен наследник на Христос. Обаче, всеки индивид трябва да претърпи голям процес на промяна и трансформация от културата на сираците към културата на синовете, и в следствие към културата на зрелите синове. Само чрез този процес човек може вярно да представя Татко във всичко. Ето защо, в Писанията има спектър на осиновяване свързан със зрелостта. Например, думата използвана за човек, който е "новороден" и е в детско състояние е *непиос*, за което пише Павел в своето писмо до Галатяните: „Това, което казвам е, че докато наследника е *дете*, той не се различава от роб, въпреки че е наследник на всичко“.¹¹⁸ Това е различно от *текнон*, за което пише апостол Йоан: „Но, на тези, които Го приеха, им даде власт да станат Божиите *синове*...“¹¹⁹ тука думата използвана за „синове“, *текнон*, означава син с достатъчна зрялост, за да има взаимна връзка с бащата, определена от любов, приятелство и доверие; като един ученик.¹²⁰

Подобно, в писмото си до римляните, Павел пише, че „тези, които са водени от Божия Дух“, посочвайки към сина в състоянието *хуйос*, което е някой, който е зрял син, са способни да отразяват Татко.¹²¹ Докато синовете растат в зрялост, Святия Дух им дава по-големи мерки от тяхното наследство. Размера на тяхното представяне на Бог Бащата се разширява съответно, и силата, която ги подкрепя се увеличава съответно.

Святия Дух, Който Исус специфично е упълномощил да Го представя, вярно изпълнява условията на наследяването на Неговото състояние.

Но истина ви казвам, за ваше добро е , че Си отивам. ако не Си отида, Застъпника няма да дойде при вас; но ако отида, Аз ще ви Го изпратя.

*...Има много повече да ви кажа, повече отколкото сега можете да понесете. Но когато Той, Духът на истината, дойде, Той ще ви води в цялата истина. Той няма да говори от себе си; ще говори само това, което чува, и ще ви каже това, което предстои да стане. Той ще Ме прослави, защото от Мен ще получава това, което ще ви дава да знаете. Всичко, което принадлежи на Татко е Мое. Затова казах, че Духа ще получава от Мен това, което ще ви дава да знаете.*¹²²

Исус описва Святия Дух като Духа на Татко, чиято работа Исус дойде да върши, и от Когото Исус е наследил тази част на наследството, която първоначално е принадлежала на Татко. Самият Свет Дух е Бог, точно както Исус и Татко. Духа е

¹¹⁷ Вижте Колосяни 1:6-8 NIV (2010): „...По същия начин, евангелието носи плод и расте по целия свят – точно както и сред вас, от деня когато го чухте и наистина разбрахте Божията благодат. Вие го научихте от Епафрас, нашия любим съслужител, който е верен служител на Христос заради нас, и който също ни каза за вашата любов в Духа“.

¹¹⁸ Галатяни 4:1.

¹¹⁹ Йоан 1:12 KJV.

¹²⁰ Стронг G5043, „текнон“.

¹²¹ Римляни 8:14; вижте Стронг G5207, „хуйос“.

¹²² Йоан 16:7, 12-15 NIV (2010).

интимно свързан с всичко, което Исус се стреми да представя в Своя живот на земята. Той е способен да ръководи процеса на избирането на синове чрез посланици, и Той разпределя дарбите на властта на Исус съразмерно със стандартите на зрялост, която синовете приемат. Той, следователно, е съвършения изпълнител. Ето защо Исус предаде под неговото управление основното, абсолютното и изключителното представяне на Своите интереси на земята.

Всяко управление на наследството на Господ Исус, което става извън тази основа на власт е категорично незаконно, то е индивидуално управление, и е лишено от сила. Управлението на наследството на Господ Исус Христос не е оставено подчинено на колективната воля на наследниците. Всички представители на Божието Царство претендиращи, че действат в полза на Господ Исус Христос трябва да получават своята власт да правят това от Самия Свят Дух. Всяко действие предприето отделно от този специфичен протокол се упражнява в опозиция на управлението постановено от Самия Господ Исус.

Такива алтернативни управления активно се противопоставят на Христовите интереси.¹²³ Святия Дух е активния деятел за управлението на наследството на Исус. Той избира да работи чрез тези, които вече са Божии синове, за да водят и други в Царството. Обаче, никой не е упълномощен да действа в подкрепа на управлението на наследството на Господа независимо от Святия Дух. Святия Дух остава в пълен контрол на всички аспекти на управлението на наследството на Исус Христос.

ЗАВЕТ И ОБЕЩАНИЕ

Братя и сестри, нека да вземем един пример от ежедневиия живот. Точно както никой не може да премахне или да прибави към един човешки завет, който е бил съвременен постановен, така е и в този случай. Обещанията бяха изговорени за Авраам и за неговото потомство. Писанието не казва „и за потомците“, посочвайки към много хора, но „и за твоя потомък“, посочвайки към една личност, която е Христос. Това, което имам предвид е следното: Закона, въведен 430 години по-късно, не премахва завета установен преди това от Бог и по този начин да махне и обещанието. Защото, ако наследството зависи от закона, тогава то повече не зависи от обещанието; но Бог в Своята милост го даде на Авраам чрез обещание.¹²⁴

Завет и обещание – тези два термина имат специфично, различни значения, въпреки че обикновено се бъркат и често се използват взаимнозаменяемо. Завета е завета преди сътворяването между Бог Бащата и Сина преди установяването на самото творение. Това съглашение между Бог и Бог оформи основата за структурата и действието на цялото творение, което последва. Изискванията на този завет предопределиха траекторията на човешката история. Този завет произведе едно наследство и за Бащата и за Сина, с намерението, че съдържанието на това наследство

¹²³ Матей 12:30 NIV (2010): „Който не е с Мен е против Мен, и който не събира с Мен разпилява“. Вижте Деяния 7:51 NIV (2010): „Вие твърдоглави хора! Сърцата ви и ушите ви все още са необрязани. Вие сте точно като предците си: Винаги се противите на Святия Дух!“.

¹²⁴ Галатяни 3:15-18 NIV (2010).

ще бъде прехвърлено на човека. Бог влезе в този завет с намерението да облагодетелства човека преди неговото съществуване, в очакване на неговото сътворяване. Ползите за човека бяха поддържани в доверие чрез обещание.

Обещанието щеше да се придобие когато предназначения наследници пристигнат. И така, когато Бог създаде Адам, неговия статус беше и на син и на наследник. Като първия син на Бог, ползите от завета се придобиха от него. Обаче, когато той взе страната на Божия враг, той отхвърли своето наследство като син, като вместо това избра независимост от Бог. Наследството остана, обаче, тъй като неговото съществуване зависи от Божията клетва и е, следователно, неизменимо. В известен смисъл, с отхвърлянето на Адам, наследството отново се превърна в обещание, отново чакайки за наследник.

Бог намери наследник в Авраам и му даде до толкова от обещанието доколкото състоянието на Авраам щеше да му позволи да приеме – въпреки че Авраам действаше от едно сърце, което желаше Бог, като син на Адам, неговата култура вече беше компромисна. Бог обеща да направи велик народ от Авраам и да доведе чрез неговото потомство Христос, Синът, чрез когото всички сфери на наследството щяха да се придобият. Избирайки Авраам да бъде бащата на племето, от което щеше да дойде Исус, Бог сложи началото на процеса, чрез който обещанието накрая щеше да се придобие.

Когато Христос дойде и като Божий Син и като син на Авраам, той се позиционира да изпълни оставащите изисквания на завета и да направи така че обещанието напълно да се придобие. Чрез Неговата смърт и възкресение, обещанието се придвижи от областта на надеждата и очакването в областта на реалността, и наследството беше напълно събрано и готово да бъде разпределено.

Божие намерение, което беше предмета на завета преди сътворяването напълно премина от завет в реалност. Божиите синове събрани в Христос са реалността представяна от завета. Чрез това събиране, Божия Дом присъства и функционира на земята.

Така че в Христос Исус всички са Божи деца чрез вяра, защото всички вие, които бяхте кръстени в Христос сте се облекли с Христос. Няма нито юдеин, нито езичник, нито роб, нито свободен, нито мъж, нито жена, защото всички вие сте едно в Христос Исус. Ако принадлежите на Христос, тогава сте Авраамово потомство, и наследници според обещанието.¹²⁵

ЧОВЕКА ОТ НЕБЕТО

Първият син, Адам донесе отделяне от Бог и отвърна човека от неговия Баща. Чрез неговите действия, Божия Дом си спечели лоша слава.

От създаването на света, Бог обеща възстановяване на Своя Дом чрез друг Син, който щеше да остане верен на мандатите на Своя небесен произход. Той щеше да бъде наречен „последния Адам“.

Така че както е писано: „Първия човек Адам стана живо същество“; последния Адам, даващ живот дух. Не дойде първо духовното, а естественото и след това духовното. Първия

¹²⁵ Галатяни 3:26-29 NIV (2010).

Татко мой! Татко мой!

*човек беше от земята пръст; втори човек е от небето. Какъвто беше земния човек, такива са и тези, които са от земята; и какъвто е небесния човек, такива са и тези, които са от небето. И както сме се облекли с образа на земния човек, така трябва да се облечем и с образа на небесния човек.*¹²⁶

Всеки, който живее на земята е роден от Адам, първия син, и има за своя култура по подразбиране, начина на мислене на сирака. С идването на последния Адам, също е възможно човек да бъде новороден от този Божий Син. На Него Му е дадена титлата „Христос“, за да покаже, че Той съществува, за да изпълни Божието намерение да има синове. Когато Исус, последния Адам изпълни изискванията на завета съществуващ преди сътворението и обещанията установени в Него, възстановяването на човека в първоначалното намерение на Бог, както е предопределено чрез съществуващия преди завет, можеше да започне отново. Отново, хората можеха да станат Божии синове чрез Исус Христос.

Всички, които ще бъдат Божии синове непременно трябва да имат опитността на едно второ раждане. Това преживяване е активирането на духа в човека и възстановяването на управлението на неговия дух над душата му. Това води до различен ред на управление в човешкото същество. Такъв човек преживява промяна в ума, който го управлява, от ума на душата към ума на духа, и става човек на духа. Ето защо, Исус каза: „Плътта ражда плът, а Духа ражда дух. Не трябва да се изненадвате от това, че казах, че трябва да се родите отново“.¹²⁷ Подобно, апостол Павел написа: „Не се съобразявайте с модела на този свят, но бъдете трансформирани чрез обновяването на ума си. Тогава ще можете да изпитате и да потвърдите, че Божиата воля е – Неговата добра, угодна и съвършена воля“.¹²⁸

Въпреки че последния Адам се яви в образа на Исус, основно това, което Той дойде да извърши беше да създаде една духовна реалност, в която другите могат да бъдат събрани. Първия Адам имаше наследници, които идваха от неговото физическо същество. Последния Адам представя синове на Бог, които са наследници на Божието наследство чрез Христовото духовно същество. Тялото на Адам, от което идват всички хора, е едно естествено тяло. Не е възможно да имаме връзка с човека Исус, понеже никой не е прибавен към неговото физическо същество, нито пък някой е дошъл от естественото Му тяло. Тялото на Христос е духовно тяло, към което Светия Дух събира всички, които са Божиите синове.

Когато някой е новороден, той преживява изплуването на своя дух до мястото на превъзходство в неговото същество, и той е подходящ да бъде прибавен като дух към общия Христос.

*Точно както едно тяло, въпреки че е едно, има много части, но всичките тези много части съставляват едно тяло, така е и с Христос. Защото всички бяхме кръстени от един Дух, за да оформим едно тяло – било юдеи или езичници, роби или свободни – и на всички ни беше дадено да пием от един Дух. ... Сега вие сте тялото на Христос, всеки един от вас е част от него.*¹²⁹

¹²⁶ 1 Коринтяни 15:45-49 NIV (2010).

¹²⁷ Йоан 3:6-7.

¹²⁸ Римляни 12:2 NIV (2010); Римляни 8:5-17.

¹²⁹ 1 Коринтяни 12:12-13, 27 NIV (2010).

Духовното същество свързано с Тялото на Христос, повече не е подчинено на факторите, които управляват естествения човек.

Слава да бъде на Бог и Бащата на нашия Господ Исус Христос, Който ни е благословил в небесните области с всяко духовно благословение в Христос. Защото Той ни е избрал в Него преди създаването на света да бъдем святи и безупречни пред Него. В любов Той ни е предопределил за осиновяване чрез Исус Христос, според Своята наслада и воля – за славата на славната Му благодат, която Той ни даде безплатно в Този, Когото обича. В Него имаме изкупление чрез кръвта Му, прощението на греховете, според богатствата на Божията благодат, която Той изля върху нас. С пълна мъдрост и разбиране, Той направи позната за нас тайната на волята Си според Своята добра наслада, която Той възнамеряваше в Христос, да бъде приведена в действие, когато се изпълнят времената – да донесе единство на всичко на небето и на земята под Христос.¹³⁰

В Него също бяхме избрани, бивайки предопределени според Неговия план, който изработи всичко в съответствие с намерението на Неговата воля, за да можем ние, които първи поставихме надеждата си в Христос, да бъдем за слава на Неговата слава. И вие също бяхте включени в Христос, когато чухте посланието на истината, евангелието на вашето спасение. Когато повярвахте, бяхте белязани в Него с печат, обещания Свят Дух, който е депозит, гарантиращ нашето наследство до изкуплението на тези, които са Божието притежание – за прослава на Неговата слава.¹³¹

Божието намерение, както е установено в завета преди сътворението, е да гарантира на хората достъп до наследството създадено чрез завета, чрез духовно съединяване с Христос. Специфичното Му намерение беше да възстанови превъзходството на духа на човека в неговото същество и да сглоби човека, така подреден, в духовното същество описано като Христос, на което тяло Господ Исус е главата и управлява тялото на земята от Своето седалище на Божия трон в небето. Той извършва това управление чрез съдействието на Святия Дух, Който от своя страна преследва интересите на Христос чрез членовете на Тялото на Христос. Божиите синове, следователно са, по наследство, части на Тялото на Христос. Това е начина, по който е осигурен достъпа до наследството на Исус.

Възкресявайки Исус от мъртвите, Бог потвърди, че Той беше Христос.¹³² Това беше основното послание на Деня на Петдесятница, когато евангелието на Исус Христос беше декларирано за първи път на земята, заедно с поканата за отделяне от измамата на космоса и намиране на прибежище под управлението на възнесения Цар.

¹³⁰ Ефесяни 1:3-10 NIV (2010).

¹³¹ Ефесяни 1:11-14 NIV (2010).

¹³² Деяния 2:31-36.

Спасението, следователно никога не е било, просто въпрос на отиване на небето, а е процеса, чрез който човек е спасен от състоянието на отделяне от Бог, което е съществувало още от дните на първия Адам. Веднъж спасен от културата на самоувереността, човек е сглобен в духовния човек и свързан отново с истинската цел на своето съществуване. В Тялото на Христос, Святия Дух е способен да упълномощи призиванието на човека. Въпреки че спасението включва избягването на унищожението в ада, този резултат не е нито фокуса на евангелието на Исус Христос, нито главния му резултат. Когато човек е свързан с Христос, той повече не е подчинен на закона на греха и на смъртта.¹³³ Това е едно съществуващо състояние на съществуването, гаранцията, за което е печата на Святия Дух.¹³⁴

Всеобхватната цел на спасението е да ни запознае отново с целите, за които първоначално бяхме създадени. Това се извършва главно чрез отстраняването на начина на мислене наследен от първия Адам, нашия естествен баща, и преориентацията на Святия Дух за Божиите цели, съвместими с това да бъдем Негови наследници. Спасението означава да бъдем спасени от начина на мислене и културата на сирака и реинтегрирани в Божия Дом, чрез който процес ние сме обновени като Негови синове. „Да бъдем с плътско съзнание е смърт, но да бъдем с духовно съзнание е живот и мир“.¹³⁵ Живота на сина се живее в дълбоко взаимоотношение със Святия Дух като част от общия Христос.

Г Л А В А 9 – Как говори Бог

Въпреки че човека е възстановен в позицията на Божий син, той си запазва културата на сирака, и тя определя как той се свързва с Бога. Културата на сирака прецежда звука на Божия глас. Тя заглушава Божия глас за духа на човека, така че дори един новороден вряващ ще започне да приема предложението, че не е възможно да се чува Бог директно, мнение основно разпространявано от религиозните институции.

Преди падението, Бог говореше на човека лице в лице в градината. Тъй като човека е дух, това взаимоотношение не беше нито странно, нито трудно за човека. Обаче, след падението, яснотата на Божията комуникация с човека беше изкривена от превъзходството на ума на душата. В духа, човека е от същия вид и природа като на Бог, понеже духа на човека излезе от личността на Бог. Човека първоначално не беше изцяло погълнат със своето снабдяване или защита, тъй като истинската природа на човешкото същество е дух. Неговата комуникация с Бог не беше смущавана от цялостно поглъщане с тези изисквания.

Бог говореше на човека, за да го информира и екипира, за да изпълни Неговото поръчение като Божия представител на земята. Управлението на човека трябваше да отразява Божия характер. Имаше хармония между Бог и човека, и произлизащото общение беше отлично. Това беше първоначалния начин, по който Бог възнамеряваше да общува със Своите синове.

Исус общуваше с Бог по този начин докато беше на земята. Неговите интимни близки отношения с Бог бяха едно от най-големите оскърбления за хората по Неговото

¹³³ Римляни 8:1-2.

¹³⁴ 2 Коринтяни 1:22; 5:5; Ефесяни 1:14.

¹³⁵ Римляни 8:6 KJV.

време. „Поради тази причина те опитваха всичко, за да го убият; не само че Той нарушаваше съботата, но даже наричаше Бог свой Баща, като по този начин се правеше на равен с Бога“.¹³⁶ Исус обясни:

*Много вярно ви казвам, Сина не може да прави нищо от себе си; той може да прави само това, което вижда Баща му да прави, понеже всичко, което Бащата прави, Сина също го прави. Защото Бащата обича Сина и му показва всичко, което прави. Да, и ще му показва дори по-велики неща от тези, за да се чудите вие.*¹³⁷

Според Исус, Бог е избрал този метод на директна комуникация. В началото, Бог говореше на Адам лице в лице, и когато Бог започна да възстановява човека, Той също говореше лице в лице с Исус.

От времето на Адам, преди идването на Исус, Бог постоянно се е опитвал да говори лице в лице с хората, но е имал ограничен успех. Той говори на Мойсей от горящия храст, но когато се опита да говори на целия Израел от планината Синай, те избягаха от присъствието Му. В тяхното паднало състояние, като това на Адам, те признаха, че се страхуват от присъствието на Бога. Мойсей разказва събитието във Второзаконие, казвайки: „ГОСПОД ви говори лице в лице отсрещ огъня на планината. (В това време аз стоях между ГОСПОДА и вас, за да ви обявя словото на ГОСПОДА, понеже вие се страхувахте от огъня и не се качихте на планината.)“¹³⁸

Понякога, различни групи или отделни хора са предлагали, че това е върха на арогантността и презумпцията да се предлага, че отделния човек може действително да чува Бог. Особено, тези, които са изцяло потопени в културата на религията често приписват едно отношение на гордост и надменност на тези, които претендират, че чуват Бог. Въпреки че е истина, че често пъти хората претендиращи, че чуват от Бог, приписват неща на Бог, които са в противоречие или с Писанията или със Святия Дух, сърцето на съпротивата на идеята, че човек може да чува директно от Бог е липса на очакване. Културата на сирака няма капацитета за интимността с Татко, което би Го накарало ревностно да желае директна комуникация с духа на Неговия син.

ЛИЦЕ В ЛИЦЕ

Когато човек отказва да вярва, че Бог би избрал да говори лице в лице с някой син, той не е успял да разпознае разликата между плът и дух, като продължава да вижда човека като плът. Човека като проста плът не осигурява никаква рамка за разбиране на комуникацията, която се случва между Божия Дух и духа на човека. Все пак, упоритото отказване да се разбере, че всъщност това е Божието желание да говори директно, често се дегизира под фалшива скромност, представяна като смирение.

Писанието показва една картина на Бог, постоянно търсец комуникация с човека през всички епохи на историята. Твърдението, че един свят Бог никога няма да благоволи да говори директно на грешния човек, и човека да претендира за такива близки отношения с Бог е близко до богохулство и има по-дълбоки корени в гностицизма отколкото в Писанието. От преди създаването на света, Бог знаеше, че

¹³⁶ Йоан 5:18 NIV (2010).

¹³⁷ Йоан 5:19-20 NIV (2010).

¹³⁸ Второзаконие 5:4-5 NIV (2010).

когато човека съгреша, Той ще трябва да говори с него по различен начин. Така че, Той планира как ще може да общува с човека, когато повече не може да говори с него лице в лице.

Когато човека съгреша, превъзходството на душата му го снабдяваше с различно погрешно виждане за реалността. Тази реалност не снабдяваше никаква основа за хармоничното взаимодействие на човека с Бога и с творението. Все пак, завета преди сътворението посвети Бог на установяването на една свята нация, извлечена от всички раси на човечеството и остана като неотменим водач за развитието на човешката история. Така че, Бог включи в Своя план за творението начините, чрез които творението говори на душата на човека. Той постанови творението да бъде постоянен източник на информация, предназначена да напомня на човека Божиите намерения.

Въпреки че културата на сирака продължава да разширява бездната между човека и Бога, планирания ред на творението, заедно с различните други символични наблюдения и практики свързани с религията, продължават да въздействат на човешката култура със знанието за Бог. „Защото от създаването на света, Божиите невидими качества – Неговата вечна сила и божествена природа – са се виждали ясно, разбирали от това, което е било направено, така че хората са без извинение“.¹³⁹ Тези въздействия са обвити като неясни образи, които сочат към реалности, които лежат отвъд способностите на душата да ги схване, но се появяват, когато духа на човека разкъса завесата на своята душа, и отново може да вижда всичко през очите на духа си.

До възстановяването на човека към Бог, Бог очакваше само такива отклици от страна на човека, каквито непросветената душа можеше да произведе. Бог не се въздържаше от преследването на Своите намерения на земята. Вместо това, Той преследваше тези цели със съзнанието, че човешката душа не можеше да схване истинското Му намерение. Бог знаеше, че когато се свързва с човека чрез естествени, като противоположни на духовните, средства, човека можеше да разбира символите, прототипите, сенките и аналозите, представени в творението, но той не можеше да види целта или намерението зад тях. В това състояние, човека единствено можеше да вижда нещата на Бог като през смъртно огледало.¹⁴⁰ По тази причина, когато Бог говори на човека относно принципите на невинната изкупителна жертва за греховете на тези, които са виновни, Той направи това чрез установяването на жертвата на агне в човешката култура; и Бог храни Израел 40 години с манна, когато истинското Му намерение беше да ги подготви за „хляба на живота“ от небето, Исус.¹⁴¹

Бог не можеше ясно да говори за бъдещето, понеже хората не можеха да приемат информацията с духовете си. Вместо това, Бог говореше на човека чрез пророчески изразявания, често под формата на видения и сънища, и се правеше, че не вижда човешките неосведомени виждания и отклици до възстановяването на Божието общение в духа на човека. Божията цел за установяването на символи, сенки и прототипи, между падението и възстановяването, беше да се поддържа връзката между човешката култура на земята и културата на небето, в очакване на деня, когато божествения ред на небето отново щеше да бъде възстановен на земята.

За да се разбере как Бог говори на човека, необходимо е да се осъзнае, че реалността съществува едновременно на равнището на естественото и на духовното. Душата вижда всичко изключително от естествена перспектива. „Човека без Духа не

¹³⁹ Римляни 1:20 NIV (2010).

¹⁴⁰ 1 Коринтяни 13:12 NIV (2010): „Защото сега виждаме само отражение в огледало; после ще видим лице в лице. Сега знам отчасти; после ще знам напълно, както съм напълно познат“.

¹⁴¹ Йоан 6:35.

приема нещата, които идват от Божия Дух, защото те са глупост за него, и той не може да ги разбере, понеже се разпознават духовно¹⁴². На ума на душата му липсва капацитета да разбира тънкостите и многомерните платформи на духовните реалности, докато духа схваща духовните реалности, тъй като те съществуват на небето и се изявяват в естественото творение. Тъй като Бог говори на душите на хората чрез естествени образи, Той може да запази склонност към истината докато Святия Дух не разкрие Божия ум. Святия Дух разкрива истинските значения на това, което преди е било забулено в прототипи и сенки, на духа на човека.

Душата продължава да се бори с духа за контрола на човешкото същество; и въпреки че винаги е възможно да взема решения чрез духа, човек, в своята незрялост, често се връща към виждането на реалността, което е било близко на душата му през годините на живота му. „Тези, които живеят според плътта, умовете им са поставени на естествените желания; а тези, които живеят според Духа, умовете им са поставени на това, което Духа желае“¹⁴³.

БОГ ЗНАЕ КРАЯ ОТ НАЧАЛОТО

Тъй като Бог знае края на всичко, Той можеше да структурира началните етапи на Своето взаимоотношение с човека по начин, който предразполага човека да разбере Неговите истински намерения, както са разкрити в следващите епохи. В тази структура, Божиите взаимоотношения с човека се явяват като циклични събития, където повтарящите се събития поемат по-голяма ширина и дълбочина, като циклите се появяват отново.

Този подход облагодетелства човека, като му дава историческа референтна точка, с която той може да разбере настоящите събития. Когато тези цикли се появяват отново повече от два пъти, в постоянно разширяващи се сфери, които включват по-големи детайли, те предразполагат духа на човека към едно очакване за това какво завещава бъдещето. Когато човек вижда тези цикли чрез душата си, те остават любопитни съвпадения, с малки признаци на разкрити тайни. Обаче, когато ги вижда чрез духа си, те създават едно очакване, което става основата на вяра, „същността на нещата, за които се надяваме, доказателството за нещата, които не се виждат“¹⁴⁴.

Исус е представен в Евангелието на Йоан като личността на божеството, която замисли творението. „В началото беше Словото, и Словото беше с Бог, и Словото беше Бог. Той беше с Бог в началото. ...Той дойде при това, което беше Негово, но това, което беше Негова собственост не Го прие“¹⁴⁵. Той създаде света и човечеството, знаейки точно какъв щеше да бъде краят преди да беше издал първите укази за творението. Създадения свят беше последното парченце от пъзела, което трябваше да бъде поставено на мястото си, като сцената, върху която драмата на човека изпълняваща една вечна цел щеше да се развие. Той замисли творението, за да настани точното развиване на божествените намерения. Когато творението беше завършено, Бог влезе в Своята почивка, знаейки сигурността на резултата.

Духовния човек е поканен да влезе в Божията почивка и да се наслаждава на мира, който идва от познаването на пълнотата на Божия контрол над развиването на човешките събития.

¹⁴² 1 Коринтяни 2:14; вижте също Римляни 8:7: „Грешния ум е враждебен на Бога. Той не се подчинява на Божия закон, нито пък може да прави това“.

¹⁴³ Римляни 8:5.

¹⁴⁴ Евреи 11:1 KJV.

¹⁴⁵ Йоан 1:1-2, 11.

Ние говорим от Божията тайна мъдрост, мъдрост, която е била скрита и която Бог е определил за наша слава преди да започне времето. Никой от управниците на този век не я е разбрал, защото ако бяха я разбрали, нямаше да разпънат Господа на славата.¹⁴⁶

Неща отвъд нашето виждане, неща отвъд нашето чуване, неща отвъд това, което можем да си представим, всичко това е приготвил Бог за тези, които Го обичат, тези са нещата, които Бог ни е открил чрез Духа.¹⁴⁷

Предавайки тайните на небето на човека, Бог представя теми в началото на човешката история, които Той щеше да развие когато времето напредне. Затова, Исус, Божието Агне, беше убит и от основаването на света и, през циклите на времето, пожертван на Голгота. В намесването на времето, Бог говори на човека за това накрая чрез естествени практики. В резултат, има безбройни случаи в Писанията, в които агнета са убивани като изкупление за грехове. Всеки един следващ цикъл на този принцип, който е представен в Писанието съдържа по-голямо значение и прибавя на дълбочина към символа, докато Йоан Кръстител не обяви, че Исус беше реалността – „Божие Агне, което носи греха на света“ – което дава пълно изразяване на всичко, което е било символично представено в културата.

Подобно, всички велики теми в човешката история – като баща и син, раждане, смърт и възкресение, изкупление, и вяра и любов – са и циклични и съвместими. Прототипите и сенките на тези цикли се повтарят, идвайки близко заедно, докато в действителност покриват всички други до мястото, където сенките се сливат в духовната реалност. Разбирането на някого за реалността представяна от циклите и покритите истини, които те съдържат расте съразмерно с неговата зрялост.

Колкото по-зрял става човек, толкова е по-голяма мъдростта и прозрението, които са му предадени от Божия Дух. Процеса на узряване е замислен да лимитира и ограничи влагането на душата в определянето на природата на реалността. Решителността на душата да остане в контрол е забавящия принцип, ограничаващ човешката способност да схване реалността като разкрита от Божията гледна точка.

Този процес е неразделен от страданието и очевидната загуба на контрол. Страданието се изразява когато душата възприема, че нейното виждане на реалността е изместване от основата на разума към тази на откровението. Душата може да контролира процеса на разсъждение и решенията, които идват от това, но тя е неспособна да въздейства на съдържанието на откровението. Съответната уязвимост кара човека да се чувства оставен на произвола и на милостта на неизвестното. Тази загуба на контрола е един от най-големите човешки страхове, но е необходимо да се позволи на духа на човека да разкъса завесата на явната липса на контрол и да се върне към реалността на духа и снабдяването и протекцията на Божието Царство.

Бог вижда края и началото в един миг и обединява всички теми във всяка епоха по такъв начин, че края на века е кулминационното обобщаване на всички теми покрити в една реалност:

¹⁴⁶ 1 Коринтяни 2:7-8.

¹⁴⁷ 1 Коринтяни 2:10 NEB; С.Н. Dodd, ed., Новата Английска Библия. Новия завет. Оксфорд и Кеймбридж: Oxford University Press and Cambridge University Press, 1961.

Той направи позната за нас тайната на волята Си според Своето благоволение, което имаше в Христос, да бъде изпълнена когато времената достигнат своето изпълнение – да донесат единство на всичко в небето и на земята под Христос.

В Него също сме избрани, бивайки предопределени според Неговия план, Който изработва всичко съобразно целта на Своята воля, за да можем ние, които първи поставихме надеждата си в Христос, да бъдем за прослава на Неговата слава.¹⁴⁸

ТВОРЕНИЕТО КАТО ПРОТОТИП И СЯНКА

Бездната между Бог и човека се задълбочава след падението; и с минаването на дълги векове, задачата за възстановяването на човека в първоначалното намерение на Бог става мъчна. Бог е определил човешката раса да произлезе от първите мъж и жена, които Той създаде. Следователно, поколенията на хората наследяват културата на сирака от своите предшественици. Обаче, Бог продължава да говори на човека чрез естествени и физически средства, с нарастващия ефект от подготовката на света за идването на Христос и препозиционирането на хората като синове на Бог. Делото на възстановяването на бащинството на Бог чрез Христос беше поставено на тази основа. Това дело ще завърши в края на века с пълното откровение на Христос чрез Неговото духовно тяло.

Бог започна творението чрез нареждане на вече съществуващи елементи. „А земята беше безформена и пуста, тъмнина беше върху бездната, и Божия Дух се носеше над водите“.¹⁴⁹ Преди първото действие на сътворяване на Бог записано в Писанието, някои от нещата, които вече съществуваха бяха „бездната“,¹⁵⁰ „водите“,¹⁵¹ и земята покрита от води.¹⁵² Преди Бог да изговори словото, което щеше да оформи настоящото творение, бездната, водите и земята не бяха подредени в настоящата им форма. Той заповяда да се появи суха земя и отдели водите с небесна твърд. Той махна тъмнината от бездната като заповяда да се появи светлина, и събра водите под небесната твърд в един постоянен воден орган, позволявайки на сушата отдолу да се появи.

Бог подреди съществуващите отпреди елементи, за да пригоди съществуването на човека. (След първите четири дни на реорганизиране на съществуващите елементи, тогава Той започна да извиква действия на чисто сътворяване.) Този начин на започване на ново творение, чрез пренареждане на елементи, които вече съществуват, е същия процес, чрез който Бог създава син от някой, чийто живот е станал безформен и неправилно напътстван без превъзходството на Неговия дух.

Функцията на божеството в сътворяването на естествения свят беше такава, че Святия Дух се носеше над елементите, тъй като те чакаха командите за сътворение да бъдат освободени от Божия трон. Исус, преди това познат като „Словото, което стана плът“, освободи заповедите.¹⁵³ Святия Дух ги изпълни. И, резултатът беше настоящия

¹⁴⁸ Ефесяни 1:9-12 NIV (2010).

¹⁴⁹ Битие 1:2 NIV (2010).

¹⁵⁰ Пак там.

¹⁵¹ Пак там.

¹⁵² Битие 1:9-10.

¹⁵³ Йоан 1:14 NIV (2010).

ред на подреждане. Този метод на сътворение е прототип и сянка, предшествачи пресътворяването на падналото човечество в Божии синове.

Произлязлото ново творение започна с пренареждане на съществуващия ред. „Ако някой е в Христос, новото създание е дошло: Старото си е отишло, новото е тука!“¹⁵⁴ Това „ново създание“ е в контраст на съществуващото, което се възприема според неговата плътска или светска природа: „Така че отсега нататък ние не гледаме никой от гледна точка на света“.¹⁵⁵ Контрола на душата над духа е загубен, и душата отново е поставена под управлението на духа. В резултат, тялото е освободено от своя навик да се приспособява към грешните желания на човека и става на разположение на духа, за да покаже Божията слава. Святия Дух извършва отделянето и пренареждането на тези основни елементи на човешкото същество в правилния им ред.

Както при първото сътворение описано в Битие 1, Исус седи на Божия трон в небето, и Святия Дух е бил позициониран, за да изпълнява Неговите заповеди в съществуването на всяка личност, в която е изобразен Христос.¹⁵⁶ Святия Дух започва чрез пренареждане на реда на духа, душата и тялото в първоначалното намерение на Бог.

Святия Дух присъства във всеки вярващ, чакайки да изпълни заповедите на Христос относно този специфичен човек. Святия Дух упълномощава вярата на човека в Христос и променя човешката природа в божествена природа. Той изгражда вяра от неформените убеждения и носи светлината на откровението, за да ни отдели от тъмнината на неверието. Божествената природа на Бог измества човешката природа и показва процеса на работа, в която Христос е оформен в личността.

Събитията на ранните години на някого като вярващ типично разкриват тази огромна промяна на личността на човека. Често човек ще преживее период на страдание и очевидна липса на контрол. Душата е пристрастена към контрола, което в най-добрия случай е илюзия за реалността, понеже човек никога действително не е в контрол. Противоотровата за контрола е вяра. Страданието и изпитанията изваждат душата от заблудата на нейната представа за суверенно превъзходство чрез излагане на слабостите и ограниченията наследени от душата. Човек не може да покаже характера на Христос в някоя област, в която душата на човека запазва превъзходството си. Когато доминирането на духа е възстановено, божествената природа, в която човек е новороден започва да изплува превъзходно.

БОГ ГОВОРИ ЧРЕЗ ПРОТОТИПИ И СЕНКИ

Бог винаги е възнамерявал две творения. Естественото творение дойде първо, за да подготви пътя и да даде прозрение в процеса на духовната реконструкция. Всичко в естествения свят има своето съответствие в духовната област. Духа дава яснота вдига покривалото, което ограничава възприемането за реалността на човека просто до естествения свят:

И дори и нашето евангелие да е покрито, то е покрито за тези, които погиват. Бога на този свят е заслепил умовете на

¹⁵⁴ 2 Коринтяни 5:17 NIV (2010).

¹⁵⁵ 2 Коринтяни 5:16.

¹⁵⁶ Галатяни 4:19: „Скъпи мой дечица, заради които отново съм в родилните болки, докато Христос се изобрази във вас“. Колосяни 3:4: „Когато Христос, който е вашия живот, се яви, тогава и вие ще се явите с Него в слава“. Римляни 8:11: „И ако Духът на Този, Който възкреси Исус от мъртвите живее във вас, Този, Който възкреси Христос от мъртвите ще даде живот и на вашите смъртни тела чрез Духа Си, Който живее във вас“.

Татко мой! Татко мой!

невярващите, за да не могат да видят светлината на евангелието, която показва славата на Христос, който е образа на Бог. Защото това, което проповядваме не е себе си, а Исус Христос като Господ, а себе си като ваши слуги заради Христос. Защото Бог, който е казал: „Нека светлината да блесне от тъмнината“, е направил Своята светлина да блесне в сърцата ни, за да ни даде светлината на познаването на Божиата слава показвана в лицето на Христос.¹⁵⁷

Славата на една вечна перспектива, слаба като човешката душа се бърка с общението в Бог, Дух с дух, и реалностите на тази перспектива се виждат само като сенки върху покривало. Докато покривалото остава, истината съществува просто извън досега на човешкото разсъждение.

Дори тази тема за покривалото между Бог и хората е представена в прототип и сянка в Писанието, когато нацията на Израел седеше в основата на планината Синай, 40 дни след освобождението им от робството в Египет. Бог ги покани да се изкачат в Неговото присъствие и да се срещнат с Него лице в лице. Техните души бяха завладяни от парализиращ страх, и те отхвърлиха поканата, избирайки вместо това да изпратят Мойсей като техен представител. В резултат на своята среща с Бог, лицето на Мойсей стана толкова сияещо след като беше в Божието присъствие, че беше необходимо да си сложи покривало за известно време след това, докато славата избледнее. Чрез това, Бог показваше, че в Своя избор на посредник между тях и Бог, те доброволно си поставиха бариера между себе си и Бог. Тази бариера беше алтернатива, която подслоняваше продължаващото управление на душата. Създаването на тази бариера се отрази в даването на закона, понеже закона беше сянка на идващите добрини.¹⁵⁸

В своето писмо до коринтяните, Павел използва този прототип, за да учи за връзката между прототипи и сенки и съответната духовна реалност:

Сега, ако служението, което докарва смърт, което беше гравирано с букви на камък, дойде със слава, така че израилтяните не можеха да гледат постоянно в лицето на Мойсей поради славата му, въпреки че беше временна, няма ли служението на Духа да бъде още по-славно? Ако служението, което донесе осъждение беше славно, колко по-славно е служението, което носи праведност! Защото това, което беше славно сега няма слава в сравнение с превъзходящата слава. И ако това, което беше временно дойде със слава, колко по-славна е славата на това, което е вечно!¹⁵⁹

Основно за разбирането на човек за това как Бог говори чрез прототипи и сенки е, че славата на духовната област измества далеч тази на покритото естествено представяне.

Тъй като истинското намерение на Бог е да създаде естественото, за да отразява духовното, само когато духовната реалност се покаже, естествената може да бъде правилно разбрана. Религиозната практика е основана главно върху свързване с

¹⁵⁷ 2 Коринтяни 4:3-6 NIV (2010).

¹⁵⁸ Вижте Евреи 10:1 и Колосяни 2:17.

¹⁵⁹ 2 Коринтяни 3:7-11 NIV (2010).

естественото, като че ли е духовно. Старозаветните примери на тази практика включват жертвата на агнета и спазването на диетичните закони.

В Новия завет, примерите включващи Господната вечеря, водното кръщение, и десетъка, които са били поучавани единствено като прототипни практики без духовно откровение. Религиозните практикуващи се придържат към тези практики, като че ли истината в тях се съдържа в самата практика без никаква истина отвъд действията. Без разбирането на откровението свързано с реалностите, истините или тайните забулени от обикновените практики, те вечно са бебета, неподготвени да представляват Бог на света. Отклика на религиозния дух, тогава, на запитванията на човешкия дух относно дълбоките неща на Бог, е да твърди или, че самата религиозна практика съдържа ценността, понеже тя е нещото, което Бог обича и възнаграждава, или че едно такова дълбоко разбиране е непознато.

В този контекст, жертвата на агнето става за тези, които виждат единствено през очите на душата, централна част от националната идентичност. Практиката се свързва с важни исторически възпоменания, и взема значимостта на празник, който обединява един народ около едно общо наследство. Лишена от божественото значение, жертвата на агнето е понижена до едно спазване, изпразнена от първоначалното си значение.

Много преди нациите да съществуват, Авел принесе в жертва агне; и преди потомците на Авраам да станат „многобройни като небесните звезди“, едно агне беше заместител за сина му Исаак.¹⁶⁰ Четиридесет и две поколения по-късно, пророка Йоан Кръстителя щеше да обяви, че Исус е „Божие Агне“, дошъл, за да бъде принесен в жертва за греховете на света. Чрез личността на Исус, Бог разкри тайната обграждаща жертвите на агнетата, която беше станала неразделна от религиозната практика през историята на човешката цивилизация.

Отделно от тази истина, убиването на агнета за религиозни цели няма присъща ценност. Обаче, където една култура се поддържа от религиозно спазване, желанието да се увековечи тази култура отменя желанието да се изостави практиката, дори заради изместващата слава на реалността, която е била напълно изявена. Чрез културни и религиозни традиции, практиката става много по-ценна от реалността.

Бог е планирал подобие или сянката на небесната реалност да остане само до времето докато дойде реалността, а реалността разкрива истинските намерения на Бог. В примера на свещениците, които служеха в скинията, и след това в храма в Ерусалим, се казва, че „те служеха в светилище, което е подобие и сянка на това, което е в небето“,¹⁶¹ и че „Святия Дух показваше чрез това, че пътя за Пресвятото Място все още не е бил разкрит докато първата скиния още е стояла“.¹⁶² Бог не упълномощава и сянката и реалността по едно и също време. Такава двойственост е и ненужна и ще причини объркване, а „...Бог не е автора на объркването, а на мира“.¹⁶³

ПОЛЗАТА ОТ РЕАЛНОСТТА

Ползата от реалността не може да се сравнява с тази от сянката. Обаче, сенките дават на хората интерпретация, докато Духа е арбитъра на истинската реалност. Тези, които са установени в религиозните традиции са понтифекса¹⁶⁴ между небето и земята, като не са заинтересовани от идването на реалността. Идването на реалността

¹⁶⁰ Вижте Битие 22:17.

¹⁶¹ Евреи 8:5 NIV (2010).

¹⁶² Евреи 9:8.

¹⁶³ 1 Коринтяни 14:33 KJV.

¹⁶⁴ Човек от висшия съвет на свещениците в древен Рим.

превъзхожда ограниченията на прототипите на религиозните и културните традиции, и винаги преобръщат системите на власт, чрез които се определя тяхното тълкуване и практикуване. Откровението винаги изобразява една установена традиция, изградена на основата на сянката свързана и представяща всяка такава установена традиция с изчезване.

Бог знаеше, че след падението, човека ще започне да вижда всичко чрез своята душа, което щеше да увисне върху неговото разбиране като покривало. Все пак Божиите намерения за човечеството, които Той е предопределил от началото щяха да продължат докато всички тези процеси не се развият напълно. Просто щеше да бъде въпрос на време преди пълното намерение на Бог да се появи на земята, небесната и земната област щяха да бъдат обединени под управлението на един цар, и Небесното Царство щеше да се появи на земята по същия начин, по който съществува на небето. Той ни направи известна тайната на Своята воля според Своето намерение, което възнамеряваше в Христос, да го изпълни когато времената се изпълнят – да донесе единство на всичко на небето и на земята под Христос¹⁶⁵.

Царството не е изявено във физически символи, като храна и пиене, но под формата на управление, което е праведно и води до мир сред тези, над които владее: „Защото Божието царство не е ядене и пиене, а правда, мир и радост в Святия Дух“¹⁶⁶. Бог продължава да подготвя хората за откровението на Своето Царство, като вмъква тези божествени напомняния в центъра на човешката култура. Тези божествени символи ще останат в човешката култура, дълго след като знанието за тяхното значение се е загубило за човешката раса.

Обаче, самото съществуване на символите предразполага човечеството да приема истинското Божие значение, Неговите възнамерявани цели, когато е време реалностите скрити в символите да се появят на земята. Когато времето за явяването на духовната реалност наближи, те също повишават, съответен копнеж за това тези истини да се явят, без значение от това дали човечеството може или не може действително да определи или разбере това, за което копнеят.

Ако има естествено тяло, има и духовно. Както е писано: „Първия човек Адам стана жива душа“; последния Адам, животворящ дух. Духовното не дойде първо, а естественото и след това духовното. Първия човек беше от пръстта на земята; втория е от небето. Какъвто беше земния човек, такива са и тези, които са от земята; и какъвто е небесния човек, такива са и тези, които са от небето. И точно както сме се облекли с образа на земния човек, трябва да се облечем и с образа на небесния човек.¹⁶⁷

ОБЕЩАНИЕТО ЗА ЦАР

Загубата на властта на първия Адам можеше да бъде компенсирана единствено чрез възстановяването на управлението чрез последния Адам. Загубата на властта означаваше, че неговата цел в творението беше променена от тази на управник в такава на оцеляващ. Божия план от сътворението беше да изпрати един втори цар, който да

¹⁶⁵ Ефесяни 1:9-10 NIV (2010).

¹⁶⁶ Римляни 14:17 NIV (2010).

¹⁶⁷ 1 Коринтяни 15:44-49 NIV (2010).

възстанови културата на управление на Неговия Дом. От началото на пророческото Писание, възстановяването на взаимоотношението между Бог и човека беше предназначено да бъде извършено чрез Исус Христос, Царят.

Сатана долавяше, че Божия план беше „да разруши делата на дявола“.¹⁶⁸ Христос щеше да унищожи зависимостта на човека от системите на *космоса* чрез повторното въвеждане на едно различно Царство. Като Цар, Той щеше да има властта да заличи последствията от човешките грехове и да ги изкупи от властта на Сатана и да ги приеме в Собственото Си Царство.

Всички царства са основани на някаква форма на власт. Термина „царство“ означава фундамент или основа за власт и управление.¹⁶⁹

Като такава, царството съществува, понеже специфичен суверен притежава необходимата власт да гарантира сигурността и благосъстоянието на своите поданици срещу всички противопоставящи си сили. Тази власт не само доставя снабдяване и защита за поданиците на царя, но много по-важно, тя съществува, за да поддържа поданиците в по-основната задача.

В очакване на идването на Исус като Цар, пророческото Писание поставя ясен път, който поддържа този превъзходен фокус през цялата Библия. Преобразите и сенките представящи тази истина не са ограничени до никакви предмети в творението, но са скритото послание в многобройните истории в Стария завет. Два примера, от които са благословието на Яков, изречено за Юда и специфичното включване на жената Тамар в родословието на Христос. Когато Яков идва до края на живота си и благославя синовете си, неговото пророчество върху Юда е да признае неговата линия като потекло на Царя. Той казва:

Юда, братята ти ще те похвалят; ръката ти ще бъде на врата на неприятелите ти; синовете на баща ти ще се наведат пред теб. Ти си лъвче, Юда; връщаи се от плячка, сине мой. Свил се е като лъв и лежи, като лъвица – кой се осмелява да го събуди? Скиптъра няма да липсва от Юда, нито тоягата на управление от под краката му, докато дойде този, на когото принадлежи и покорството на народите ще бъде негово. Той ще върже магарето си на лоза, жребчето си на избрана клонка; ще изпере дрехите си във вино, робата си в кръвта на гроздето. Очите му ще бъдат по-тъмни от вино, зъбите му по-бели от мляко.¹⁷⁰

Яков разпознава Юда като този сред дванадесетте му сина, който е избран, чрез чиято семейна линия ще дойде обещаният Цар.

Юда не беше нито любимото дете на Яков, нито първородният му син. Според тези критерии, Яков щеше да избере Йосиф, своя любимец, или Рувим, първородният му син, когото той умишлено подмина, казвайки: „Рувиме, ти си първородният ми, мощта ми, първия белег на силата ми...“¹⁷¹ Яков не избра Юда; той беше избран от Бог.

¹⁶⁸ 1 Йоан 3:8.

¹⁶⁹ Стронг по-горе от G932. Базилея, баз-ил-и-ах; от 935 [базилеус; вероятно от 939 (чрез понятието за основата на сила; суверен); кралска особа, т.е. управител или (завоевател) област (буквално или фигуративно: -царство, + царуване.

¹⁷⁰ Битие 49:8-12 NIV (2010).

¹⁷¹ Битие 42:37.

Юда беше този, чрез когото Царя щеше да дойде, понеже той демонстрира характеристики съвместими с целта за съществуването на семейството на Авраам. Това е демонстрирано в съответните клетви на Рувим и Юда да върнат Вениамин и Симеон от Египет. За да убедят Яков да изпрати Вениамин в Египет, за да могат да купят жито и да освободят брат си Симеон, Рувим и Юда алтернативно направиха поръчителства за сигурността на Вениамин. Рувим предложи живота на двамата си сина като гаранция за сигурността на Вениамин, но Яков отхвърли тази клетва.¹⁷² Юда, обаче, гарантира, че сина ще се върне заедно със собствения му живот.¹⁷³ В това поръчителство, Юда представя изискванията необходими за изкуплението на всички Божии синове обратно при Татко, които изисквания Иисус всъщност изпълни.

За разлика от Рувим, Юда въплъти основната характеристика на Христос като заложил живота си в гаранция, че ще върне пленения син на Яков. Рувим не само предпочиташе живота си вместо живота на децата си, но той също беше склонен да постави потеклото си под риск. Следователно той не можеше да получи доверието да представлява линията на Царя. От друга страна, залога на Юда беше много по-съвместим с духа на себепожертвователност, който щеше да бъде въплътен в Христос. Следователно, той е много по-символизиращ културата на дома на Авраам отколкото по-големия му брат, Рувим.

Подобно, историята на Тамар показва едно посвещение за запазване на линията на Царя. Юда не беше много охотен да почете правото на Тамар да отгледа син, който да получи обещанието на семейството на Авраам, но Бог почете упоритостта на Тамар. Нейното решително поведение проби през всички бариери и ѝ даде правото да бъде вързана към семейството и към неговата божествена цел. В нейната история, тя искаше два залога от Юда: тоягата му и пръстена му печат, двата символа на власт. Тоягата на Юда представлява скиптъра в ръката на Царя, който ще дойде от неговата кръвна линия. Пръстена печат беше символ на властта му. Тя ценеше нещата, които Бог ценеше и затова ѝ беше дадено правото да запази линията на Юда жива. В почит на нейното упорство в запазването на живота на царя, тя постоянно е поставяна в запис на родословието на Христос. Бог ѝ даде двама сина и наименува единият Фарес,¹⁷⁴ което означава този, който пробива.¹⁷⁵ Той е потомъка, от който дойде Христос.

Тези истории са прототипи и сенки, дадени, за да доставят проникновение в ума на Господа и са като илюстрации, че пътищата на Бога са и познаваеми и сигурни.

НА ЗЕМЯТА КАКТО Е НА НЕБЕТО

Както беше отбелязано по-рано, всеки аспект от реда на творението, без значение дали е нещо грандиозно или привидно незначително, е свързан с нещо предшествашо на небето. Подобно, всяка история в Писанията е стратегически поставена, за да освети път, който със сигурност прогресира, за да разкрие края, който се знае от началото. Прототипите и сенките, следователно, се намират и в естествения свят и в хрониката на Писанието. Те представляват последователното развиване на тайните на небето.

¹⁷² Вижте Битие 42:37.

¹⁷³ Вижте Битие 43:8-9.

¹⁷⁴ Вижте Стронг по-горе от H6557. Перетс, пе'-ретс; същото като 6556; Перетс, името на двама израилтяни:-Пререс, Фарес.

¹⁷⁵ Вижте Стронг по-горе от H6556. Перетс, пе'-ретс; от 6555; счупване (буквално или фигуративно):-пробиване; пробив (в), X напред, празнина.

Бог го е структурирал по този начин, понеже е знаел, че човека ще съгреси, и в това състояние той ще може да вижда и разбира небесните неща единствено завоалирано. Той ще бъде разсейван от своето завладяващо търсене на снабдяване и защита и ще се спъва в основните истини относно Божиите намерения без да осъзнава тяхната ценност. Все пак, Бог ще продължава да му говори и ще поддържа връзка между човешката култура и вечните реалности чрез тези прототипи и сенки.

Когато царя дойде, обаче, Той беше светлината на света, понеже значението на всички форми на прототипите и сенките бяха осветени чрез Неговото слово и Неговата личност. Той е новия шаблон за деконструкцията на всички тайни скрити в прототипите и сенките. Когато се върна на небето, Той изпрати Духът на Истината, който беше в Него, докато Той беше на земята, за да съществува съвместно с духа в човека. Същия Дух оживи човешкия дух и донесе същото откровение, което Исус дойде да представи.

Чрез Духа, тайните скрити в прототипите и сенките са разкрити, така че този, който е воден от духа да може ясно да разбира какво е предал Исус. Прототипите и сенките и в естествения свят и в изявленията на Писанието действат като надеждно потвърждение за точността на разбирането на вярващия за личността на Христос. „Защото всичко, което е било написано в миналото е написано, за да ни учи, така че чрез твърдостта учена от Писанията и насърчението, което те ни дават, да можем да имаме надежда“.¹⁷⁶

Бог винаги е възнамерявал човека да Го познава. Въпреки предаването на греха, Бог запазил силна връзка с човешкото същество, говорейки му толкова колкото душата му може да разбере. Тъй като Бог винаги е планирал да възстанови първоначалната връзка с духа на човека, нещата изговаряни към душата му са планирани да го държат съзнаващ основните неща за Бог до деня когато той може да постави душата си под управлението на духа, и очите на духа му да бъдат отново отворени.

Битката за реалността на човешкото виждане на Бог беше загубена в Едемската градина, но беше спечелена отново в Гетсиманската градина. В Едемската градина, очите на душата бяха отворени и от тогава нататък беше издигнато едно покривало между Бог и първия Адам. Обаче, в Гетсиманската градина, последният Адам обяви, че Неговия дух искаше да се довери на Бог в предстоящите събития на кръста.

Г Л А В А 10 – Баща и синове

*...Адам, Божия син.*¹⁷⁷

„Син“ е термин, който описва потомък от личността на един баща. Да се предаде образа и подобие на някого на някой друг е едновременно най-великото действие на щедрост и най-цялостния израз на доброта. Да бъдеш неразривно свързан с друг, чието същество определя, поне отчасти, бъдещето на взаимоотношението е дело на върховно смирение, особено когато Бащата е Бог, а сина е човека.

¹⁷⁶ Римляни 15:4 NIV (2010); вижте Йоан 5:39-40 NIV (2010) („Вие изучавате прилежно Писанията, понеже си мислите, че в тях имате вечен живот. Същите тези Писания са, които свидетелстват за Мен, но вие отказвате да дойдете при Мен, за да имате живот“.).

¹⁷⁷ Лука 3:38.

Най-дълбокия аспект на характера на Бог е този на Баща. Бог като Баща изразява напълно Своята природа на любов: Божиата любов е неразделна от Неговото изразяване като Баща, а природата на Баща е неразделна от характера на любов, особено когато бащинствуването е замислено.

Бог замисли човека като Свой син преднамерено, за да изрази природата на любовта. Неговото грижливо внимание на целта му обяснява защо Бог би влязъл в завет със Себе Си, за да облагодетелства човек преди да го създаде. Човека не беше замислен като непрекъснато развиващ се протоплазмен плавей, носещ се в необятността на вселената. Бог завърза Собственото Си същество към човека чрез Своята неразрушима клетва със Себе Си. В създаването на човека, Той изложи едно опитно поле за демонстрацията на Своята природа на любов. Въпреки че Бог винаги е имал в ума Си да покаже величието на Своята любов, дълбочините на Неговата любов не можеха да бъдат напълно показани докато Той не създаде Син по Собствения Си образ и подобие.

Този процес съществува поради природата на любовта. Любовта не съществува просто като теория или понятие. За да съществува любовта, тя трябва да бъде реализирана – изразена и изпитана. Любовта може да бъде демонстрирана по разнообразни начини. В Божието Царство, такива демонстрации съществуват като форми на ред и управление, което облагодетелства всички, които са в Царството. Обаче, любовта е представена перфектно в контекста на един баща и неговите деца, понеже това е единствената форма, в която природата на любовта, както е определена чрез Божието взаимоотношение с човека, може да бъде напълно опитана, и, следователно, напълно изразена.

Божие взаимоотношение с хората, като Баща със синове, не е нито случайно нито инцидентно. То е умишлено подредено и предопределено от Бога. Бог реши да създаде човека като Свой син; човека беше безсилен да повлияе на това решение по някакъв начин.

Божията любов към човека е основата за целта за човека в творението. Когато човека се отдели от своя Баща, неговата цел в творението беше загубена. Само когато бъде примирен с Баща си, той може отново да получи истинската цел за своето съществуване. Божиата любов никога не трябва да се тълкува като основата за позволяването на човека да се ввлече в безразсъдно и развратно поведение без последствия. Защото в действителност, такъв начин на живот има последствия, и във времето и след това. Тези дълбоки истини за Божиата природа и Неговата цел за създаването на човека изглежда противоположна на нормалните религиозни подчертавания на недостойнството на човека, като фона, на който да се вижда Божиата милост.

До идването на Христос и възстановяването на синовството на човека, целта на човека в творението беше определяна от надеждата му за изкупление. Съобразно с това, в това време на прототипи и сенки, Бог поощряваше определени поведения, значението, на които беше до голяма степен непризнато от участниците. На хората им беше позволено да се ввлекат в религиозни дейности, които имитираха принципите на взаимоотношенията между баща и син, запазвайки целта за сътворението и надеждата за изкупление в културата.

Например, Авраам не разбираше защо Бог искаше да мине през подготовките за жертването на Исаак, после да спре ръката му в последния момент и Сам да снабди жертва. Обаче, неговата готовност да процедира доколкото можеше показа сърцето на Бог Бащата, Който беше готов да пожертва Исус, за да спаси Адам. Въз основа на тази

задача, след това, Бог квалифицира Авраам да получи обещанието да донесе Христос в света чрез своето родословие.¹⁷⁸

Човек не трябва да тълкува тази надежда за възстановяване нито възстановяването в синовство чрез Христос като цел само по себе си. Възстановяването на човека чрез Христос е на първо място възстановяване в неговото изгубено състояние. Това е едно препозициониране на човека. Бог направи човека като син, а Христос го възстанови в синовство. Възстановяването в синовство е Божието снабдяване за точно реорганизиране на човека на земята, така че Бог да може да покаже истинското значение на Бащата чрез него.

Точно както един син се нуждае от баща, за да разбере правилно своята идентичност и своята цел, бащата се нуждае от син, за да покаже бащинската природа. Историята на сина и произхода му се определят от бащата, от който произлиза сина. В съгласие с това, неговата цел никога не може да отиде по-далеч от баща му. Съответно, бащата се обещава да поддържа съществуването на своя син. Това е ролята, която Бог избра, когато създаде сина, за да покаже Своята природа. Баща и син, следователно, е символично и сложно взаимосвързано взаимоотношение към взаимна и продължителна цел.

Преди идването на Христос, обаче, културата без бащи беше проникнала във всеки аспект на човешкото взаимодействие, и беше рядкост да се открие истинска картина на Бог Бащата в човешките традиции. Това, че този основен аспект на небесната култура отсъстваше поединично на земята, прави необходимо идването на един модел, който да води човека в неговото разбиране на стандарта баща и син. Бог изпрати Исус, Своя Син, за да живее сред хората точно с тази цел – да даде шаблон, чрез който това възстановено взаимоотношение може да се разбере и измери. Въображението на човека не можеше да отвърне на тази най-важна култура. Тя трябваше да стане отново видима чрез чистия небесен модел на Исус.

НОВОРОЖДЕНИЕ

Спасението на човека съдържа задачите на изкуплението му от културата на сирака и възстановяването му в културата на Божий син. Процеса включва да бъде изкупен от това да разчита на душата си, което разчитане го хваща в царството на Сатана.

Божие Царство е едно невредимо небе на власт, вкоренено в суверенитета на Христос. То е среда, в която духа на човека взема наново контрол над душата му. Процеса на преминаване в Божие Царство се описва като да бъдеш „новороден от духа“.

Както при всяко раждане, първоизточника, който се ражда е в детински етап. Новороденият син минава през различни етапи на растеж и зрялост, преди да стане способен да функционира в културата на небето. В този преход, той е подкрепян главно от Святия Дух, Който реконструира духа му с характеристиките, които са отчетливо небесни в своя произход.

Има седем отделни характеристики на Святия Дух, които Исус показва като модела, за да ни информира за придвижването на един син бебе към зрялост. Седемте характеристики на Духа водят до възстановяване на управлението. Те са Духа на

¹⁷⁸ Това е очевидно от факта, че след това събитие, Бог промени името на Аврам в Авраам. Аврам означава „издигнат баща“, докато Авраам означава „Баща на много нации“, титла по-подходяща за описанието на Бог.

Господа, на мъдрост, на разбиране, на съвет, на сила, на знание и на почтителност към Божието име.¹⁷⁹ Въпреки че тези характеристики могат да имат своите земни съответствия, техният източник е божествен и те функционират, за да променят основната природа на човека от плътска в божествена. През етапите на растеж като син, тези седем характеристики започват да стават все по-ясно изразени, съизмерно с узряването на сина.

Един зрял син се произвежда чрез преднамерен процес. Човек е новороден от духа, за да възстанови първоначалния баланс на господство на духа над душата. Да бъдеш новороден от Духа не е само по себе си признака за зрялост, но възстановяването на това състояние е необходимо, за да се случи зрялостта.

Процеса на узряването на Божиите синове е ръководен от реда и подредбата на Божия Дом. За разлика от сирака, сина представя постоянно в своето поколение и носи напред целите, поради които съществува семейството. Божият Дом извлича своята приложимост от Самия Бог. Във всяко успешно поколение, Бог разкрива Себе Си попълно, докато е напълно разкрит. Докато целта на сирака винаги е завършена в обхвата на собствения му живот, съдбата на сина представя растящото разкриване на целта на дома, на който той принадлежи. Следователно, целта на сина, въпреки че е уникална в своето изразяване, е тясно свързана с една предопределена цел. „Синът е сиянието на Божията слава и точното представяне на Неговото същество“.¹⁸⁰ Всеки син е определен да представя една уникална черта от природата на баща си, и всички синове заедно съставляват пълното изразяване на семейството на Татко на земята във всяка епоха от времето.

Това е решаващата структура, чрез която сина е възстановен в зряло функциониране, и е поставен подходящо, за да се включи в Божието първоначално намерение за него. Всеки син е възпитаван в зрялост, за да представя една уникална картина от един специфичен аспект на Бащата. Целта на всеки син е да излъчва славата на Баща си и да Го представя точно. Корпоративно, чрез Божия Дом, се разкриват множество аспекти на Божията природа докато, накрая, Бог разкрива Себе Си напълно в заключителния век на човека.

СИЯНИЕТО НА СЛАВАТА НА БАЩА МУ

Бог възнамерява да изрази Своята любов към човечеството във всяко поколение. Определени аспекти на Неговата любов, като смъртта на Исус на кръста, са били постоянно представяни. Смъртта на Исус показва Божията любов в цялата ѝ пълнота, веднъж завинаги, и наличността на тази истина за всички поколения, тъй като това определящо събитие продължава. Божията природа показана в този момент е предназначена да отекне в човешките същества, където и когато и да живеят. Бог разгръща Своите деца във всеки аспект на човешкото съществуване, за да може чрез тях лицето на Неговата любов да бъде представено по земята във всяко поколение.

Божията любов не е само една история от античността, но съществува и сега в живота на Божиите синове. „Защото умряхте и живота ви сега е скрит с Бог в Христос. Когато Христос, който е вашия живот, се яви, тогава ще се явите и вие с Него в слава“.¹⁸¹ Синовете, от своя страна, се разгръщат, за да дадат форма и съдържание на Божията реалност и на истината на посланието на кръста. Показвайки дела на Неговата

¹⁷⁹ Вижте Исаия 11:2.

¹⁸⁰ Евреи 1:3.

¹⁸¹ Колосяни 3:3-4.

доброта, синовете демонстрират Божията любов сред човечеството ежедневно. Връзката между Бащата и Сина снабдява подходящия формат, чрез който Божията слава може да се излъчва на земята.

Божията слава е Неговата доброта. Не е ослепителната светлина, която Го обгражда, нито пък е страхотната Му сила да твори. Ослепителната сила, която Го обгражда е Неговата нормална среда, и Неговата способност да изговори вселената в съществуване не е нещо необикновено за Неговите творчески способности. Колкото и изумителни да са тези качества за нас, те не са забележителни за Бог. Бог е изключително невпечатлен, когато споменаваме блясъка на Неговата среда и изброяваме дълги списъци с Неговите постижения.

Ако ще се покланяме на Бог понеже Той обгръща Себе Си в светлина, или поради невъобразимата Му сила да твори, нашето поклонение ще бъде вкоренено в ужасяване и страх от Него. Няма да има нищо, което да различава поклонението на Бог като Баща от тази форма на поклонение, принасяно на фалшивите богове, мотивирано от желание да се избегне техния гняв и да се осигури тяхната благосклонност, чрез жертви и приноси. Той няма да бъде различен от безличните богове на езическата митология, на които техните поклонници дават поклонение основано на лични заплахи от война с някого и на гнева на могъщи същества. Бог не се нуждае от уверението на хората, че Неговите творчески постижения Му дават право за тяхното поклонение. Всичко, което Той е направил е било направено преди да създаде човека. Така че, творението свидетелства на човека за съществуването на Бога и за красотата на Неговия ред.

Божията доброта е, която най-добре описва Неговата слава. Когато Мойсей искаше от Господа: „Сега покажи ми славата Си“,¹⁸² Бог отговори:

*Аз ще направя цялата Ми доброта да мине пред теб, и ще изявя името Си, ГОСПОД, в присъствието ти. Ще покажа милост на когото ще покажа, и ще покажа състрадание към когото ще покажа. ...Има място близо до Мен, където можеш да застанеш на една скала. Когато славата Ми минава, Аз ще те поставя в една цепнатина на скалата и ще те покрия с ръката Си, докато минавам.*¹⁸³

Когато това стана, Господ слезе в облак и застана пред Мойсей.

*Тогава ГОСПОД слезе в облака и стоя там с него и изяви името Си, ГОСПОД. И Той мина пред Мойсей, заявявайки: “ГОСПОД, ГОСПОД, състрадателният и благият Бог, бавен да се гневи, изобилстващ в любов и вярност, поддържащ любов към хиляди, и прощаващ беззаконие, бунт и грях. Все пак Той не оставя виновния безнаказан; Той наказва децата и техните деца за греха на бащите до третото и четвъртото поколение“. Мойсей веднага се наведе до земята и се поклони.*¹⁸⁴

¹⁸² Изход 33:18.

¹⁸³ Изход 33:19-22.

¹⁸⁴ Изход 34:5-8.

Събитието действа като едно формално представяне, в което Бог представя Себе Си на Мойсей, понеже Мойсей е намерил благоволенията на Господа. Бог описва Себе Си в срещата като подчертава Своето състрадание, благодетелност, търпение, постоянна любов и вярност, и Своята простителност, докато поддържа правда въпреки поколенията съпротивляващи се на Неговия план и воля. Бог се показва не чрез Своите жестоки черти, нито чрез страхотното Си величие, но чрез декларацията на Своята доброта. Бог е избрал да бъде познат чрез Своята превъзхождаща всичко доброта.

Бог никога не е избирал да се дистанцира от човека. По-скоро, Той последователно избира близко взаимоотношение на интимност с човека. Като един Баща със собственото си потомство, Той се е стремил да влее Своята природа в самото същество на човека – от началото, когато Той оформи тялото на човека от земната пръст, Той вдъхна дух от Собствената Си личност в този пръстен съд.

През Неговите взаимоотношения с човечеството, Божият стандартен модел е бил да търси интимна връзка с човека. Дали ще е неуспешното приближаване към Израел на планината Синай,¹⁸⁵ или съвършения Му контакт чрез Исус,¹⁸⁶ Неговото желание да представи добротата Си е било постоянно в Неговото протягане към човека.

В контраст, религиозните култури са склонни да оперират на основата на предположението, че съответното божество е дистанцирано от човека и е непознато. Някои представяния, дори в християнската вяра, продължават да виждат Бог през този често срещан религиозен начин на мислене, считайки близостта с Бог за нещо непочтително и граничещо с богохулство. Тази гледна точка, обаче, е противоречива на Божието историческо приближаване към човека, както и към настоящото Му намерение.

Когато първоначалния син се нуждаеше от избавление, Самият Бог дойде, облечен в човешка плът, за да възстанови първоначалната позиция на синовство. Формата на сина е необходима, за да се даде целта, за която Бог създаде човека: да показва природата на Бащата. Бог в Исус показа интимната, познаваема природа на Бог; ето защо Исус можеше да каже: „Делата, които върша не са Мои, Баща ми живеещ в Мен върши Своите дела“.¹⁸⁷ Така че, Исус през Своя земен живот, стана модела за всички синове: „И ние видяхме славата Му, славата като на единородния от Татко, пълна с благодат и истина“.¹⁸⁸

ЖИВА ЖЕРТВА

Най-голямата демонстрация на Божията доброта показана чрез личността на Исус, Сина, беше на кръста. Гледната точка на Исус към предстоящото събитие беше ясна. Той каза: „Татко... прослави Сина Си, за да може и Синът Ти да Те прослави“.¹⁸⁹ В този момент, представянето на Божията слава чрез личността на Исус Христос погълна живота на Самия Исус, но едновременно показва крайния стандарт на любовта. Бог избра да обича сина, който блуждаеше от Него толкова, че да погълне живота на Сина, който Му остана покорен, за да изкупи странстващия син, който във времето, когато Бог взе Своето решение мразеше Бога. Божията любов е описана в това събитие, и то разкрива дълбочината на Неговата доброта. Неговият избор беше изцяло

¹⁸⁵ Вижте Второзаконие 5:5.

¹⁸⁶ Вижте Йоан 1:14.

¹⁸⁷ Йоан 14:10.

¹⁸⁸ Йоан 1:14 NKJV.

¹⁸⁹ Йоан 17:1.

доброжелателен, в това, че Той пожертва Сина, Който Го обичаше, за да спаси този, който Го презираше, неповлиян от никаква полза за Него. Това е чиста доброта.

Когато някой обича някой друг толкова, че да пожертва живота си за другия, докато този другия го мрази, има абсолютно отсъствие на себична мотивация за това поведение. В този сценарий, чистотата на тази любов е безспорна. Показването на такава доброта показва славата на природата на този, който я показва.

За тази цел, всички вярващи са призвани към стандарта на синовство установен чрез Исус Христос. Той беше напълно на разположение на Татко, като източник, от който славата на Татко да може да се излъчи на земята. Следвайки Неговия пример, Писанията подтикват вярващите: „принасяйте телата си като жива жертва, свята и приемлива за Бог – това е истинското ви и правилно поклонение“.¹⁹⁰

Като жива жертва, всеки вярващ е призван за живот, в който приоритета е да се покаже Божията доброта в размерите на управлението на човека. Когато Бог постави Адам в творението с мандата да управлява, намерението Му беше земята да се възползва от това, че Божий син представя Божията доброта в своето управление. Например, в представянето на Исус на характера на Татко: „ние видяхме славата Му... като единородния на Татко, пълна с благодат и истина“.¹⁹¹ Когато възкреси Лазар от мъртвите, Той обясни действията Си на Марта: „Не ти ли казах, че ако повярваш, ще видиш Божията слава“.¹⁹² Дори смъртта Му на кръста е обяснена като действие, чрез което Той много ясно показва славата на Татко. На света му беше дадена възможност да наблюдава Божията доброта чрез управлението на Исус.

АДМИНИСТРАЦИИ

Администрациите са предназначени да дават сила и ефективност на съществуваща от по-рано философия на управление, а философията на управление подкрепя структурата на администрацията на силата. Състоянието на подчинените на един управник е най-добрият показател за характера на суверена, и администрацията на неговото управление. Когато Бог постави Адам над творението, намерението Му беше Адам да отразява културата на дома, на който той принадлежеше като син. Божието намерение беше да покаже Собствената Си доброта чрез действието на Своя син под формата на реда на управление, който Той въведе на земята. Този ред не беше замислен да функционира чрез законови постановления и бюрокрации, но чрез администрацията на простия и елегантен поток на бащи и синове.

Цялата човешка раса беше организирана под администрацията на Адам, чрез практични взаимоотношения през първото хилядолетие от съществуването на човека на земята. Въпреки че Адам съгреши, Бог все пак го остави на кормилото на човешкото общество за почти хиляда години. Хиляда години бяха достатъчно дълго време, за да може неговия модел да пусне корени сред племенните общества, докато те се формират в това, което накрая стана нации. Дори в своя бунт срещу Баща си, Адам все още беше полезен, за да установи форма на ред, която беше образ и сянка на небесното управление.

Христос напълно установи модела на Божието намерение да представи Неговата доброта на човечеството чрез Своите синове и те да предадат това завещание на следващите поколения Божии синове на земята. Докато, на нито един отделен син не

¹⁹⁰ Римляни 12:1 NIV (2010).

¹⁹¹ Йоан 1:14 NKJV.

¹⁹² Йоан 11:40.

му е дадена необятността на сферата, която преди беше предадена и на Христос и на Адам, въпреки това е очевидно, че на всички синове им е дадена сфера на управление, в която те са упълномощени да показват славата на любовта на своя Баща.

Необятността на ролята на показване на Божията доброта, предадена в ръцете на Исус, продължава на земята в корпоративното Тяло на Христос. Исус описа тази работа като дори по-велика по размер от това, което Той лично започна. В своята завършеност, представянето на Божията доброта чрез корпоративния Христос ще бъде включено в дяловете дадени и на първия и на последния Адам, но упълномощени от Святия Дух. Славата на това изразяване ще бъде един завършен модел за земята на това, което съществува в небето.

ТОЧНОТО ПРЕДСТАВЯНЕ НА НЕГОВОТО СЪЩЕСТВО

Бог довежда сина до зрялост не само, за да изразява Своята доброта чрез сина, но също така, за да упълномощи сина да действа в полза на Бащата по такъв начин, че „Бащата не съди никого, но е поверил целия съд на Сина, за да могат всички да почитат Сина както почитат и Бащата“.¹⁹³ Един зрял син, следователно, се очаква да говори и да действа в полза на Бащата като Негов назначен представител.

Зрелият син е способен точно и последователно да разпознава намерението на Бащата, и точно да извършва това намерение. „Не се съобразявайте с модела на този свят, но се преобразявайте чрез обновяването на ума си. Тогава ще можете да изпробвате и да одобрите каква е Божията воля – Неговата добра, задоволителна и съвършена воля“.¹⁹⁴ Процеса, чрез който зрелият син е способен да различава нивата на Божията воля, варираща от доброто до съвършеното, е чрез обновяването на ума. Святия Дух работи, за да възстанови душата на човека до правилното ѝ място на подчинение на духа. Обновяването на ума, което следва е заздравяването на ума на неговия дух повече от ума на душата му, позволявайки потока на информация от Святия Дух към ума на човешкия дух. Резултата е да се трансформира виждането му за реалността. Резултата е съвършено преустройство между ума на човека и Божията воля.

Едновременно с това препозициониране, зрелият син също така е упълномощен от мъдростта на Святия Дух да знае как точно да изпълнява заповедите на Бащата: „защото Бащата обича Сина и Му показва всичко, което прави“.¹⁹⁵

Понастоящем, трудността за визиране на тази форма на взаимодействие между Бог и човека е причинена от постоянното влияние на културата на сирака, която възприема широка бездна между Бог и човека, дори в тези, които казват, че са новородени. Културата на сирака е наследствено конкурентна и подчертава разликата между Бог и човека.

Културата на сина прегръща истината на примирението на Бащата със сина и повторното изтичане на природата на духа в сина, която го прави съответстващ на Святия Дух. Той е определен по идентичност с Бащата и повече не се определя от никаква форма на съревнователна отличителност. Исус, бивайки модела на синовство, показва, че между човека и Неговия Баща, няма съревнование:

Във взаимоотношенията си един с друг, имайте същото отношение на ума, което имаше и Христос Исус:

¹⁹³ Йоан 5:22-23.

¹⁹⁴ Римляни 12:2 NIV (2010).

¹⁹⁵ Йоан 5:20.

Татко мой! Татко мой!

*Който, бивайки с самия образ на Бог, не считаше равенството с Бог като нещо, от което да се възползва; вместо това Той направи себе си нищо, като взе природата на слуга, приемайки човешко подобие. И намирайки се по изглед като човешко същество, Той се смири като стана покорен до смърт – дори смърт на кръст! Затова Бог Го възвиси до най-високото място и му даде името, което е над всяко име, така че в името на Исус да се преклони всяко коляно, на небето, на земята и под земята, и всеки език да потвърди, че Исус Христос е Господ, за славата на Бог Бащата“.*¹⁹⁶

Когато Исус беше на земята, Той не се държеше за равенството с Бог като основата за Неговия живот или действия, въпреки че можеше да го направи тъй като Той беше Бог в човешки образ. Вместо това, Той е модела, който илюстрира на хората как един син може да бъде точното представяне на природата на своя Баща. Ако беше отстоявал равенството си с Бог, всичко от това, което направи щеше да демонстрира Собствената Му способност; Неговия модел щеше да бъде непостижим за човека, и Той щеше да бъде виждан единствено като дар на стремеж към Татко. Той щеше да направи Бог длъжник на Себе Си, и всяка привилегия за нас щеше да ни показва само добротата на Исус към нас. Природата на Бащата щеше да остане мистерия. Вместо това, избирайки да не прави нищо друго освен да представя добротата на Татко, Той показа природата на Татко.

Най-високото постижение, което е възможно в един стандарт на съревнование е равенството, а справедливостта е принципната цел в една система на съревнование. В една такава система, праведността се разбира само в термини на справедливост. Няма основа във взаимоотношенията за градеж за поколенията в една среда на съревнование. Връзката между баща и син не може да бъде изразена в контекста на съревнование. Целта на всеки в тази система е да овладее своето независимо наследство.

Според този начин на мислене, всички взаимодействия между Бог и човека приемат равенство между страните. Човека представя своето служение на Бог с предположението, че такива служения са изисквани и необходими и, че Бог ще приеме служението като принос. Това виждане, на принуда, задължава Бог да отговори. Всеки неуспех от Божия страна да отговори ще Го остави задължен към човека, тъй като Той е получил облагата, за която не е възнаградил съответно човека. Дали Бог отговаря като дава на човека съответна компенсация или просто остава задължен, работата на човека го издига до позиция на равенство с Бог, тъй като Бог е приел неговата работа. Затова, човек може да предложи своите ресурси на Бог като приноса на своята праведност.

ПРАВЕДЕН ПРИНОС

Тази форма на сделка съдържа в себе си това, че праведността на човека може да бъде предложена в замяна на Бог. Въз основа на това понятие, Божието отхвърляне на жертвата на Каин не изглежда да има някакво обяснение, освен да предложи, че вероятно Бог понякога е своенравен, своеволен, или дори капризен; виждане, което е напълно противоречиво с Писанията.

Последния атрактивен аспект на тази система, обаче, е, че никакво предложение за взаимоотношение основано на взаимността на обмяната не позволява на Бащата да

¹⁹⁶ Филипяни 2:5-11 NIV (2010).

функционира чрез сина и не дава на сина достъп до ресурсите на Бащата на основата, че е Негов наследник. Това не е модела, който Исус установи. Исус описва Своето взаимоотношение с Татко като „Ти Си в Мен и Аз Съм в Теб“,¹⁹⁷ посочвайки, че Татко работи от Своето място, което е вътре в съществуването на Сина, а Сина оперира от дълбочината във властта на Своя Баща.

Точното представяне, следователно, както и отразяването на славата на природата на Татко, е определената цел за синовството. Човек не е новороден само, за да бъде възстановен в позицията на син, но също и заради практичното функциониране на тази роля.

Стандарта за зряло синовство, установен от Исус, се вижда когато сина позволява живота му да бъде погълнат от Бащата, за да се изложи съвършения стандарт на Бащината любов и да се обяви волята на Бащата точно както Самият Баща би го направил. На земята, волята на Бащата се преследва от зрелия син. „[Синът] е образа на невидимия Бог, първородния преди всяко създание. ...Защото на Бог Му беше угодно цялата Му пълнота да обитава в Него, и чрез Него да примири със Себе Си всичко, било то на земята или на небето, сътворявайки мир чрез Неговата кръв, проляна на кръста“.¹⁹⁸ Работата по представянето на Бащата на земята беше предадена в ръцете на сина, а Святия Дух беше даден, за да разкрива волята на Бащата и да упълномощава сина.

*И че Бог примиряваше света със Себе Си в Христос, като не задържаеше греховете на хората срещу тях. И Той ни повери посланието на примирението. Така че ние сме посланици на Христос, като че ли Бог умолява чрез нас. Умоляваме ви заради Христос, примирете се с Бог. Бог направи Този, Който не познаваше грях да бъде грях за нас, така че в Него да можем да станем Божията праведност.*¹⁹⁹

Г Л А В А 11 – Функциониране като бащи и синове

Исус напълно представи едно разбиране за истинско взаимоотношение с Бог като Баща. Ранното отклоняване на Адам от неговото замислено взаимоотношение с Бог остави непоказано възнамеряваното взаимоотношение на Бог с хората като синове. Обръщането на Адам към културата без баща не дава никаква информация на човечеството как да живее във взаимоотношение с Бог като Баща, Когото обича и на Когото се доверява.

Евангелията, обаче, представят Исус Христос като Божия Син и запознават човечеството със заявената цел на завършване на всичко, което липсва при Неговия предшественик, Адам. Сведенията на Лука и Матей представят Исус чрез пълен и преднамерен родословен запис. Лука представя Исус като Божия Син, произлизащ от Адам през непрекъснатата линия на 62 поколения. Сведението на Матей Го показва и

¹⁹⁷ Йоан 17:21.

¹⁹⁸ Колосияни 1:15, 19-20.

¹⁹⁹ 2 Коринтяни 5:19-21 NIV (2010).

като Цар, потомък на Давид от дома на Юда, и като изпълнението на обещанието на Авраам, като потомството, чрез което завета преди сътворението щеше да бъде изпълнен на земята.

Въведението на Евангелието на Йоан идентифицира Исус като вечно съществуващото Божие Слово, чрез Когото е била оформена вселената и Който се явява като въплътения Бог „пълнен с благодат и истина“.²⁰⁰ Четвъртия писател на Евангелието е Марк, книжника записващ посланието за Исус от апостол Петър, а неговото послание е непогрешимо. Той пише: „Началото на евангелието за Исус Христос, Божия Син“, и започва историята с това как Бог установява Исус като Неговия Син при кръщението Му от Йоан в река Йордан. „И Исус излезе от водата, Той видя небето разкъсано и Духа се спускаше върху Него като гълъб. И глас дойде от небето: ‘Ти Си Моя Син, Когото обичам; с Теб Съм удовлетворен’“.²⁰¹ Целта за идването на Исус на земята включваше изпълнението на изискванията на завета преди сътворението, но живота Му също така беше предназначен напълно да демонстрира как Божия Син, роден в света от човешки същества като бебе, щеше да се развие през етапите на човешкия живот. Въпреки че накрая Исус беше убит на кръста, беше възкресен от мъртвите, и възнесен на небето, живота Му дава една история изпълнена с детайли за Божия Син и Неговото взаимоотношение с Баща Му. Този живот беше предназначен да бъде един модел за разбирането на това как Бог се отнася към Своите синове и как Божиите синове се очаква да се отнасят към вечния Баща. Живота на Исус изпълни празнината, която Адам остави относно модела за разбиране на взаимоотношението между човека като син на Бог и Бог Бащата.

Когато Адам се обърна към позицията да бъде самотен в света, без Баща, Бог призна, че състоянието на Адам му дава право на хляба на своя труд.²⁰² Отделянето на Адам от Баща си също така доведе до отделяне от наследството, предназначено да го снабдява по този начин. Той и потомците му вместо това дойдоха до упование на силата на собствените си сили и умения в развитието и употребата на технологията.

Като Божий син, Адам имаше право да бъде снабдяван от дома на Баща си, докато се грижеше за управлението, което му беше възложено, и Царството, което той представяше беше достатъчно да снабдява всичките му нужди от ресурси, така че управлението му да не бъде недостатъчно по някакъв начин. Баща му щеше да снабдява нуждата му от мъдрост, знание, съвет, разбиране и сила, всички ключови елементи, необходими за неговото успешно управление.

Бог щеше да предава Своето снабдяване и директно и индиректно. Директното предаване щеше да се случва чрез контакта Дух с дух. Индиректно, снабдяването вече беше представено в реда и структурата на творението около него, които Адам щеше да извика. Взаимоотношението на синовство, в което Бащата обича сина и сина се доверява на Бащата, е необходимо, за да може този ред на управление и снабдяване да може да функционира.

Взаимоотношението между Исус и Бог Бащата показва това взаимоотношение перфектно. Въпреки че бащата остава невидим, Неговата божествена доброта се показва сияйно чрез думите и делата на Исус. За Своята част, Исус се облече в ролята на син, давайки на човечеството една пълна картина за реда на взаимоотношението, което Бог е представил, когато направи човека Свой син. Следователно, живота на Исус

²⁰⁰ Вижте Йоан 1:1-14.

²⁰¹ Марк 1:1, 10-11.

²⁰² Вижте Битие 3:17-19.

е предназначена отправна точка за разбиране на взаимоотношението баща и син, както Бог първоначално го е възнамерявал.

ДЕТЕ СЕ РОДИ

Необичайна враждебност се противопоставяше на встъпването на Исус в света. Сатана нареди нещата Той да бъде убит още с пристигането Си чрез цар Ирод, управника на Израел по време на раждането на Исус, който беше показал преди това, че няма да търпи никакви потенциални предизвикателства на своето управление. Ирод беше известен със своето убийствено елиминиране на всяка опозиция на неговото управление.²⁰³ Бог не използва божествени прерогативи, за да повлияе благосклонно обстоятелствата около пристигането на Исус, тъй като тези привилегии типично не биха били на разположение за нормалното човешко раждане.

Вместо това, Бащата въведе Сина в най-суровите обстоятелства. Въпреки че някои избират да виждат обстоятелствата около раждането на Исус като възхвала на бедността, те се разбират по правилно като една уклонлива стратегия, която позволява на Сина да дойде, незасечен от врага, докато среща изпита на обстоятелствата, в които хората могат да бъдат родени. Бащата взема предимство пред гордостта на Сатана и неговата неспособност да си представи, че Божия Син ще дойде в такива смиряващи и оскъдни обстоятелства. Врага не търсеше Царя на царете в ясла, роден сред животните.

Подобно, когато Ирод продължи своето неуморно преследване на Христос чрез избиването на децата, Бог инструктира Йосиф да скрие семейството в Египет до смъртта на Ирод. За един юдеин, пребиваването в Египет беше напомняне на техния период като роби в тази страна. Сатана, очевидно забравил пророческото значение на нацията Израел като образ и сянка на Исус, бивайки поробени и освободени от Египет, не можеше да види значимостта на това Исус да следва път, за да изпълни пророчеството: „От Египет повиках сина си“.²⁰⁴ Бог едновременно защити Сина и изпълни пророчеството, като по този начин установи Исус като истинското изпълнение на пророческото слово.

Обстоятелствата около раждането на Исус демонстрират ролята на Бащата в представянето на един син. Бащата защитаваше Сина, дори когато Той установяваше безупречното свидетелство, което подкрепяше твърдението на Исус, че е Божия Син. Той правеше това чрез доказателство, че Самия Исус не можеше нито да го извърши, нито да го повлияе.

Ранните събития от живота на Исус показват същото това качество на взаимоотношението между Него и Бащата. Веднага след като Исус имаше капацитета да откликва на Бог като син, Той започна да търси разбиране за Своя Баща. Беше обичайно за едно момче, на 12-годишна възраст, да започне да чиракува в бизнеса на баща си. Когато беше на 12 години, Исус съпроводи родителите си до Ерусалим. Той остана назад в храма, за да се съветва с учениците, казвайки на Мария, че е направил това

²⁰³ Ирод е имал история на необикновен насилник преди Исус да се роди. Той преди това е убил втората си жена Мариамне и двамата си сина Александър и Аристокбулус. Имало е също широко разпространени слухове, че Ирод е издал постоянно нареждане всичките седемдесет Израилеви старейшини да бъдат екзекутирани при неговата смърт, за да има траур в Израел.

²⁰⁴ Матей 2:15: „Когато те си отидоха, ангел от Господа се яви на Йосиф в сън. ‘Стани’ каза той ‘вземи детето и майка му и бягай в Египет. Стой там докато ти кажа, защото Ирод ще потърси детето, за да го убие’. Така че той стана, взе детето и майка му през нощта и избяга в Египет, където остана до смъртта на Ирод. И така се изпълни това, което Господ беше казал чрез пророка: ‘От Египет повиках сина Си’“ (Матей 2:13-15).

понеже „трябва да бъде около бизнеса на Баща [си].“²⁰⁵ Исус знаеше, че въпреки , че Йосиф изпълняваше ролята на земен баща, Бог беше истинския Му Баща и, на Неговата възраст, отговорността Му беше да започне да чиракува в бизнеса на Баща Си. Докторите по закона в храма бяха най-добрия и най-пълния източник на информация, която беше на разположение, за да Му помогне да разбере природата на бизнеса на Баща Си. Той имаше достатъчна яснота на разбиране, за да търси най-пълното разбиране на Своята идентичност и цел от пазителите на това знание.

Живота на Исус от 12-годишна възраст докато стана на 30 години е обобщен в изявлението: „Исус растеше в мъдрост и ръст, и благоволение пред Бог и хората.“²⁰⁶ Павел също щеше да напише за Исус: „Въпреки че беше Син, Той се научи на покорство от това, което пострада.“²⁰⁷ Бащата допусна всяка форма на изпитание, на което едно човешко същество щеше да бъде подложено, да придружава Исус, докато Бог внимателно наблюдаваше напредъка Му и Му даваше всяка помощ, от която се нуждаеше. Татко не остави просто Исус на обстоятелствата на живота докато стана на 30 години. Пътя на Исус беше положен внимателно, така че страданието Му и изпитанията да могат да инсталират пластове на покорство, необходими за изтърпяването на напрежението породено от Неговата съдба.²⁰⁸ Божието намерение беше да Го подготви за времето на Неговата зрялост чрез инцидентите, които оформиха качеството на Неговите отклици. Нещата, които Той пострада бяха свързани директно със специфичното покорство на Бащата, изисквано от уникалната Му съдба. Въвличането на Бащата в процеса е ясен и неамбициозен. Исус растеше в Благоволението на Бог като се подчиняваше на водителството на Духа и на инструкцията на Писанието, и двете от които информираха последователно Неговите решения.

Бог показва резултатите от обучението на Исус за нас да ги наблюдаваме когато, веднага след кръщението Му, Святия Дух Го заведе в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола.²⁰⁹ В трите записани изкушение, Исус отговори на врага със силата на словото на Духа, приложимо за ситуацията. Той потвърди това слово чрез използването на духовен текст. Обаче, когато Сатана се опита да разруши този процес като сам използваше Писанията, Исус бързо разпозна тази лукава употреба на Писанието предназначена да произведе непокорство и смърт. Исус възстанови правилната власт на Писанието, бивайки запознат с гласа на Духа. През цялото Си служение, Той постоянно щеше да показва Своето познаване на Духа в употребата Си на Писанието и щеше да разпознава злоупотребата с Писанието от тези, които бяха добре подковани в познаването на текста, и на традиционните тълкувания, но несъзнаващи Духа.

Изкушението и отговорите на Исус разкриват резултата от преднамерената подготовка на Бащата на Сина с пълното знание на съдбата на Сина. Изпитанията на Исус произведоха зависимост от Божия Дух, докато се употребяваше познаването на текста на Писанието. Това беше Неговия последователен модел на отговор. Неговия

²⁰⁵ Лука 2:49 KJV.

²⁰⁶ Лука 2:52.

²⁰⁷ Евреи 5:8.

²⁰⁸ Контекста за цитата от Евреи 5:8 се чете: „През дните на живота на Исус на земята, той принесе молитви и молби с усърдни викове и сълзи към Този, Който можеше да Го спаси от смърт, и Той беше чут поради почтителното Си покорство. Въпреки че беше Син, Той се научи на подчинение от това, което пострада и, веднъж усъвършенстван, Той стана източника на вечно спасение за всички, които Му се подчиняват и беше определен от Бог да бъде първосвещеник според Мелхиседековия чин“ (Евреи 5:7-10 NIV (2010)).

²⁰⁹ Вижте Матей 4:1.

Баща аранжира изпитанията, за да Го заведе до все по-високи нива на зрялост и подготвеност. Тези прогресивни нараствания бяха доказателството за Неговото растящото благоволение от Бог, и понеже Той беше ясно разпознат чрез Своите праведни отклици, благоволението от хората също потече.

Освен това, Бог публично декларира на света Своята наслада при кръщението на Своя Син от Йоан, когато Исус беше на 30 години, заявявайки: „Това е Моя Син, Когото обичам; в Него е Моята наслада“.²¹⁰ Това не е изявлението на един отсъстващ баща, който се появил отново след 18 години, но е представянето на Неговия Син като Неговия назначен наследник и представител. Тъй като Самият Бог беше надзиравал всеки аспект от Неговото обучение, Той можеше да свидетелства на света за съвършенството на Исус. Христос не беше пожертван на кръста три години и половина по-късно, за да бъде усъвършенстван в Своето покорство към Татко. По-скоро, това беше Неговото покорство през предходните 30 години от Неговата неизвестност, което Го направи съвършен и Го квалифицира и за това да представя Татко съвършено в годините на Своето служение и за това да бъде непорочната Жертва на кръста.

Раждането на Исус, ранните Му години и представянето Му на света, демонстрират ръката на Татко в отглеждането на един зрял Син. По същия начин, трите години на служение на Исус представят детайлен поглед в структурата и функцията на взаимоотношението между Бащата и Сина.

Понеже Исус дойде на земята, за да изпълни една съдба, която беше определена за Него преди основаването на света, Бащата избра времето, мястото и обстоятелствата, в които Той да бъде поставен. Тези неща бяха внимателна селекция аранжирана предварително, за да снабдят цялото обучение и подготовка, необходими, за да Го подготвят за Неговата съдба. Исус можеше да избере как да отговори на всяка една от тези подготовки за живота Му, и ако беше управляван от душата Си, Той щеше естествено да клони към обстоятелствата, които представяха снабдяване и протекция. Обаче, понеже Той никога не се отклони от Бог, Исус беше винаги воден от разбирателството, което Неговия Дух имаше със Святия Дух, Който живееше в Него. Още от детството Си Той търсеше разбирането за съдбата Си и преследваше едни модел на избор и селекция прицелен към изпълнението на Неговата съдба. По тази причина Той се наслаждаваше на благоволението и на Бог и на хората.

Подреждането на обстоятелствата на Исус и Неговите праведни избори в тези обстоятелства е демонстрирано в служението Му. Татко постави сред избраните ученици на Исус, Юда Искариотски, този, който щеше да Го предаде, и Исус идентифицира Юда като избор, който Бог Му беше дал: „Аз Те разкрих на тези, които Ти Ми даде от света... Докато бях с тях, Аз ги пазех и ги опазих чрез името, което Ти Ми даде. Никой не се изгуби, освен този, който е обречен на унищожение, за да се изпълни Писанието“.²¹¹ Исус дори даде на Бог отчет, който включваше предателството на Юда. Все пак, Исус пое отговорност за Юда, тъй като Той го беше избрал да бъде сред дванадесетте. Исус направи този избор, знаейки напълно природата на Юда. „Тогавата Исус отговори: ‘Не ви ли избрах аз, дванадесетте? Но един от вас е дявол!’ (Той имаше в предвид Юда, сина на Искариот, който, въпреки че беше един от дванадесетте, по-късно щеше да Го предаде.)“²¹²

²¹⁰ Матей 3:17.

²¹¹ Йоан 17:6-12 (показва признаването на Исус на учениците, включително и на Юда, като тези, които Бог Му е дал и на неизбежността един от тях да Го предаде).

²¹² Йоан 6:70-71.

Татко мой! Татко мой!

В модела на взаимоотношение Баща-Син, представен между Бог Бащата и Исус Христос Сина, Бащата осъзнаваше, че Сина имаше една вечна съдба, заради която Той беше дошъл в света. Отговорността на Бащата беше да подбере и подреди обстоятелствата на живота на сина, за да доведе изпълнението на съществуващата отпреди съдба. Изборите на Сина се движеха отсрещно подборите подредени от Бащата, но не включваха безкрайни възможни избори.

Връзката на Сина с Бащата Го направи да има ясна представа за нуждата от това да прави Своите подбори според Духа. Бивайки воден от Духа, Сина постоянно избира в съответствие със съвършената Божия воля. Ако, от друга страна, Той беше управляван от волята на душата Си, Неговите избори щяха да бъдат осведомявани главно от нуждата за оцеляване, и Той щеше да бъде неефективен за призива на вечната съдба. В този случай, Неговите избори щяха да бъдат обикновено различни от тези на Баща Му. Той щеше да бъде необучен и, по този начин, неквалифициран да изпълни вечната съдба.

ТИ СИ В МЕН И АЗ В ТЕБ

Молитвата Ми не е само за тях. Моля се също и за тези, които ще повярват в Мен чрез тяхното послание, всички те да бъдат едно, Татко, точно както Ти Си в Мен и Аз в Теб. Нека и те да бъдат в Нас, за да повярва света, че Ти Си Ме пратил. Аз им дадох славата, която Ти Ми даде, за да бъдат едно както Ние сме едно – Аз в тях и Ти в Мен – за да бъдат доведени до пълно единство. Тогавата света ще познае, че Ти Си Ме пратил и че Си възлюбил тях както Си възлюбил и Мен. Накрая, искам тези, които Си Ми дал да бъдат с Мен, където Съм Аз, и да виждат славата Ми, славата, която Ти Си Ми дал, защото Си ме възлюбил преди създаването на света. Татко праведни, въпреки че света не Те познава, Аз Те познавам, и тези знаят, че Ти Си Ме пратил. Аз те направих познат за тях, и ще продължавам да те правя познат, за да може любовта, която имаш към Мен да бъде в тях и Аз да бъда в тях.²¹³

Когато живота Му навлезе в последния етап, точно преди кръста, Исус описа взаимоотношението между Себе Си и Татко в тази молитва към Бог. Това описание не оставя никакво съмнение, че живота на Исус беше свързан с живота в Татко по един почти неразделен начин. „Ти Си в Мен“ е посочване, че Исус представяше Себе Си като жива жертва, за да приюти присъствието на Татко. Като Дух, Татко можеше да живее в Исус „и да го желае и да го прави според благоволения Си“.²¹⁴ Татко подготви Исус за съдбата да приюти Божието присъствие по един безпрепятствен начин. Не съществуваше никакво независимо желание от страна на Исус да се състезава с използването на Неговата личност от Бог. Исус доброволно предаде цялото Си същество на Бог, за каквато и употреба Бог искаше да Го използва.

Избора на Исус на тази част определя доверието, което един син има към баща си. Това доверие не беше нито сляпо нито неосведомено, тъй като Самия Исус

²¹³ Йоан 17:20-26 NIV (2010).

²¹⁴ Филипяни 2:13 KJV.

оценяваше напълно вечната цел, за която живееше на земята. Той се доверяваше на любовта на Своя Баща към Него и здраво вярваше в добротата на Своя Баща към човечеството. Той знаеше, че е дошъл да бъде Агнето, убито от основаването на света.

За да уповава напълно на Бог, всеки син трябва да има ясно осъзнаване за това каква е предназначена да бъде божествената му съдба. Това необходимо условие позволява на сина да се съгласи с подборите на бащата и да ги възприеме като свои желателни и съзнателни избори. Този процес беше, който позволи на Исус да заключи: „обаче не Моята воля, а Твоята да бъде“.²¹⁵ Иронията беше в това, че Исус направи избор, когато се беше съгласил с волята на Татко. Ето защо Той можеше да заяви тогава: „Никой не отнема [живота Ми], но Аз го давам доброволно...“²¹⁶ това също е причината защо същия избор, който определя любовта на Бог Бащата също определя начина, по който и Самия Христос обичаше: „Никой няма по-голяма любов от това, да положи живота си за приятелите си“.²¹⁷ Накрая, работата извършена от Бащата чрез Сина е точно толкова описваща Сина колкото и Бащата. Затова, можеше правилно да се каже, че: „Аз и Татко сме едно“.²¹⁸

Преди да има своята собствена, отделна независимост, всеки син е в баща си. Божието намерение е такова, че целта за сина е да бъде продължение на идентичността на баща си. Когато Адам се отдели от Баща си, неговата обща представа беше загубена за човечеството, и независимостта замени приемствеността в определянето на съдбата. Дори когато е ясно, че съдбата на всеки човек е уникален израз на един съществуващ преди сътворението план, хората са склонни да се съпротивяват бивайки определяни от живота на някой друг. Като следствие, съдбата обикновено се разглежда отделно от разгръщането на огромни цели, които изискват участието на много поколения в едно и също разгръщане. Дори големи постижения в един живот са бързо забравяни, когато тези постижения не са част от една всеобхватна цел обхващаща много поколения. Докато, дори един живот, който допринася за изпълнението на една голяма цел оцелява един доста значителен период от време, понеже животите са предназначени да бъдат свързани с изпълнението на вечните планове. В случая с Бог и Исус, големите планове бяха установени преди основаването на света от Бащата и Сина.

Специфичната подредба на баща и син е бил необходимия свързващ контекст, който е позволил участието на тази голяма, вечна цел във времето. Бащата е определил как ще бъде изразена любовта Му, на мястото, което Той избира за това изразяване, и Бог взема ролята и на Баща и на Син, чрез които да изрази божествената Си природа. Той е планирал „Единородният Му Син“ да бъде израза на всички аспекти на Неговата личност. Така че, Той подрежда за Сина да може да се справи с управлението на Неговата власт и сила, както и да говори за Него във всичко.

Квалифицирайки Сина, Той представя Исус като Своя изпълнителен представител. „В миналото Бог е говорил на предците ни чрез пророците много пъти и по различни начини, но в тези последни дни, Той ни говори чрез Сина Си...“²¹⁹ „Бог примиряваше света със Себе Си в Христос, като не считаше греховете на хората срещу тях“.²²⁰ Оставайки в Бащата, Бащата щеше да покаже цялата Си власт и сила чрез Сина, а Сина можеше да претендира за легитимността да бъде израза на личността на Баща

²¹⁵ Лука 22:42.

²¹⁶ Йоан 10:18.

²¹⁷ Йоан 15:13.

²¹⁸ Йоан 10:30.

²¹⁹ Евреи 1:1-2 NIV (2010).

²²⁰ 2 Коринтяни 5:19 NIV (2010).

Си. Затова, въпреки че той имаше различно съществуване, Неговата цел остана тази на Баща Му. Изпълнението на целта на Баща Му достигна своя уникален апогей в този Син на Обещание, както беше предопределено.

Исус можеше, следователно, да каже, че делата, които вършеше не бяха Негови, а вършеше само това, което виждаше Баща Му да върши, понеже „Сина не може да върши нищо от Себе Си...“²²¹ Той остана в Бащата, дотолкова доколкото никой аспект от живота Му не беше ръководен независимо от Баща Му. С тази яснота на разбирането на Исус, не е трудно да се разбере защо съществуването Му беше толкова травматизирано и Той извика: „...Боже Мой, Боже Мой, защо Си Ме забравил?“²²² Въпреки че Духът Му знаеше, че Той заема мястото на човека и понася реалността на отделянето от Татко, започнато от Адам, праведната Му душа беше изненадана от грубата реалност на това отделяне, понеже дори в душата Си, Той никога не е бил отделен от Бог, но винаги е стоял в Бащата.

Картината, която представя живота на Исус за взаимоотношението между Бащата и Сина е на такова, което не може да бъде разделено. Исус, Синът, е преднамерено съзнаващ, че съдбата Му е била предопределена от Бащата още от основаването на света, и Той последователно избира да прегръща тази съдба, дори от най-ранните дни на Своето обучение. Нещастията, които Го спхождат от най-ранна възраст са подредени целенасочено, за да произведат това, което е необходимо, за да се приготви пътя Му. Той се доверява на Бащата, Който подрежда тези обстоятелства, които оформят пътя, по който се появява Неговата съдба. Неговото упование на Татко, Му позволява да възприеме изборите на Баща Си като Свои, и Той, следователно, е удостоен със същия характер като този на Баща Му. Бащата, избрал съдбата на Сина, заедно с всички свързани с това обстоятелства, въвлича Сина в дълбоко приятелство. През времето Той предава на Сина цялата необходима мъдрост, знание, разбиране, съвет и сила, необходими за да ходи в и да изпълни съдбата Си. Той представя Сина и Го показва на света в най-пълното изразяване на Своята природа, което човек може да види. Тази божествена реалност определя взаимоотношението между Исус и Бог и е върховия образец за възстановеното взаимоотношение между Бог и човека.

Г Л А В А 12 – Обръщане на сърцето на бащите към децата

ДУХЪТ НА ИЛИЯ

Взаимоотношението между Бог Бащата и Исус Христос Сина е стандартния ред за възстановяването на Божия дом.²²³ В Божия Дом, Исус е „първородният сред много братя и сестри“.²²⁴ Пророчеството относно възстановяването на Божия Дом в края на века се съдържа в разбирането за възстановяването на взаимоотношението на бащите и синовете. Обаче, Божието намерение не е фокусирано върху възстановяването на естествените бащи и синове, а по-скоро върху това на духовни бащи и духовни синове.

²²¹ Вижте Йоан 5:19.

²²² Матей 27:46; Марк 15:34.

²²³ Ефесяни 3:14-15 NIV (2010): „Поради тази причина аз коленича пред Татко, от Когото произлиза името на всяко семейство на небето и на земята“.

²²⁴ Вижте Римляни 8:29 NIV (2010).

Бог е планирал подредбата на Неговия духовен дом да бъде направена около това централно понятие за духовни бащи и духовни синове. Това понятие е взето от последното пророчество на Стария завет: „Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия преди идването на великия и страховит ден на ГОСПОДА: И той ще обърне сърцето на бащите към децата, и сърцето на децата към бащите им, за да не би да дойда и да поразя земята с проклетия“.²²⁵ Исус говори за това пророчество в началото на служението Си, за да определи ролята на Йоан Кръстител: „ако искате да го приемете, той е Илия, който трябваше да дойде“.²²⁶ Исус обуслови изпълнението на пророчеството за това поколение с тяхното приемане на това – въпреки че самото пророчество беше изпълнено. Действително, Йоан Кръстител беше духа на Илия, който беше обещан.

Обаче, това поколение не се възползва от изпълнението на пророчеството в техните дни. Други поколения, които щяха да приемат белега на Йоан Кръстител щяха да разберат значимостта на връзката между Йоан и Исус, възвестявайки началото на възстановяването на Божия Дом чрез възстановяването на духовни бащи и синове. Ключа за откровението на реда на духовни бащи и синове, като основата за подредбата на Божия Дом, лежи в разбирането на духа на Илия.

Великият архангел Гавраил, известен с носенето на директно слово от Бог на земята за повлияването на огромни промени в потока на човешката история, пророкува на бащата на Йоан Кръстител:

Мнозина от народа на Израел ще се върнат към Господа техния Бог. И той ще върви пред Господа, в духа и силата на Илия, за да обърне сърцата на бащите към децата им и непокорните към мъдростта на праведните – за да направи готов народ приготвен за Господа.²²⁷

Йоан беше духа на Илия, който предшестваше Исус, за да Го обяви като Този с властта да възстанови Божия Дом. Исус щеше да замени културата без бащи с тази на син и щеше да изцели нарушените взаимоотношения между Бог и човека, които съществуваха от Адам. Той беше издънката на Божия Дом, която щеше да възстанови славата на святия народ.

Ключът за това разбиране на Исус е историята на великия пророк Илия и неговия слуга и дубльор, Елисей. Елисей, както Илия, беше пророк и щеше да стане наследник на Илия. Когато наближи времето за смъртта на Илия, той попита Елисей: „Каж ми, какво мога да направя за теб преди да ти бъда отнет?“ Елисей отговори: „Нека да наследя двоен дял от твоя дух“. Илия каза: „Ти поиска трудно нещо... все пак, ако ме видиш когато си заминавам от теб, това ще бъде твое – иначе не“.

Докато вървяха заедно и разговаряха, изведнъж се появиха една огнена колесница и огнени коне и ги разделиха, и Илия отиде на небето във вихрушка, Елисей видя това и извика: „Татко мой! Татко мой! Колесница и конница Израилева!“ И Елисей не го видя повече. Тогава той взе дрехите си и ги раздра.

²²⁵ Малахия 4:5-6 KJV.

²²⁶ Матей 11:14.

²²⁷ Лука 1:16-17.

Татко мой! Татко мой!

*Той вдигна мантията, която беше паднала от Илия и се върна обратно и застана на брега на Йордан. Тогава взе мантията, която беше паднала от него и удари водата с нея. „Къде е сега ГОСПОД, Бога на Илия?“ попита той. Когато удари водата, тя се раздели на дясно и на ляво, и той премина“.*²²⁸

Двойния дял, за който Елисей помоли, и който той получи, говори за делът от имота на бащата, запазван типично за първородния син. Според преценката на Илия, молбата на Елисей за двоен дял от неговия дух, беше необикновена и трудна. Двойният дял обикновено се е отнасял за наследство от пари, слуги, земя, добитък и друг имот, достатъчен да установи и поддържа семейството на наследника и да принесе функцията на дома на неговите предци в следващото поколение. Следователно, двойният дял се е давал на наследника, чийто характер и поведение са възплащавали целта за съществуването на семейството.

Духовно, посочването на този, който наследява от бащата е основано на връзка или взаимоотношение различно от биологичното. Това е показано чрез пример в пророческото посочване на племето на Юда, като наследници на общението дадено на Авраам. Подобно, Давид получи помазанието като първи цар идващ от юдовото племе, въпреки своята позиция в естественото си семейство: той беше най-малкият от синовете на баща си Есей и последният, който беше представен на пророк Самуил, който беше дошъл в дома на Есей по Божие поръчение, за да избере и помаже царя на Израел.²²⁹ Бог избра Давид за царя, от чието родословие щеше да дойде Христос, понеже Давид беше човек по Божието сърце.²³⁰

Идеята за двойния дял е преплетена с увековечаването на дома. Идеята за двойния дял се отнася за сина, чийто характер е много близко подреден с целта, заради която съществува дома на баща му. Всеки дом е установен според обещание от Бог. По времето, когато се дава обещанието, е ясно, че изпълнението му ще се извърши през много поколения. Сина на Обещанието е титла, която обикновено е била запазена за човека, в чийто живот обещанието е било предназначено да бъде напълно изпълнено. Домът бил поддържан през следващите поколения чрез даването на двойния дял на сина на дома, който, в своето поколение, отразявал характера, много близко подреден до духа на обещанието.

Когато Исус дойде да изпълни обещанието дадено на Авраам, Той беше получател на този двоен дял. Неговия двоен дял беше помазанието необходимо, за да разкъса връзката на културата на сирака върху човечеството и да моделира културата на сина. Йоан Кръстител беше изпратен, за да обяви Исус като Сина модел, Който да възстанови Дома на Татко. Бог постанови пророческия белег за това събитие в края на Стария завет и започна Новия завет като обяви Исус за Свой Син.

Илия функционира в подобно качество във взаимоотношението си с Елисей. Илия беше духовния баща на Елисей; той не беше естественият му баща. Така че, наследството, което Елисей искаше не беше материално, а духовно. Той искаше „двоен дял“ от духа на Илия. Елисей, следователно искаше, делът на първородния, за да носи целта, заради която самият Илия беше призван за пророк.

²²⁸ 4 Царе 2:9-14.

²²⁹ Вижте 1 Царе 16:1-13.

²³⁰ Вижте 1 Царе 13:14; Деяния 13:22.

Татко мой! Татко мой!

Тъй като Илия е преобраз на Йоан Кръстител, представящ Елисей като този с двойният дял, тогава Елисей е преобраз на Христос, Който притежава двойния дял. Духът на Илия, следователно, е първо някой да вземе ролята на вестител на този с двойния дял. Тази роля е представена от Йоан Кръстител във връзка с Христос. Когато беше попитан да разкаже за себе си: „Йоан отговори с думите на пророк Исаия: ‘Аз съм гласът на един, викащ в пустинята: „Направете прав пътя за Господа.“‘²³¹

На следващия ден, Йоан видя Исус да идва към него и каза: „Вижте! Божието Агне, Който отнема греха на света! Това е, когото имах предвид когато казах: ‘Човека, който идва след мен ме превъзхожда, защото беше преди мен’. Самият аз не го познавах, но причината, поради която дойдох да кръщавам с вода беше той да може да бъде разкрит на Израел“.

Това Йоан даде това свидетелство: „Видях Духа да слиза от небето като гълъб и да остава върху Него. Аз не Го познавах, освен че Този, Който ме прати да кръщавам с вода ми каза: ‘Човека, върху когото видиш да слиза Духа и да остава, Той е Този, Който ще кръщава със Святия Дух’. Аз видях и свидетелствам, че това е Божиия Син“.²³²

Йоан съвършено изпълнява ролята пророкувана за този, който ще дойде в духа на Илия, като благонадеждното свидетелство, за да се идентифицира изпратения от Бог, който да възстанови реда в Неговия дом.

ТАТКО МОЙ! ТАТКО МОЙ!

Викът на Елисей: „Татко мой, татко мой!“ беше признание, че Илия беше Неговия духовен баща. Елисей беше следвал Илия и беше наблюдавал начина му на живот достатъчно дълго време, за да се оформи това взаимоотношение.

Когато човек е новороден, той е роден в Божието семейство като син. Обаче, културата на неговата душа е непокътната, и въпреки че е бил духовно примирен, той естествено разбира взаимоотношението през културата на сирака. Той е бил репатриран в Бог Бащата и има достъп до ресурсите на великия Божий Дом. Все пак, той все още вижда себе си през филтрите на неговата местна култура. За да премине в културата на син, той трябва да бъде възпитан и дисциплиниран в културата на небето. Тази задача е предадена на духовен баща.

Ролите на духовния баща и на духовния син са основани на взаимоотношението между Бог Бащата и Исус Христос Синът. Това взаимоотношение е единствения начин да се измести културата на сирака от тази на син. При отсъствието на това обучение, новородения човек неизбежно ще продължи да функционира в своята местна култура на падение, понеже душата трябва да бъде върната на своето място на съдействие на духа. Културата, която е присъща за духа трябва да бъде оформена, така че сина да може да я практикува. Духовни баща, следователно, е някой, когото Бог е изпратил в живота на сина, за да надзирава душата му.²³³ Така че, от духовния баща се изисква да дава отчет на Бог относно духовния син. Духовен баща трябва да бъде някой, който е

²³¹ Йоан 1:23 NIV(2010).

²³² Йоан 1:29-34.

²³³ Вижте Евреи 13:17 KJV.

достатъчно зрял, за да бъде даден като дар на духовен син, за да разкрие природата на Бог Бащата.

Тъй като Самият Бог е установил подредбата баща и син, Той също така я упълномощава да работи успешно. Бог подрежда за духовния син, чиято съдба изисква участието на духовен баща, притежаващ определени качества, необходими за обучението, грижата и развитието на този син. От Своя страна, Бог е работил в духовния баща доста време, за да произведе точни отражения на Божиата природа в този баща. Той е минал през всичките етапи, през които ще се развие и сина, и е узрял, научавайки се на покорство чрез нещата, от които е пострадал. Божиата благодат е, която дава баща, който е зрял в Божиите пътища, за да инструктира, обучава и дисциплинира сина, който се нуждае точно от това надзираване и контрол.

Бог поставя и бащата и сина в това взаимоотношение и потвърждава на всеки един поотделно Своя избор, така че нищо не е подредено насила или от изгода.

Божият Дом функционира взаимозависимо, тъй като е семейство, а не институция. Духовния син притежава съдба, която е продължение на видението дадено на духовния баща. Обаче, духовния баща е много наясно, че видението, което е получил е по-голямо от това, което може да бъде извършено в собствения му живот и изисква видението на неговия духовен син да бъде предадено на следващото поколение. Истинското духовно видение може да бъде изпълнено само частично в един живот.²³⁴

Все пак, бащата осъзнава, че продължаващото развиване на видението може да бъде извършено само в следващите поколения чрез надаряването на Божиата благодат и помазание, дадени уникално на отделни личности в тези периоди от време. Дори и бащата да има общи контури за това как Бог може да изпълни обещанието в следващите поколения, той осъзнава, че има твърде много пропуски в неговото разбиране, че да му бъде позволено да подреди курса на бъдещите поколения.

Както Самият Бог, духовния баща трябва да практикува смирението да предаде видението, което му е било дадено в ръцете на следващите поколения и да им позволи да покажат изпълнението, което определя обещанието, което му е било дадено. Обещанието, което Авраам получи за бащата, беше напълно разяснено чрез Христос, и дори взаимоотношението между Бог и Авраам беше предназначено да бъде разбрано чрез управлението на Исус.

ВЕЧНИЯТ БАЩА

Исус е благонадеждния и верен свидетел на Бог Бащата. Едно от имената на Исус е „Вечният Баща“.²³⁵ Той дойде на земята със специфичната цел да разкрие Бог Бащата, с чиито пътища Той беше напълно запознат. На земята, Той беше духовния баща на дванадесетте ученика и им показва точната природа на Небесния Баща. Понеже толкова пълно и точно се въплъти в тази роля, Той даде форма на небесното име: „Вечен Баща“.

Както взаимоотношението между Бог Бащата и Исус Сина, духовното взаимоотношение е основано върху основно доверие на сина в бащата и дълбока любов към сина от бащата. Сина се доверява на мотивите на своя баща, докато бащата винаги

²³⁴ Вижте Евреи 11:13: „Всички тези хора все още са живели във вяра когато са умрели. Те не получиха обещаните неща; само ги видяха и ги приветстваха от далеч, признавайки, че са чужденци и странници на земята“.

²³⁵ Исаия 9:6.

действа в полза на сина. Зрелият баща, самият той е източник на отражението на славата на Бог Бащата и зряло представяне на съществуването на Бащата. Той, следователно е компетентен наставник и възпитател за този Божий син, определен за него, за да бъде отглеждан през етапите на синовство, от детство до зрялост. По този начин, сина е способен да се движи през трудни път, от сирак да стане зрял Божий син и да вземе наследството си и съдбата си в Божия дом.

Силата на това подреждане представя една вечна реалност, която е неоспорима. В настоящото човешко общество, напълно определяно от културата на сирака, баща, който действа в полза на естествено дете е аномалия. Но, духовен баща без никаква биологична връзка с духовния син, който последователно действа за доброто на сина, представя на света едно взаимоотношение, в което всички враждебности, управляващи човешките същества са заличени, и една картина на божествени намерения отново е разкрита на земята.

Във великия Божий Дом, хора от различни раси, социалноикономически класи, етнически произходи и пол, могат да бъдат събрани в духовни семейства, домакинства и накрая в една цяла нация, което ще последва в премахването на всички форми на човешко съревнование и деление. Централната идея, около която такава нация ще бъде събрана е принципа на духовен баща и син. На земята, този принцип е образ и сянка на реалността на реда, който е в самото небе; Бащата и Сина седят на Божия трон. Това ще бъде на земята, както е на небето.

Г Л А В А 13 – Не наричайте никой човек на земята ваш баща

В центъра на взаимоотношението между Бог и човека е Бащата. Човешката идентичност, цел и съдба са тясно свързани с разбирането за баща. В установяването на това взаимоотношение като основен принцип, Божията цел е, реда в небето да бъде копиран точно на земята в Божия Дом, който несъмнено е патриархален.²³⁶

Културата на сирака в настоящото общество се противопоставя на идеята за патриархален ред с разпалена страст и суров критицизъм към бащите. За малка част от цялото човешко население, „бащата“ поражда най-дълбокото чувство на задоволство и благополучие. Обаче, за повечето хора, „бащата“ поражда емоции, които варират от страх до отвращение. Културата на сирака типично откликва с преобладаващ негативизъм към термина „баща“.

Въпреки че голям брой хора са доволни с това да си скроят един живот лишен от всяко споменаване на „бащата“, взаимоотношението с бащата остава неразрешен конфликт в основата на живота на повечето хора. Както дискутирахме в по-предишни глави на тази книга, провала на бащите е бил и личен и систематичен в хрониката на еволюцията на културата на сираците, от нейното начало в Едемската градина до настоящите й проявления. Понеже е нямало ясна възможност за разрешаване на този

²³⁶ Вижте Стронг по-горе от Н1 „аб“. (показва девет отделни значения на думата за „баща“ както е използвана в Стария Завет, включително „главата или основателя на дом, група, семейство или род“; при G3962, „патер“ (идентифицирайки коренната дума за патриарх, като има няколко различни значения, включително това на близък или далечен родоначалник на семейство или народ).

емоционален конфликт, хората са полагали големи усилия, за да избягват дискусия или дори споменаване по въпроса.

Съответно, обществото като цяло е развило предпочитание за език, който поддържа този модел на отбягване. Това предпочитание се проявява в тълкуванията на Писанието, които се опитват да намерят сигурност и благополучие отделно от реда на бащи и синове. Много често, онези, които се противопоставят на патриархалния ред цитират изявлението на Исус: „не наричайте никого на земята ‘баща’, защото имате един Баща и Той е на небето“;²³⁷ за да подкрепят една идея, че единствената правилна употреба на термина „баща“ е насочена към Бог. Всяка друга употреба е противна на думите на Исус и поставя човека в позиция предназначена изключително за Бог. Обикновено, тази идея е следвана от един аргумент, предлагащ, че единствения ред или власт, на които човек трябва да се подчинява е директно на Бог. Това е станало личното тълкувание на Библията за много хора, или в повечето случаи, историческото виждане, според което те съгласуват статуса на ортодоксалността.

Обаче, едно бегло разглеждане на Писанието разкрива несъстоятелната природа на тази гледна точка, особено като се имат предвид писанията на апостолите на ранната църква. Павел описва своето взаимоотношение с вярващите в Коринт и с Тимотей, по следния начин:

Не пиша това, за да ви засрамя, но за да ви предупредя като мои скъпи деца. Дори и да имате десетки хиляди наставници в Христос, нямате много бащи, защото в Христос Исус аз станах ваш баща чрез евангелието. Затова ви моля да ме имитирате. Поради тази причина ви изпратих Тимотей моя син, когото обичам, който е верен в Господа. Той ще ви напомни за моя начин на живот в Христос Исус, който е в съгласие с това, което уча навсякъде във всяка църква.²³⁸

Павел идентифицира себе си като баща на коринтяните и идентифицира Тимотей като свой син. Той също твърди, че това взаимоотношение съществува „в Христос“, и е в съгласие с това, което той учи навсякъде сред вярващите. Понеже Тимотей беше неговия духовен син, Павел можеше да го изпрати като представител до коринтяните. Тимотей беше отгледан и запознат с пътищата на Павел и затова можеше да напомни на църквата в Коринт за „Христоцентричния живот“ на Павел. Павел разбираше своята роля като баща на коринтските вярващи и на Тимотей, и неговата роля на баща беше основополагаща за ученията, които проповядваше навсякъде.

Не само че Павел приемаше и проповядваше тази форма на ред, но в своите взаимоотношения с коринтяните той активно защитаваше своята бащинска отговорност да се изправи пред тяхната нужда от дисциплиниране. Той даде Тимотей като временно решение, но посочи, че сам той ще отиде по-късно, за да им донесе корекция в пълния ред на това, което беше нужно по това време, казвайки:

Някои от вас са станали арогантни, като че ли няма да дойда при вас. Но аз ще дойда при вас много скоро, ако иска Господ и тогава ще видя не само как говорят тези арогантни хора, но и

²³⁷ Матей 23:9.

²³⁸ 1 Коринтяни 4:14-17 NIV (2010).

Татко мой! Татко мой!

*каква сила имат. Защото Божието царство не е въпрос на говорене, а на сила. Какво предпочитате? Да дойда при вас с тояга на дисциплиниране, или да дойда с любов и нежен дух?*²³⁹

Това писмо показва ясно, че Павел беше бащата на коринтяните.

И по име и по функция ранната Църква беше основана на взаимоотношението между отделните личности като бащи и синове. В допълнение на споменаването на Тимотей в няколко други случая като негов син,²⁴⁰ Павел също говори и за Тит и за Онисим като за синове,²⁴¹ и той функционираше като техен баща. На Тит, Павел пише: „До Тит, моя истински син в нашата обща вяра... Причината, поради която те оставих в Крит беше да можеш да довършиш това, което остана недовършено и да поставиш старей във всеки град, както съм ти заповядал“,²⁴² показвайки, че Тит представляваше Павел и Павел го инструктираше като баща. Подобно, Павел умоляваше за снабдяването на Онисим и го третираше като син, пишейки:

*Аз не те моля като друг, а като Павел – един старец, а сега и затворник на Христос Исус – за моя син Онисим, който стана мой син докато бях в окови. Някога той беше безполезен за теб, но сега стана полезен и за теб и за мен. Аз изпращам този – който е самото ми сърце – обратно при теб.*²⁴³

Петър също говори за Йоан Марк като за негов син,²⁴⁴ а Йоан често споменава групи от вярващи като негови „деца“.²⁴⁵

Няма конфликт в Писанието между инструкцията на Исус „не наричайте никого на земята „баща“, и думите на Павел, Петър и Йоан. Обяснението е доста просто. Повечето езици описват много значения на една дума и определят особеното значение според контекста на употребата и познанието на човека на различните начини, по които този термин може да се използва правилно. Например, един англоговорящ ще разбере, че има много различни употреби на думата „свят“. Ако човек каже: „Пътувал съм по целия свят“, той ще има предвид различно значение от това, ако каже: „Моя приятел, един абстрактен мислител, живее в свой собствен свят“. Първото изявление използва думата „свят“ географски, посочвайки, че говорителя е пътувал от страна в страна, докато в последното изявление употребата говори за интелектуално построяване относно интересите и дейностите на приятеля.

Съответно, лесно е да се разбере, че когато апостол Йоан казва: „защото Бог толкова възлюби света“,²⁴⁶ той говори за един различен свят от този, който е имал предвид когато казва: „Не обичайте света или нещо, което е в света. Ако някой обича света, любовта на Татко не е в него“.²⁴⁷ Въпреки че използва един и същ термин за свят, той има предвид две напълно различни неща. Едното се отнася за човечеството, докато

²³⁹ 1 Коринтяни 4:18-21 NIV (2010).

²⁴⁰ Вижте Филипяни 2:22; 1 Тимотей 1:2, 18; 2 Тимотей 1:2; 2:1.

²⁴¹ Вижте Тит 1:4-5 NIV (2010).

²⁴² Тит 1:4-5 NIV (2010).

²⁴³ Филимон 1:9-12 NIV (2010).

²⁴⁴ Вижте 1 Петрово 5:13.

²⁴⁵ Вижте 1 Йоан 2; 5:21.

²⁴⁶ Йоан 3:16.

²⁴⁷ 1 Йоан 2:15.

другото за системите, които Сатана е създал, за да се съревновава с Божието Царство. И двата случая правилно използват термина „свят“, но световите, за които се отнасят са напълно противоположни един на друг.

Подобно, споменатите употреби на „баща“ от Исус и Павел означават различни употреби и значения на една и съща дума. Няма противоречие, например, в отнасянето към един естествен баща като „баща“, и към Бог като „нашия небесен Баща“. Възможно е да бъдеш роден от двама бащи, тъй като едното е естествено раждане, докато другото е духовно.²⁴⁸

ДУХОВНИ БАЩИ

Има девет различни употреби на думата „баща“ в Писанията. Юдеите могат да се отнесат към Авраам, Исаак и Яков като към техни бащи, тъй като те са техните древни родоначалници. Изявлението на Исус се отнасяше за определена употреба, а именно, че Бог е Бащата на нашите духове, ако сме новородени от Святия Дух. Павел очевидно разбираше това, когато написа:

И ако Духът на Този, Който възкреси Исус от мъртвите живее във вас, то Този, Който възкреси Христос от мъртвите ще даде живот и на вашите смъртни тела, поради Неговия Дух, Който живее във вас. ...Духа, Който сте приели не ви прави роби, за да живеете отново в страх; по-скоро, Духът, Който сте приели носи вашето осиновяване като синове. И чрез Него ние викаме: „Авва Татко“. Самият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божии деца.²⁴⁹

Павел очевидно е разбирал, че когато сме новородени, духовете ни стават превъзхождащи над душите ни и ние ставаме нови създания, въпреки че продължаваме да живеем в същите тела. Тъй като да бъдеш новороден е възстановяването на правилния ред на духа и душата в човека, Бог започва да говори отново на духовете ни, както е правел преди с Адам в Градината. Той става „Бащата на нашите духове“, ²⁵⁰ тъй като сме новородени чрез работата на Духа на нашия Баща.

Като духовни същества, ние извличаме съществуването си и идентичността си от Бог нашия Баща, в контраст на това да бъдем родени от естествените си бащи. Трябва да се отбележи, обаче, че единствения, който може правилно да нарече Бог „Баща“ е новородения от Неговия Дух, тъй като Самият Дух е, Който свидетелства с нашите духове, че сме Божии деца. Би било неподходящо да говорим за някой друг като този, от когото извличаме духовното си съществуване.

Духовният баща е Божият начин да снабди представяне на Себе Си за Своите деца, за да ги доведе до пълната им зрялост. Бог възнамерява този ред да бъде в съответствие с почитта и уважението, които отразяват важността, която Той е прикачил към него. Очевидно, Павел е осъзнавал, че Бог е наредил реда на Своя Дом, за да отразява тази небесна реалност на земята и да възстанови културата на небето за човечеството. Относно целта на неговата роля като баща, Павел по-късно пише на коринтяните: „Ревнувам за вас с божествена ревност. Обещах ви на един съпруг, на

²⁴⁸ Йоан 3:6: „Плътта ражда плът, а Духа ражда дух“.

²⁴⁹ Римляни 8:11-16 NIV (2010).

²⁵⁰ Евреи 12:9.

Христос, така че да мога да ви представя като чиста девица на Него“.²⁵¹ Той също пише на галатяните: „Скъпи мои деца, заради които отново съм в родилни болки докато Христос се изобрази във вас, как искам да мога да съм с вас сега и да променя тона си, понеже съм озадачен заради вас!“²⁵² Павел разбираше своята роля като човек назначен от Бог да произвежда зрели синове за Бог. Той беше този, чрез когото те приеха евангелието на Христос, така че той ги бащинствуваше във вярата, и приемаше една постоянна отговорност за техния растеж и зрялост.

Подобно, Исус даде отчет за дванадесетте, които Бог Му беше дал, казвайки: „Аз Те разкрих на тези, които Ти Ми даде от света. Те бяха Твои; Ти ги даде на Мен и те се покориша на Твоето слово“, и „Аз Те направих познат за тях, и ще продължавам да Те правя познат, за да може любовта, която имаш към Мен да бъде в тях и Аз да бъда в тях“.²⁵³ И Исус и Павел разбираха, че Бог се грижи за Своите деца в света, като ги предава на определени бащи, на които е предадена отговорността да ги доведат до зрялост.²⁵⁴

Двата фактора на културата на сирака, и историческата злоупотреба и пренебрегването на бащите са създали един климат на неприязън към реда на Бог за подредбата на Неговия Дом. Всяко схващане на Писанието, което подкрепя и дори легитимира климата на неприязън спрямо Божият ред е неправилно.

Бог напълно възнамерява да възстанови реда на бащи и синове в Дома Си и да структурира форма на управление, която оформя тази реалност. Целта на тази форма е да се облагодетелстват синовете чрез преобразяване на тяхната култура чрез функциониращата реалност на духовни бащи, които ефективно оформят характера на Бог Бащата. Възстановяването на небесната култура е необходимата основа, върху която синовете се довеждат до зрялост. Чрез зрели синове, Бог се удовлетва да предлага Своето управление като алтернатива на присъщото робство в царството на Сатана. Бог разрушава притегателната сила на това царство чрез праведната алтернатива на Своите зрели деца.

Неговия Дом е замислен да приеме всички онези, бягащи от тъмнината на царството на Сатана и заслепяващото въздействие от културата на сирака върху виждането на човека. Чрез своя ред, Божият Дом свързва наново сираците с баща, възстановявайки тяхната съдба и установявайки ги с продължителност на целта през поколенията.

Ред на подредбата на Божия Дом е контекста, в който властта на Христос се приема на земята. Функционирането на Божието Царство е управленческата основа на подкрепа на цялата структура на живота, която оформя реда на небето на земята. Подредбата на Божия Дом е предназначена да свърже наново човека с Бога, да възстанови функционирането на властта му и да го постави отново в неговата съдба.²⁵⁵

²⁵¹ 2 Коринтяни 11:2.

²⁵² Галатяни 4:19-20.

²⁵³ Йоан 17:6, 26; вижте също Йоан 17:9-12: „...Не се моля за света, а за тези, които Си Ми дал, защото те са Твои... Никой не е загубен освен обречения на погубление, за да се изпълни Писанието....“

²⁵⁴ „Продължавайте постоянно да се подчинявате на своите управници, и постоянно да им се покорявате; защото те самите постоянно бдят за душите ви, знаейки, че ще дават отчет, за да могат да правят това с радост, а не с оплакване, защото това няма да е полезно за вас“ (Евреи 13:17 Wuest Exp. Trans.).

²⁵⁵ Бележка за изучаване: това е историята на блудния син.

Г Л А В А 14 – Подредбата на Божия Дом

ПЪРВОНАЧАЛНАТА И ДЕЛЕГИРАНАТА ВЛАСТ

Божият Дом е установен върху властта на Самия Бог. Той даде тази власт на Исус като първоначален и специален дар.²⁵⁶ С обличането на тази власт, Исус стана неоспоримия Цар на небето и на земята. Неговите права са неограничени и установяват абсолютно превъзходство срещу всички други права на власт. Тя Му принадлежи, и Той нито може да бъде лишен от нея нито може някога да се отчужди от нея. Бог никога няма да я отнеме от Него, тъй като се е заклел с клетва да установи Исус като потомък на Неговия Дом. Следователно, никой друг не може да претендира за първоначална власт на небето и на земята.

Идването на Исус в света се случи според тази клетва.²⁵⁷ По време на Неговия живот на земята, Бог обяви раждането на Исус чрез ангели и Го представи в началото на Неговото служение като Неговия Син, свидетелствайки за подходящността на Исус да представлява Бог, чрез знамението на Святия Дух слизащ върху Него и Божият глас говорещ от небето. Накрая давайки Му цялата власт на небето и на земята, Бог Го възкреси от мъртвите, и пред очите на тълпа от свидетели, Исус се възнесе на небето.

Първото послание, което учениците на Исус проповядваха беше на Деня на Петдесетница, десет дена след Неговото възнасяне на небето. Петър използва случая да съобщи на юдейската нация, че Исус беше царят, чието идване е пророкувано отдавна. Петър беше част от една група от дванадесет свидетели, необходими според законите изисквания по него време за установяване на доказателство на някакво събитие. Те предлагаха свидетелство на очевидци, че Исус е възкръснал и се е възнесъл на небето, изпълнявайки стандартите за идентифициране на Царя, които бяха установени от цар Давид.²⁵⁸

Който твърди, че има власт в небесната и земната област, трябва да покаже законна връзка с неограничената власт на Исус, понеже някой може да претендира за такава власт единствено, ако е делегирана от Христос. От Своето място от дясно на Татко, Исус насочва употребата на Своята власт на земята във всичките й проявления. Той е назначил Святия Дух за главният Си делегат и е предал на Духа Своята власт за установяване на Неговото Царство на земята. Властта на Исус дойде на земята когато благословеният Свети Дух беше „излян“ върху всички хора.²⁵⁹

Святия Дух подрежда всички взаимоотношения, които оформят Божият Дом и контролира как функционират те. Той също така присъства във всеки човек, който е част от Божия Дом. Централното присъствие на Святия Дух е, което позволява подреждането на Божиите синове в колективното семейство. Ако Бог не може да общува с духа на отделния човек, Той няма да може да поддържа необходимото влияние върху характера или действията на човека. Това общение функционира на

²⁵⁶ Матей 28:18-20: „...Всяка власт на небето и на земята е дадена на Мен. Затова вървете и правете ученици от всичките народи, кръствайки ги в името на Бащата, на Сина и на Святия Дух, и учейки ги да се покоряват на всичко, което ви заповядах. И със сигурност Аз съм с вас винаги, до самия край на века“.

²⁵⁷ Евреи 1:8-9 NIV (2010): „За Сина Той казва: ‘Твоя престол, О, Боже, ще трае вечно; скипър на правосъдие ще бъде скиптъра на Твоето царство. Ти Си възлюбил праведност и Си намразил беззаконие; затова Боже, Твоя Бог, Те е поставил над твоите другари като Те е помазал с мирото на радост“.

²⁵⁸ Вижте Деяния 2.

²⁵⁹ Деяния 2:17.

основата на взаимоотношението с Бог като Баща: „Защото онези, които са водени от Божия Дух са Божиите деца“.²⁶⁰

СВЯТИЯ ДУХ

Тъй като никоя институция няма жив дух, с когото Святия Дух да може да общува, невъзможно е за Святия Дух да донесе ред или дисциплина за някоя институция. Институциите са просто функциониращи представители на един действащ орган, съществуващи само докато са упълномощавани от група или управление. Властта на една институция се корени в целите на упълномощаващото тяло, а не във взаимоотношение с Бог. Не е възможно за никоя институция да претендира за взаимоотношение със Святия Дух. Все пак, Святия Дух действа чрез Своето взаимоотношение с човешкия дух. Без необходимото взаимоотношение с представителя на Христос, Святия Дух, никой човек или институция не може да претендира за властта на Христос, тъй като Святия Дух е единственото средство, което Той е назначил за управлението на Неговата сила. Всички институции, следователно, са извън потока на делегираната власт на Христос.

Святия Дух упълномощава уникалния дух на отделен човек. По време на живота на човека, неговия дух подслонява Божия Дух, което го превръща в син, който отразява Татко в Неговото управление. Твърдението, че даването на власт от Исус на определен човек в последствие може да се запази в една институция, и после да се предава чрез управлението на тази институция, пренебрегва факта, че Святия Дух постоянно управлява такова даване на власт чрез взаимоотношението с духа на някого. Когато човека, който е получил даването на власт умре, целта на неговия уникален дух приключва, и силата, която му е предадена става невалидна; съдбата му е приключила. Святия Дух не продължава да управлява даването на власт в някоя институция. Институциите никога не могат да подслонят Божия Дух, тъй като те не съществуват като живи същества с духове.

Силата на Христос е делегирана, за да упълномощи хора под контрола на духа, да изпълнят Божията съдба определена за тях. Всеки опит да се представя силата на Исус Христос по някакъв друг начин освен чрез Святия Дух, представлява предизвикателство за мястото на Святия Дух и за самата власт на Христос, на Когото Той е изключителния представител.

ДУХА ПОДРЕЖДА ДОМА

Святия Дух назначава бащите за синовете и синовете за бащите, съчетавайки способностите на бащите с уникалните нужди на синовете. Бащите са преценени за достойни да бъдат бащи поради тяхната демонстрирана зрялост. Духа знае уникалната съдба на всеки син, понеже Той е запознат с намерението в Божия ум зад създаването на всеки човек.

„Това, което никое око не е виждало, което никое ухо не е чувало, и което никой човешки ум не е схващал“ – това са нещата, които Бог ни е разкрил чрез Духа Си. Духа претърсва всичко, дори Божиите дълбочини.²⁶¹

²⁶⁰ Римляни 8:14 NIV (2010).

²⁶¹ 1 Коринтяни 2:9-10.

Святия Дух държи бащите отговорни за това да се отнасят правилно със синовете, и изисква от синовете да признават Неговата власт в бащите и да бъдат отговорни пред тях. Поддредането на взаимоотношението е замислено за доброто на синовете. Реда установен от Святия Дух е предназначен да направи синовете зрели, както и за да направи целия Божий Дом инструмента, чрез който Бог извършва вечната Си цел на земята.

Божият Дом не е цел сам по себе си, но средство за дадена цел. Когато един Божий син израства в зрялост, Бог го надарява с повече познаване на неговата съдба и по-голяма мярка на сила и власт, достатъчни, за да изпълни увеличаването на неговата съдба, поверена му по това време. След това Святия Дух обединява съдбата на всеки син в развиващото се проявление на Божията корпоративна цел. Точно както Исус разкри природата на Татко и Татко прослави Сина, така също корпоративния Христос разкрива волята на Татко. Святия Дух поддредва корпоративния Христос, така че всеки син също е разкрит, на нивото на неговата зрялост, докато се показва пълнотата на Христос.

Тъй като сте възкресени с Христос, поставете сърцата си на горните неща, където седи Христос от дясната страна на Бог. Сложете умовете си на горните неща, а не на земните. Защото умряхте, и живота ви сега е скрит с Христос в Бог. Когато Христос, Който е вашия живот, се яви, тогава вие също ще се явите с Него в слава.²⁶²

Всички Божии синове, правилно подредени като Божий Дом и функциониращи чрез властта на Христос, установяват на земята картина на Божият небесен ред. Този алтернативен начин на живот ще стои в абсолютен контраст на формата на живот, в която е било скрито влиянието на Сатана и е имало дългосрочен ефект на заслепяване на човека за реалностите на Божията любов.

Възстановяването на реда на Божия Дом е замислено, за да покаже пълната картина на Божията природа, както е разкрита чрез Христос по времето когато беше на земята. Божието намерение е да примири човечеството със Себе Си чрез корпоративния Христос.²⁶³

КОПИЕ И СЯНКА НА ТОВА, КОЕТО Е В НЕБЕТО

Бог е планирал да донесе реалности на земята, които преди са съществували в небето, по същия начин, по който съществуват в небето.²⁶⁴ Тези реалности са за ползата на цялото човечество, но особено за тази част от Неговия дом, която живее на земята.²⁶⁵ Едновременното съществуване на тези небесни неща в двете реалности е предназначено да хармонизира стандартите на земята с тези на небето. Това винаги е било част от цялостния план на Бог да изкупи човечеството в Своето първоначално намерение за тях.

Божият Дом на земята е територията, чрез която Бог въвежда стандартите на небесните реалности на земята. В областта на земята, Божият Дом е замислен да

²⁶² Колосяни 3:1-4.

²⁶³ Вижте 2 Коринтяни 5:18-21.

²⁶⁴ Вижте Матей 6:10: „Твоето царство да дойде, Твоята воля да бъде, на земята както е на небето“.

²⁶⁵ Ефесяни 3:14-15: „Поради тази причина аз коленича пред Татко, от Когото получава името си всяко семейство на небето и на земята“.

покаже небесните реалности. Средата в тази територия е едновременно съответстваща на небесните мандати, докато е чужда на нормалната среда на земята. Въпреки че е била предназначена да бъде полезна за човечеството, нейната странност за културата на земята често причинява да бъде гледана с подозрение, неразбиране и дори с враждебност.

Исторически, Бог е подредил образи и сенки на тези небесни реалности сред Своите хора в придвижване към идването на реалностите, за да напомнят на хората Му обещанията, които Той е направил, които ще се изпълняват прогресивно, докато реалностите се прехвърлят на земята от небето. Тези образи и сенки са изпращани, за да изострят културата и да се предразположат душите им да приемат небесните предавания. В такива времена, Божиите хора, които ходят в разбирането снабдявано от образите и сенките, са светлини за народите, в които са поставени.

Съществуването на сянка на небесно нещо доказва, че самото нещо все още не е прехвърлено на земята. Например, „[Левитските свещеници] служеха в светилище, което е копие и сянка на това, което е в небето... Но в същност служението на Исус се приема като толкова по-превъзходно от тяхното колкото завета, на който Той е посредник е по-превъзходен от стария, тъй като новия завет е основан върху по-добри обещания“.²⁶⁶ Павел пише в Евреи 8, че наричайки завета донесен от Исус „нов“, стария завет обслужван от левитското свещенство е направен „излязъл от употреба; а това, което е излязло от употреба и е остаряло, скоро изчезва“.²⁶⁷ Докато копието е стояло, било е сигурно, че реалността все още не се е била появила.

Святия Дух е показвал чрез това, че пътя за Пресвятото място все още не е бил открит, докато първата скиния все още е функционирала. ...Но когато Христос дойде като първосвещеник на добрите неща, които вече са тук, Той мина през по-великата и по-съвършената скиния, която не е направена от човешки ръце, което ще рече, не е част от това творение.²⁶⁸

Докато копието стои, сигурно е, че достъпа до реалността все още не е даден, но когато реалността се появява, тя е подкрепяна от нужната сила и власт, които я правят способна да функционира, и е съпътствана от нужния ред, за да се изпълни целта, заради която е била предназначена.

Било е необходимо тогава, копията на небесните неща да бъдат очиствани с тези жертви, но самите небесни неща с по-добри жертви от тези, защото Христос не влезе в светилище направено от човешки ръце, което беше само копие на истинското; Той влезе в самото небе, сега, за да се яви заради нас в Божието присъствие.²⁶⁹

Само след като този преход се е случил, достъпа до реалността може да бъде даден, и е нужна съпровождаща служба за влизане.

²⁶⁶ Евреи 8:5-6 NIV (2010).

²⁶⁷ Евреи 8:13 NIV (2010).

²⁶⁸ Евреи 9:8-11 NIV (2010).

²⁶⁹ Евреи 9:23-24 NIV (2010).

Относно самият Божий Дом, той е съществувал преди в образ и сянка в дома на Авраам. Подредбата на дома на Авраам беше копие и сянка на Божия Дом, замислен да запознае земята с реда на святата нация. Реда на Авраамовия дом, следователно, е полезен, за да се развие разбирането на откровението за Божия Дом на земята.

ОТ ХАЛДЕЯ ДО ХАНААН

Бог даде обещанието на Авраам, че той ще бъде бащата на велика нация, чрез която Христос накрая ще дойде в света. Въпреки че Бог даде обещанието на Авраам директно, бегло описание на формата на обещанието започна да се появява едва след четири поколения – щяха да минат четиридесет и две поколения от времето на обещанието до крайното му изпълнение. Четири поколения след обещанието, дванадесетте синове бяха родени на Яков, и нацията започна да се оформя. Тези дванадесет сина щяха да станат патриарсите на племената, които щяха да оформят рамката за бъдещата нация. Обаче, едва след четиристотин години, когато Израел излезе от Египет, Мойсей ги подреди във формата на нация.

Точното време на Господа е жизненоважен компонент от Неговите обещания. От времето на излизането на обещанието до изпълнението му, са необходими много промени, за да се изпълни обещанието. Без тези промени, обещанията или няма да бъдат изпълнени или изпълнението им няма да бъде благословение за тези, които приемат обещанието.

В случая с Авраам, преходите на тези хора бяха решаващи за изпълнението на обещанието. Авраам започна живота си в Ур Халдейски и беше възпитан в едно общество с много богове. Въпреки че самия Авраам вярваше в единия истински Бог, той произлизаше от семейство, което имаше домашни богове.²⁷⁰ Знаейки това, той не би позволил на сина си Исаак да напусне Ханаан, дори да отиде да си намери жена сред неговите роднини. Вместо това, слугата му Елиезер беше изпратен на мисията.²⁷¹ След като Авраам беше избавен от влиянията на политеистичната култура, той не желаше да позволи на сина на обещанието да дойде под това влияние. Бяха необходими три поколения за преход в монотеистичната култура. В четвъртото поколение, бащите на нацията бяха родени.

До тогава, културата беше напълно променена. Промяната беше очевидна, когато Йосиф пророкува възкресението на нацията от Египет и даде указания на Израел да вземат останките му обратно в Ханаан за окончателно погребение. Въпреки че той можеше да има една от най-богатите гробници в Египет, поради издигнатото му положение, за него беше важно да се идентифицира с културата на бащите си и с тяхното уникално обещание.

Бог възнамеряваше да изпълни обещанието към Авраам като доведе Изкупителя в света чрез една цяла нация, тъй като щеше да е нужна цяла нация, за да се оформи културата, която щеше да дойде с изпълнението на обещанието, показваща скрития небесен ред. Този образ и сянка приготвиха пътя за появата на Божия Дом, в който пълнотата на това Кой е Христос и на това, което Той извърши щеше да бъде показано чрез една свята нация.

Сравнението между реалността и нейното минало е очевидно. Исус също започна да оформя святата нация с дванадесетте човека, които Бог Му даде. Забележителната разлика между Авраам и Исус беше, че като живия Бог от Исус не се

²⁷⁰ Вижте Битие 31:30.

²⁷¹ Вижте Битие 24:1-9.

изискваше промяна в културата, и Неговите ученици можеха да научат небесната култура от Неговото съвършено представяне.

Стария завет разкрива в детайли реда на нацията, която излезе от Египет, чрез един инцидент, който се случи скоро след като Израел влязоха в Обещаната земя. Когато стигнаха до първия град в Ханаан, Бог изискваше всичките сребърни, златни, медни и железни предмети от град Ерихон да бъдат посветени на Него и да бъдат поставени в съкровищницата на Господния дом.²⁷² Факта, че не всички се подчиниха на това не беше открит веднага. Бойните сили на Израел очакваха втора чудотворна победа над град Гай, докато се придвижваха в позиция да атакуват града.

Толкова уверени бяха те в изхода, че според препоръките на разузнавателната си група, взеха само една символична войска от около три хиляди човека. Те бяха напълно изненадани от свирепостта на бранителите и побягнаха в поражение, загубвайки 36 члена от атакуващата група в схватката. Исус Навин, сега лидера на Израел, след смъртта на Мойсей, претърпя първото си голямо поражение и беше опустошен. В своята мъка и объркване, той си раздра дрехите и падна по лице на земята пред Господа и остана в тази позиция няколко часа.²⁷³

*Господ каза на Исус Навин: „Стани! Какво правиш паднал на лицето си? Израел съгреши; те нарушиха завета Ми, който им заповядах да пазят. Те са взели някои от посветените неща; откраднали са, излъгали са, сложили са ги при вещите си. Ето, защо Израилтяните не могат да устоят срещу неприятелите си; те обърнаха гърбовете си и побягнаха, защото станаха уязвими за унищожение. Повече няма да бъда с вас, ако не унищожите между вас това, което е посветено на разрушение“.*²⁷⁴

След това Господ даде на Исус Навин специфични инструкции за това как да открие греха сред народа, което също така разкрива подредбата на тази нация. Те трябваше да се осветят докато се приготвяха да застанат пред Господа на следващия ден.

*На сутринта, се представете племе по племе. Племето, което ГОСПОД избере да се приближи род по род; рода, който ГОСПОД избере да се приближи семейство по семейство; и семейството, което ГОСПОД избере да се приближи човек по човек. Който се хване с посветените неща да бъде унищожен чрез огън, заедно с всичките му притежания. Той е нарушил завета на ГОСПОДА и е направил ужасно нещо в Израел!*²⁷⁵

Чрез тези инструкции, Бог разкри как е свързал взаимоотношенията, които оформят нацията на Израел.

Това беше Божият замисъл за свързване на един човек с цялата нация, и нацията с човека. Преуспяването и благосъстоянието на цялата нация определяше състоянието

²⁷² Вижте Исус Навин 6:24.

²⁷³ Вижте Исус Навин 7:1-6.

²⁷⁴ Вижте Исус Навин 7:10-12.

²⁷⁵ Исус Навин 7:14-15 NIV (2010).

на отделния човек, а действията на отделния човек можеха да определят какво се случва на цялата нация: „Но Израилтяните бяха неверни по отношение на посветените неща; Ахан син на Хармий, сина на Завдий, сина на Зара, от племето на Юда, беше взел някои от тях“.²⁷⁶ Въпреки че Ахан действаше сам, действията му бяха преписани на целия Израел, придружаващите последици бяха понесени от цялата нация. Когато Бог говори по въпроса на Исус Навин, Той не спомена греха на Ахан, а греха на Израел. Цялата нация беше осквернена от греха на един човек, и всички претърпяха последиците еднакво.

Едно допълнително изследване на историята на Ахан дава ценни прозрения в това как Бог е структурирал нацията на Израел като образ и сянка на Своя духовен дом.

Рано на следващата сутрин Исус Навин накара Израел да се приближи по племена, и Юда беше избран. Родовете на Юда се приближиха и заровците бяха избрани. Той накара рода на Зара да се приближи по семейства, и Завдий беше избран. Исус накара семейството му да се приближи човек по човек, и Ахан сина на Хармий, сина на Завдий, сина на Зара, от юдовото племе, беше избран.²⁷⁷

Заради откритието, че проблемите на Израел бяха свързани с действията на Ахан, той беше изправен пред цялата нация и призна грешката си. Той беше взел за себе си определено количество злато и сребро, заедно с една красива вавилонска дреха. Той беше скрил тези неща под главния кол на палатката си.²⁷⁸

Последствията, които последваха са зашеметяващи. Ахан, синовете му и дъщерите му, заедно с добитъка му и всичките му други блага и притежания, беше заведен на полето Ахор. „...Тогава целия Израел го уби с камъни, и след това убиха и останалите, и ги изгориха. Върху Ахан натрупаха голяма камара от камъни, която напомня за този ден...“²⁷⁹ Най-близките му роднини бяха убити с него, и родословието му беше отсечено от Израел. Последствията от неговите действия бяха толкова крайни лично за него колкото бяха и за народа на Израел. Исус Навин и армията загубиха битката с Гай и дадоха 36 жертви. Ахан загуби живота си и този на синовете си и на дъщерите си, действително заличавайки родословието си от Израел.

СЕМЕЙСТВА И ДОМОЧАДИЯ

Историята на Ахан разкрива един особен социален ред. На първото ниво на този ред беше семейството. Ахан имаше собственото си семейство, състоящо се от синовете му и дъщерите му. Той беше избран изсред децата на баща си, Хармий, който на свой ред беше избран изсред синовете на своя баща, Завдий. Не се знае дали бащата и дядото на Ахан са били живи, но той беше изсред семействата, които идваха от коляното на Завдий. Понеже самият Ахан имаше семейство, отнасянето към семейството на дядо му Завдий е отнасяне към групата от семейства позната като домочадие.

Когато Писанията говорят за семейството на Завдий, загатването е, че всички семейства от това коляно бяха избрани изсред рода на заровците. Тъй като близките

²⁷⁶ Исус Навин 7:1 NIV (2010).

²⁷⁷ Исус Навин 7:16-18 NIV (2010).

²⁷⁸ Вижте Исус Навин 7:20-21.

²⁷⁹ Исус Навин 7:25-26.

роднини на някой човек са част от фамилното семейство, правилно е и двете да се споменават като семейство. Обаче, термина „домочадие“ е подходящ когато е нужно да се направи разлика между близки роднини и група от семейства. В този контекст, домочадието ще се отнася към единица състояща се от много семейства, докато едно семейство ще се отнася до индивидуална семейна единица, като „Ахан... синовете му и дъщерите му...“²⁸⁰ Докато думата домочадие (баит) може да се отнася до здание като крепост или тъмница, или дори съоръжение, което подслонява семейство, специфичното ѝ приложение е за семейство, което се състои от няколко семейства.²⁸¹

Домочадието на Авраам тогава, се състоеше от много семейства. Като глава на своето домочадие, Авраам беше глава не само над своите близки роднини, но и над своите родственици. Съответно, когато дойде известие до Авраам, че племенника му Лот беше отвлечен, „той повика 380-те обучени мъже, родени в домочадието му и отиде да преследва похитителите“, понеже племенника му Лот беше част от домочадието му.²⁸² Лот беше от домочадието на Авраам преди да отдели семейството си и да тръгне по пътя си.

В един отделен случай, Бог реши да не крие от Авраам решението Си да унищожи град Содом, където живееше Лот със съпругата си и с двете си дъщери. Бог реши да каже на Авраам какво щеше да направи, знаейки, че Авраам щеше да Го помоли да не унищожава Лот в процеса. Господ каза:

*Да скрия ли от Авраам това, което ще направя? Авраам със сигурност ще стане велик и мощен народ, и всички народи по земята ще бъдат благословени чрез него. Защото Съм го избрал да заповяда на децата си и на домочадието си след него, да пазят пътя на ГОСПОДА, като вършат това, което е правилно и справедливо, за да изпълни ГОСПОД на Авраам това, което му е обещал.*²⁸³

Божият план за Авраам беше да го обучи вярно да се подчинява на Божиите пътища. Той също така беше инструктиран да заповяда на децата си да спазват внимателно и да съчетават като главен принцип на семейния живот, Божията воля, от поколение в поколение. Резултата щеше да бъде, че дълго след като Авраам е умрял, домочадието му щеше да узрее в една свята нация.

Бог установи семейството като средата, в която децата да бъдат запознати с културата на небето, чрез обучението и инструктирането на техните бащи. Принципните отговорности на бащата бяха да насади покорство и почитание към заповедите и постановленията на Бог и да надзирават дисциплинирането и обучението на всяко едно дете. Бог специфично държеше бащата отговорен за тези резултати.

Тези са заповедите, постановленията и законите, които ГОСПОД вашия Бог ми заповяда да ви науча, за да ги спазвате в земята, заради която прекосявате Йордан, за да я притежавате, така че вие, децата ви и техните деца след тях

²⁸⁰ Исус Навин 7:24.

²⁸¹ Стронг по-горе от H1004. Баит, ба'-ит; вероятно от 1129 съкращение; дом (в голямо разнообрази от приложение, по-специално семейство и т.н.).

²⁸² Вижте Битие 14:14.

²⁸³ Битие 18:17-19.

Татко мой! Татко мой!

*да могат да се страхуват от ГОСПОДА вашия Бог докато живеете, като спазвате всички постановления и заповеди, които ви давам, и за да може да се радвате на дълъг живот. ...Тези заповеди, които ви давам днес да бъдат върху сърцата ви. Запечатайте ги върху децата си. Говорете за тях когато седите у дома и когато вървите по пътя, когато лягате и когато ставате. Вържете ги като символи на ръцете си и ги превържете на челата си. Напишете ги на рамките на вратите на къщите ви и на портите си.*²⁸⁴

Под настойничеството на бащите, децата щяха да имат прозрение в пътищата на Бога, и щеше да им бъде дадено подходящо водителство, като продължават да ходят в това знание.

*Насадете тези Мои думи в сърцата си и умовете си; вържете ги като символи на ръцете си и ги превържете на челата си. Учете на тях децата си, говорейки за тях когато седите в къщи и когато ходите по пътя, когато лягате и когато ставате. Напишете ги на рамките на вратите на къщите ви и на портите си, за да бъдат много дните ви и дните на децата ви, в земята, която ГОСПОД се закле да даде на предците ви, колкото са дните когато небесата са над земята.*²⁸⁵

Отговорността на бащата била да снабдява последователност от инструкция относно изискванията на обещанието, което отделяло тази нация от народите по земята. Като нация, те носели смето на изпълнението на обещанието:

*В идните дни когато синът ви ви попита: „Какво означава това?“ кажете му: „С мощна ръка ГОСПОД ни изведе от Египет, от земята на робството. ...Ето защо аз жертвам на ГОСПОДА първородното мъжко от всяка утроба и изкувам всичките си първородни синове“. И това ще бъде като белег на ръката ви и като символ на челото ви, че ГОСПОД ние е извел от Египет с мощната Си ръка.*²⁸⁶

Докато обещанието не бе изпълнено в Христос, нацията държеше необходимата отговорност да поддържа една култура, която беше благоприятна за изпълнението на обещанието. Тази отговорност беше възложена строго на бащите, а самата култура беше предназначена да бъде подхранвана и пазена в семейството.

ОТГОВОРНОСТИ И ПОЛЗИ ОТ ПРИНАДЛЕЖНОСТТА КЪМ ДОМОЧАДИЕ

В модела на Авраамовия дом, семействата са предназначени да се оформят заедно в домочадия, и накрая в нация. Лошото поведение на някого е можело да има фатални последици, не само за неговото семейство, но също и за домочадието, към

²⁸⁴ Второзаконие 6:1-9.

²⁸⁵ Второзаконие 11:18-21 NIV (2010).

²⁸⁶ Изход 13:14-16.

което принадлежало семейството, и накрая дори за цялата нация. Мястото на семейството в домочадието идва и с отговорности и с ползи. Отделните членове на семейството са предназначени да бъдат част от едно по-голямо общество, към което те дължат отговорността да поддържат доброто име и репутация на семейната линия. Тъй като Божиите обещания са към бащите и техните поколения след тях, никой не е бил предназначен да живее и да функционира изключително като индивидуалност. Имало е установено чувство на отговорност не само пред някой баща и близките роднини, но също и пред тази група от семейства, която идвала от общия прародител.

Също така е имало много ползи за човека, който е принадлежал към домочадие. В случаите с вдовици и сираци, домочадието е имало специални задължения да се грижи за тях. Тази култура е съществувала преди народа на Израел. Тара, бащата на Аврам, Нахор и Харан, напусна Ур Халдейски след като сина му Харан умря. Той взе със себе си Аврам, своя внук Лот (сина на Харан), и снаха си Сарайа и се отправи към Ханаан. По-късно, когато Тара умря, Господ каза на Аврам: „Излез от страната си, от народа си и от бащиното си домочадие и върви в земята, която Аз ще ти покажа.” ...И така Аврам тръгна, както ГОСПОД му беше казал; а Лот тръгна с него....²⁸⁷ Първо, Тара прие отговорността за своя внук Лот, а след смъртта му, тази отговорност беше прехвърлена на Аврам, неговия най-голям син. Аврам беше на седемдесет и пет години по това време, и нямаше деца, тъй като Сарайа беше бездетна. Във всяко отношение, племенника му, Лот, беше негов наследник.

Ролята на домочадиата е била решаваща за стабилността на ранните градове, и бащите на домочадиата са действали в полза на семействата под тяхната защита. Понеже древните народи са се установявали в родови земи, земеделското и животинското стопанство е оформяло значителни части от икономическия живот на тези общества. С времето, градовете са се оформили, за да се улесни търговията и защитата. Тези градове са се населявали от домочадиата. Бащите на домочадиата се събирали при портите на града, за да ръководят всички въпроси по споровете. Порядъка на тяхното управление бил скритата основа за мира и преуспяването на семействата, които съставлявали града. Тези градове били част от наследството дадено на рода.

РОДОВЕ, ПЛЕМЕНА И НАЦИЯ

Домочадиата на Завдий били част от рода на заровците, а рода на заровците бил сред многото други родове, които съставлявали племето на Юда. Самият народ на Израел се състоял от дванадесет племена, сред които било племето на Юда. Всеки един от разделите на нацията бил определен да изпълнява специфична функция тясно свързана със самата причина за съществуването на нацията.

На всяко племе му бил даден дял от земята като негово наследство. Родовете се заселвали в областите на земята дадена на тяхното племе, и накрая създавали градове в тези области. Тъй като племената и родовете, както и домочадиата, идвали от един общ прародител, семействата, които били свързани заедно от обща кръвна линия и обща история населявали всичките градове в дадената наследствена земя. Това допринасяло за максимална местна стабилност и накрая за националната стабилност. Това била основата и на националната идентичност и пророческата цел. Въпреки че всеки човек бил отделен индивид с уникална съдба, всеки бил съзнателен за принадлежността му към едно по-голямо цяло. Личната съдба била подкрепяна от по-голямо чувство за

²⁸⁷ Битие 12:1-4 NIV (2010).

обща история и наследство в земята. Законите на Израел признавали важноста на поддържането на връзката на човека с имота в земята.

Главен пример е Юбилейната година, която била предназначена да възстановява семейства към тяхната връзка с тяхната наследствена идентичност, осезаемо свързана с притежанието им на земята. Всяка петдесета година, всички земи отчуждени от първоначалните им притежатели поради затруднения или бедствия се връщали на директните собственици, които били живи по това време.

Осветете петдесетата година и прогласете свобода по земята за всичките ѝ жители. Това ще бъде юбилей за вас; всеки от вас да се върне в семейното си притежание и в рода си. ...В тази Юбилейна година всеки да се върне в собственото си притежание. Ако продадете земя на някои от своите хора или купите земя от тях, не се възползвайте един от друг. Купувайте от своите хора въз основан на годините оставащи до Юбилейната година. ...Земята не трябва да се продава за постоянно, понеже земята е Моя и вие живеете в Моята земя като чужденци и странници. ...Ако някой сред вас обеднее и продаде нещо от притежанието си, най-близкият му роднина да дойде и да изкупи това, което е продал.²⁸⁸

В Левитския кодекс, много правила снабдявали изкупуването на земеделска земя, къщи в градовете и дори договори за лични услуги. Законите, които управлявали репатрирането на семействата в техните наследствени имоти в земята били ясно замислени да поддържат една продължаваща връзка с тяхната уникална цел като потомците на Авраам. Те направили това като създали и поддържали една култура, която държала хората заедно. Редът обновявал нацията на всеки петдесет години, като поставял наново семействата в тяхната бащиния и наследство.

Дори идеята за патриарха била свързана с даването на земя. Исторически, думата „патриарх“ се отнасяла и за баща и за наследствен родина. Термина „патриа“ произлиза от този корен и като цяло се отнася за родината на бащите на някого. Когато Господ даде обещанието на Авраам, Той го даде на него и на потомците му, „...тази земя от Египетската река до голямата река, Ефрат – земята на кенейците, кенезейците, кадмонейците, хетейците, фerezейците, рафаимите, аморейците, хананейците, гергесейците и евусейците“.²⁸⁹ Започвайки с Авраам, обещанието за Месията включваше даването на земята.

По времето на Исус Навин, Бог даде на Израел наследството в земята, която беше обещал на Авраам. Исус Навин контролираше правилното ѝ разпределяне. На всяко племе беше му дадено неговия дял, с изключение на племето на Леви, тъй като те трябваше да служат като свещеници сред народа.²⁹⁰ Всяко племе подраздели земята си сред родовете на племето, а домочадията на рода допълнително разделиха делът си сред семействата на домочадието. Израел получи и завзе земята според този ред.

Този ред продължаваше до Вавилонското робство. Когато цар Давид установи реда на скинията, той разпредели отговорностите по племена, родове, домочадия и

²⁸⁸ Левит 25:10-25 NIV (2010).

²⁸⁹ Битие 15:18-21 NIV (2010).

²⁹⁰ Вижте Исус Навин 13:14.

семејства.²⁹¹ Същия ред беше пренесен в Сломоновия храм, който последва. Векове по-късно, когато Израел беше възстановен в земята на дедите си след седемдесет години на робство във Вавилон, и Ездра и Неемия, лидерите на Израел по това време, възстановиха нацията като пренаредиха завърналия се остатък според същия древен ред.²⁹²

Тази подредба на нацията пазеше в човешка култура реда, който представляваше небесните реалности. Нацията беше подредена по този начин, за да съдържа небесния ред на Бащата и Сина и да показва тази небесна култура сред народите по света. Тъй като Бащата и Сина са Дух, за да се покаже пълната степен на живота в тях, се изискваше цяла нация. Любовта, която един баща има към сина и доверието, което един син има към бащата е централната форма на този ред. Пълното показване на всички аспекти на това централно взаимоотношение може да бъде демонстрирано в своята пълнота единствено чрез една нация.

От отделния човек до цялата нация, Бог възнамеряваше да влее този ред с небесната реалност. Никой ред не може да съществува корпоративно, ако не съществува индивидуално, тъй като корпоративното изразяване е обобщение на това, което съществува в индивидуалните компоненти. Ако отделния човек почита и уважава Бога, тогава нацията ще отразява същото почитание, и съответно, ако отделния човек не познава Бога или не избере да Го почита, нито нацията ще го прави.

ОБОБЩЕНИЕ НА ЦЕЛТА ЗА РЕДА НА ДОМА

В подредбата и на естествената и на духовната нация, целта на реда беше една и съща. На всички нива на своето функциониране, реда беше предназначен да възстанови човека към неговия Баща и да го свърже наново с природата на Татко, както е изразена чрез културата на правилото. Веднъж когато това взаимоотношение се случи, следващата стъпка е да го възстанови в статуса на син, така че да може да бъде обучен да представлява своя Баща. Крайната цел на процеса е да възстанови съдбата му и да го упълномощи да функционира в нея.

В резултат на това, че е бил възстановен към своя Баща, той е поставен в семејството на своя Баща. Тази първоначална стъпка съдейства за две важни цели. Първо, той се научава за природата на Бащата; и второ, той се научава как да се свързва с другите като с братя. Научавайки пътищата на Татко, той се научава как да управлява в своята сфера на влияние за ползата на другите, вместо да използва властта си и влиянието си, за да снабдява за себе си и да се защитава. Свързвайки се с другите като с братя, той се учи как неговия Баща вижда всеки син, и той е изкупен от една култура на съревнование и егоизъм. Накрая, когато е напълно зрял, той може да положи живота си за братята си, както би го направил баща му.

Когато Адам се отдели от Баща си, за едно поколение, духа на геноцид навлезе в човешката култура, когато Каин уби брат си Авел. Със смъртта на Авел, всички поколения, които трябваше да бъдат родени от него също бяха унищожени. Корена на нападката на геноцида е обезценяването на брата поради липсата на обща идентичност определена от бащата. Възстановяването на ценността на брата е съществено за изкореняването на културата на геноцид от човешкото общество. Духовното семејство

²⁹¹ Вижте, например, 1 Летописи 23, 27, показващи организацията на Давид на левитите и описание на главите на всяко домочадие от всяко племе.

²⁹² Вижте, например, Ездра 8; Неемия 7, 11 (описващи изгнаниците по семејства и показващи провинциалната организация по семејства на племена).

е значително по-горно от биологичното семейство в постигането на този резултат, тъй като в духовното семейство, мирното съвместно съществуване на раси, полове и социални класи, като синове на един и същ духовен баща е земен модел на божествено понятие.

ДУХОВНОТО СЕМЕЙСТВО

Духовният баща обучава синовете индивидуално, въпреки че те са част от общото семейство, така че никой не е пропуснат или пренебрегнат. Инструктирането е лично както и общо, и уместното инструктиране винаги се предава лично, така че приложението облагодетелства сина в неговото настоящо състояние. В този модел, информацията не става заместител на бащата, и общите събрания не заемат мястото на живота в семейството. Членовете на семейството се познават един друг по духа. Това означава, че те са запознати с духовните дарби и божествения призив на всеки член от семейството и са наясно с нивото на тяхната зрялост и се отнасят към тях въз основата на тези фактори. Те редовно осъвременяват своето разбиране за семейните членове, за да отразяват растежа и зрелостта на всеки член, така че никой не трябва да се бори за мястото си в семейството. Ролята на бащата е жизненоважна за потвърждаването на растежа и напредъка на всеки син.

Когато всеки син е готов да приеме по-големи мерки на управление и влияние, бащата типично е първият, който отива при сина и прави път за неговия напредък към новите нива на власт и отговорност. В същото време, семейството потвърждава неговия напредък и подкрепя сина докато той встъпва в своето място на по-голямо влияние. Наследена ценност от тази култура е ценността на отделната личност за цялото семейство. Напредъка на един означава напредък за всички, докато последствието от лошо поведение на един отслабва всички.²⁹³

Тази култура признава, че отделните личности са като частите на едно тяло и съществуват в хармонично и симбиотично подреждане. Една от метафорите, която описва това подреждане е Тялото на Христос.

По-големите нива на сложност описвани чрез домочадието, рода и нацията позволяват на отделния човек да действа в преследване на своята съдба в по-големи полета на старание, както и с по-голяма подкрепа. Неговия живот в домочадието влияе на града, докато живота му в рода влияе на цялата област, и накрая живота му в нацията влияе на народите по света. Културата вкоренена във взаимоотношението баща и син по дефиниция е за поколенията. Когато тази култура е носена посредством една свята нация, нейните ефекти променят културата без бащи и не се разсейват с времето.

Откровението за една свята нация, заедно с реда на нейната подредба, означава, че човечеството е навлязло в нов сезон, в който този духовен ред е установен в нова изява на земята. Човешките създания, които имат заместител на това божествено нареждане са съблечени от своята претенция и са показани в цялата им голота и вулгарност. Човешкото общество вече се е обърнало от тези отклонения в своето търсене на отговори. Сред народите има растеж, дори и неопределен, има желание за автентичната истина. В тази среда е, където Бог е избрал да постави сегашното откровение за тази истина. Той събира хора от всяко племе, език, народ и нация, които

²⁹³ Римляни 5:16-17 NIV (2010): „Нито може Божият дар да се сравни с резултата от греха на един човек: Осъждението последва един грях и донесе осъждане, а дарът последва много престъпления и донесе оправдание. Защото, ако чрез престъплението на един човек, смъртта царува чрез този един човек, колко повече тези, които получават Божието изобилно снабдяване на благодат и дарът на правдата ще царуват в живот чрез един човек, Исус Христос!“

ревностно желаят да бъдат част от небесната реалност – дори и да не осъзнават ясно, че това е, което търсят.

Г Л А В А 15 – Нацията Израел и ранната Църква

ОБРАЗ И СЯНКА

Бог е възнамерил да представи Израел като свята нация сред народите. Израел, обаче, никога не е бил предвиждан да бъде пълното изразяване на реалността на свята нация, а само като образ и сянка. Самият Израел беше нация основана на общо, естествено родословие, докато Божия Дом е духовна реалност, основана върху духовни взаимоотношения. Целия Израел беше свързан по кръв като една отделна човешка раса, потомци на Авраам, Исаак и Яков. Божият Дом, обаче, ще се състои от хора от всички раси, свързани чрез духа, за да представят пълния израз на любовта между Бог Бащата и Исус Христос Сина. В духовната подредба, образа и сянката на Авраамовата раса ще бъде заменено от Тялото на Христос, едното естествено, другото духовно.

На планината Синай, Бог разкри на Мойсей, че Той възнамеряваше да направи нацията на Израел образ и сянка на Тялото на Христос, като назначи Израел за царско свещенство и свят народ. „...Въпреки че цялата земя е Моя, вие ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ”. Тези са думите, които да говориш на Израилтяните²⁹⁴. Този резултат, обаче, не дойде, поради страха на Израел към Бог и техния последвал отказ да приемат това предложение. Вместо да се изкачат в Божието присъствие като нация, те отговориха със страх и си определиха Мойсей като техен представител пред Бог.²⁹⁵ Бог отговори като им даде Закона вместо този завет и избра племето, от което произлизаше Мойсей, да бъдат свещениците, които щяха да бъдат представители между Бог и народа, докато народа избра Мойсей да бъде посредника между тях и Бог. Вместо да станат нация от царски свещеници, само квалифицирани хора от племето на Леви бяха допуснати да функционират като свещеници.

Този специфичен провал дисквалифицира Израел от това да станат естествена картина на Божия Дом сред народите по тяхно време. Ако бяха приели Божието предложение и се бяха покорили на Божиите заповеди, те щяха да станат съществуващия ред на царски свещеници, сред които езическите вярващи в Христос щяха да бъдат интегрирани. Свещенството никога нямаше да бъде променено от съществуващия ред на Мелхиседек в реда на Леви.²⁹⁶ Този съществуващ от преди ред е бил преди миграцията на Израел в Египет, и беше наименуван според Мелхиседек, свещеника, който послужи на Авраам с хляб и вино.²⁹⁷

Апостол Павел описва този специфичен инцидент, който доведе до Закона изместващ Божият възнамеряван завет с Израел, като „строгостта“ или „суровостта“ на Бог, и предупреди езичниците да не следват този пример на неверие.

²⁹⁴ Изход 19:5-6.

²⁹⁵ Второзаконие 5:5: „По това време аз стоях между Господа и вас, за да ви обявя словото на ГОСПОДА, понеже вие се страхувахте от огъня и не се качихте на планината“.

²⁹⁶ Вижте Изход 19:22, 24 отнасящо се за „свещеници“ сред хората, въпреки че това е преди създаването на левитското свещенство и хората все още са в състояние на излизане от Египет. Преди Бог да установи реда на Леви, е имало съществуващ ред на свещеници сред хората, реда на Мелхиседек.

²⁹⁷ Вижте Битие 14:18-20; вижте Евреи 7.

Татко мой! Татко мой!

Говоря на вас езичниците. Понеже съм апостола на езичниците.... Защото, ако тяхното отхвърляне е примирението на света, какво ще бъде тяхното приемане, ако не оживяване от мъртвите... Ако корена е свят, такива са и клоните. Ако някои от клоните са били отсечени, и вие, въпреки че сте дива маслина, сте били присадени сред другите и сега участвате в хранителните сокове от корена на маслината, не се хвалете срещу тези клони. ...Затова размислете за благостта и суровостта на Бог: суровост към тези, които падат, но благост към вас, при условие че продължавате в тази благост. В противен случай вие също ще бъдете отсечени. Но, ако не продължават в неверие, те ще бъдат присъдени, защото Бог може да ги присади наново.²⁹⁸

Апостол Петър се съгласява и заявява, че езичниците наистина са процъфтели, докато Израел е бил отхвърлен, поради тяхното неверие:

Като идвате при Него, живия Камък – отхвърлен от хората, но избран от Бога и скъпоценен за Него – вие също, като живи камъни се съграждате в духовен дом, за да бъдете свято свещенство, принасящи духовни жертви, приемливи за Бог чрез Исус Христос. ...Те се спънаха понеже не се покориха на посланието – което също е това, за което те бяха определени. Но вие сте избран народ, царско свещенство, свят народ, народ принадлежащ на Бог, за да можете да изявявате хваленията на Този, който ви е призовал от тъмнината в чудесната светлина. Някога не бяхте народ, но сега сте Божия народ; някога не бяхте получили милост, но сега получихте милост.²⁹⁹

Възнамеряваната цел на Бог за Израел като нация беше да ги покаже като модела на небесния ред и култура сред народите по земята. Ако Израел бяха избрали да приемат изгодните интереси на Божието обещание към Авраам, на които те бяха наследници, Бог щеше да ги направи царство от свещеници и свят народ. Важно е да се отбележи, че им беше дадена тази възможност преди Закона да им беше даден на планината Синай.

Първоначалният план на Бог беше да ги направи картина на духовния дом сред народите по света, докато реалността на дома напълно мигрира от небето на земята. Те щяха да бъдат поставените представители на Тялото на Христос докато дойде тяхното последствие след възкресението и възнесението на Самия Христос. В очакване на тази съдба, Бог ги подреди родствено в семейство, домочадие, род и нация, за да създаде една органична форма, която да подслони същността да бъде царско свещенство и свята нация.

Бог ги доведе до планината Синай, за да потвърди намерението Си да изпълни обещанието Си към техния праотец Авраам, с тях. Те бяха сегашните наследници по отношение на завета направен преди сътворението, обещанието, за който беше дадено,

²⁹⁸ Римляни 11:13-23 NIV („доброта“); вижте също и KJV („строгост“).

²⁹⁹ 1 Петрово 2:4-10.

преди повече от 400 години, на Авраам. Бог подреди тяхната нация преднамерено, за да подслони реалността на това обещание. Тя беше създадена по този начин, за да подхранва култура съвместима с обещанието за Потомство произлизащо от тази нация, което да стане изпълнението на обещанието. Техния отказ да се покорят на Бог и да приемат направеното им предложение не унищожи Божието намерение за тях, понеже обещанието към Авраам можеше да бъде изпълнено единствено чрез тях.

Израел не стана образа и сянката на една свята нация, в която Бог да събере хората от народите на човечеството, които щяха да бъдат призовани и избрани да бъдат Тялото на Христос. Вместо това, тяхната ценност в Писанието като образ и сянка е ограничено до начина на тяхната подредба като нация, тъй като Бог ги подреди по този начин, в очакване да им предостави възможността да станат изразяване на святата нация.

Закона им беше даден вместо обещанието, и той имаше ефекта да ги направи символ на реалността. „Закона е само сянка на добрите неща, които идват – не самите реалности. Поради тази причина той никога не може, чрез едни и същи жертви повтаряни непрестанно година след година, да направи свършени онези, които се приближават, за да се покланят“.³⁰⁰ В назначеното време, обаче, реалността се появи като Тялото на Христос. Винаги е било Божия план да донесе реалността в съществуване, но дори когато образа и сянката са замествали реалността, реда наследен от заместителя е определен да запознае хората със съществуването на реалността, и да ги направи запознати с нея.

Като част от употребата на това понятие, излагането на родословния запис на всеки, който е бил представен в Писанието, включително и Исус, е да покаже продължителността на развиващия се Божий план през човешките личности. Родословните сведения действат като писмени показания, потвърждаващи записа на Божия божествен ред, неумолимо разриващи се през поколенията на човечеството. Това е една очевидна декларация, че има божествен ред, чрез който всичко е подредено във физическото творение.³⁰¹ Тази повтаряща се и изобилна практика е, за да се събуди дори случайния наблюдател за факта, че видимия ред е образ и сянка на един невидим ред, който е не по-малко реален от видимия ред. Познаването на видимия ред е предназначено да предразположи разбирането на човечеството за съществуването на този духовен ред и да предизвика доверяване на него като средство за влизане в определената цел, която стои в основата на познатия физически ред.

ДУХОВНИЯ РЕД НА БОЖИ ДОМ

Очевидната разлика между Авраамовия дом и Божия Дом е тази, че единият е естествен дом, а другият духовен. Докато Израел беше върху естествено родословие и една обща история, Божият Дом се състои от хора от всички раси, които са преминали през процес на новорождение в една нова раса:

Затова, помнете, че преди вие, които бяхте езичници по рождение и наричани „необрязани“ от тези, които се наричат „обрязването“...помнете, че в онова време бяхте отделени от

³⁰⁰ Евреи 10:1.

³⁰¹ Римляни 1:20 NIV (2010): „Защото от създаването на света Божиите невидими качества – Неговата вечна сила и божествена природа – е била ясно видима, разбираана от това, което е било направено, така че хората са без извинение“.

Татко мой! Татко мой!

Христос, изключени от гражданството в Израел и чужденци на заветите на обещанието[.] ...Следователно, повече не сте странници и чужденци, но сте съграждани с Божиите хора и също сте части от Божието домочадие, съградени върху основата на апостолите и пророците, със Самия Исус Христос като краеъгълен камък. В Него цялото здание е свързано и се издига, за да стане свят храм в Господа. И в Него вие също се вграждате заедно, за да станете обиталище, в което да живее Бог чрез Духа Си.³⁰²

Израел представлява подредбата на естествения дом, докато духовния дом е Тялото на Христос.

В една свята раса, съставена от юдеи и езичници заедно, естествения род е заменен от духовно бащинство. Апостол Павел, в първото си от двете писма до Коринтската църква, им заявява своя бащински статут, заедно с намеренията си действително да ги дисциплинира, както би направил някой отговорен баща, като се има пред вид състоянието на бунт, в което се намираха, срещу предишните му инструкции, пишейки:

Пиша това не, за да ви засрамя, но за да ви предупредя като мой скъпи деца. Дори и да имате десет хиляди настойници в Христос, нямате много бащи, защото в Христос Исус аз станам ваш баща чрез евангелието. Затова ви моля да ми подражавате. Поради тази причина ви изпратих Тимотей, моя син, когото обичам, който е верен в Господа. Той ще ви напомни за моя начин на живот в Христос Исус, което е в съгласие с това, което уча навсякъде във всяка църква. ...Какво предпочитате? Да дойда с тояга на дисциплиниране, или да дойда в любов и с неженен дух?³⁰³

Както Авраам, Павел разбираше, че има едно съществуващо обещание, което беше изпълнено, за да се разкрие Христос. За Авраам, обещанието щеше да се изпълни, когато неговия естествен потомък се роди; но за Павел, потомъка на Авраам е един духовен човек, в който човешките раси могат да се съберат като Божия Дом, което включва всички онези, които Бог ще призове да бъдат събрани по този начин. Видението на Павел, обаче, далеч надвишаваше това на Авраам. Бог даде на Авраам видението за една раса идваща от него, която щеше да произведе Потомъка, който щеше да изпълни обещанието на благословение на всичките народи. Но, Павел получи откровение от Бог, заедно с благодатта на управление, да доведе езичниците в това обещание:

Със сигурност сте чули за управлението на Божията благодат, която ми е дадена заради вас, която е, тайната разкрита ми чрез откровение....

³⁰² Ефесяни 2:11-22.

³⁰³ 1 Коринтяни 4:14-21 NIV (2010).

...Тази тайна е, че чрез евангелието езичниците са наследници заедно с Израел, части заедно на едно тяло, и заедно участват в обещанието в Христос Исус.³⁰⁴

Бог винаги е възнамерявал Исус, Потомъка на Авраам, да произведе една свята раса, която да включва всички паднали синове на Адам, независимо от техния човешки расов произход, тъй като Адам беше първия Божий син, и всички хора в края на краищата са негови потомци. В пророческия псалм относно ролята на Исус като помазания Цар над Божия Дом, Давид записа Божията декларация за Исус: „Ти Си Мой Син; днес Аз станях Твой Баща. Поискай от Мен и Аз ще Ти дам народите за Твое наследство, краищата на земята за Твое притежание“.³⁰⁵ Това, по дефиниция, ще бъде една свята раса, тъй като те ще се върнат при Бог чрез Исус, обещания Изкупител от потомството на Авраам.

Божият Дом трябва да бъде извлечен от всички народи на човечеството, и сред тях да бъде показана небесната култура. Техният ред ще позволи показването на благодатта и добротата присъщи за Божията природа. Тъй като те ще бъдат извлечени от разнообразието на всички различни расови и културни произходи на човечеството, Божият Дом очевидно ще бъде духовен дом.

Както Авраам е патриарх на народа на Израел, апостол Павел е духовния патриарх на езичниците. През времето на своя живот, Павел пътуваше през цялото Средиземноморие, носейки добрите новини на езичниците. Той беше, без съмнение, бащата на ранната езическа църква в гръцко-римския свят.

С падането на Ерусалим от римските армии през август 70 г. сл. Хр., Ерусалим повече не беше центъра на влияние на християнската вяра. До тогава, Павел беше установил Църквата в езически градове като Коринт, Ефес и Рим, което стана видимия ред на Новозаветната църква. Този ред щеше да остане непокътнат през годините на преследването на църквата от римските власти докато император Константин не промени модела. Той реорганизира реда на Църквата така че да задоволи изискванията на отчетността на светската империя. Този модел е преобладавал, до днешно време, под формата на държавната църква.

ЦЪРКВАТА В ЕРУСАЛИМ

Църквата започна в Ерусалим и беше състояща се изключително от юдеи, и остана по този начин до падението на Ерусалим и разпръскването на Израел. Тогава модела установен от Павел стана превъзходящото изразяване на Тялото на Христос по света.

Първоначалния ерусалимски модел даваше прозрение в това как Тялото на Христос оперираше в един град. Обаче, модела установен от Павел функционираше на всички нива, от основния модел на баща и син до духовни семейства, домочадия, области и в живота на Павел, се издигна, за да стане свята нация сред народите на човечеството.

Новия завет представя една картина на Тялото на Христос развиващо се през всички етапи, за да стане пълно, дори и ограничено, изразяване на пълното Божие намерение. Част от неговото развитие се наблюдаваше в град Ерусалим. Сред главните развития на тази ранна група от вярващи беше нуждата от правилно разпределяне на

³⁰⁴ Ефесяни 3:2-6.

³⁰⁵ Псалм 2:7-8 NIV (2010).

материалните ресурси, поради приближаването на сурови икономически проблеми, и почти мигновеното развихряне на силно преследване срещу тях от управниците на храма.³⁰⁶ Споделяйки една обща съдба, те се обръщаха един към друг за утеха и помощ.

Апостолите снабдиха лидерство и въведоха реда на помощници, които да подпомагат правилното и безпристрастно разпределение на материалните помощи. Те правеха разлика между управление, което дава духовна дирекция и надзор и такова, което прислужваше на материалните нужди. Апостолите се посветиха на Словото на Господа и на молитвата, докато дадоха инструкции, които щяха да доведат до управление предназначено да снабди правилно разпределение на ресурсите за общите нужди. Те избраха седем мъже, които да надзирават разпределението на ресурсите. Те избраха тези мъже понеже бяха „пълни със [Святия] Дух и с мъдрост“.³⁰⁷ Самите апостоли заявиха: „Ние ще прехвърлим тази отговорност на тях [седмината] и ще дадем вниманието си на молитвата и служението на словото“.³⁰⁸

Материалното снабдяване дойде от доброволната щедрост на самите ранни вярващи. Това спонтанно споделяне на ресурси изглежда емблематично за начина, по който те демонстрираха усещането си за единство и общност. Скоро след началото на църквата на деня на Петдесетница, беше записано, че:

Всички вярващи бяха заедно и имаха всичко общо. Те продаваха имоти и притежания, за да дават на всеки, който има нужда. Всеки ден продължаваха да се събират заедно в дворовете на храма. Разчупваха хляб по къщите си и ядяха заедно с радостни и искрени сърца, хвалейки Бога и радвайки се на благоволенieto на всички хора. А Господ прибавяше към техния брой онези, които се спасяваха.³⁰⁹

Когато броят им нарасна, те се нуждаеха от установен ред. Апостолите продължаваха да функционират в ролята на бащи, снабдяващи духовна грижа и дирекция за младата църква, докато дяконите (първоначално седемте помощника, посветени на материалното снабдяване) бяха отговорни за разпределението на материалните помощи.³¹⁰

Следващото голямо предизвикателство, пред което те се изправиха дойде под формата на преследване. То започна с арестуването на апостолите Петър и Йоан, което

³⁰⁶ Вижте Деяния 2-8.

³⁰⁷ Деяния 6:3.

³⁰⁸ Деяния 6:3-4. Термина „дякон“ бил приложен към тази функция, тъй като е описателен за действията на един прислужник или сервитьор, който търчи за поръчки и изпълнява помощна служба, обикновено от рода на прислужване. Такъв човек типично има дар на помагания и се удовлетва в това да служи на другите.

³⁰⁹ Деяния 2:44-47 NIV (2010).

³¹⁰ Бележка за изучаване: Това изпълнява пророческия символ на Исус, даден на юдеите в случая, когато Той нахрани множества от по пет и четири хиляди: „...Все още ли не виждате нито разбирате?“ Исус попита учениците Си: „Сърцата ви закоравели ли са? Имате ли очи, но не можете да виждате, и имате ли уши, но не можете да чувате? И не помните ли? Когато разчупих хлябовете за петте хиляди, колко пълни кошници с парчета събрахте?“ ‘Дванадесет’, отговори те. ‘А когато разчупих седемте хляба за четирите хиляди, колко пълни кошници с парчета събрахте?’ Те отговори: ‘Седем’. Той им каза: ‘все още ли не разбирате?’“ (Марк 8:17-21). Самия Исус беше Хлябът от небето, и щеше да снабди нуждата от духовна и естествена храна на Своите последователи. Първото разпределение на това снабдяване се случи, когато дванадесетте апостола се натовариха с духовната грижа за Ерусалимската църква, докато предадоха задачата по разпределянето на материалните блага на седемте дякона.

стана вследствие на „едно очевидно чудо“ извършено пред самите порти на храма в Ерусалим. Ефектите от това грандиозно събитие станаха невъзможни за игнориране от юдейските лидери. Нарастващите последици от Исус от Назарет стана проблем за тези лидери. Неговото влияние се разпространяваше бързо чрез поученията на учениците Му. Тези поучения често бяха съпроводжани от демонстрация на чудотворна сила, което водеше до бързо увеличаване на броя на последователите на Исус.³¹¹

Имаше враждебна реакция от страна на властите на храма, които започнаха да се страхуват от растящото влияние на учениците на Исус и връзката, която се правеше между разпъването Му от римляните и тяхното тайно споразумение с властите на храма. Лицето на това преследване беше един млад равин, от Тарс Киликийски, който учеше в храма по това време. Този млад равин, чието име бе Савел, беше контактната точка между враждебната реакция от храма и преследването на последователите на Исус.

Вместо да ги обезсърчи, преследването имаше ефекта да засили решителността на вярващите. С убиването на Стефан, един от седемте дякона, вярващите бяха разпръснати нашироко.³¹² За известно време, само апостолите останаха в Ерусалим. След като Савел (преименуван на Павел) се обърна, преследването изглежда стихна и Църквата отново започна да се установява отново в Ерусалим. Обаче, започна нов рунд на преследване, и то претендираше за живота на Яков, брата на Йоан, и самият Петър беше затворен.³¹³

По това време, обществените събрания в храма повече не бяха възможни, така че те започнаха да се събират тайно по домовете. През това време, някои от апостолите и дяконите се осмелиха да отидат отвъд Ерусалим. Петър посети дома на Корнилий, римски стотник, който беше настанен в Кесария, и първите езически обръщенци се прибавиха към Църквата.³¹⁴ Филип отиде в Самария и от посещението му последваха много обръщенци. Петър и Йоан по-късно бяха изпратени, за да установят църквата в тази област.

Ерусалимската църква в началото установи усещане за общност сред вярващите, заедно със съпровождащия ред, който доведе до техния духовен растеж, и правилно разпределение на материалните ресурси. Беше някъде по-късно, след преследването в Ерусалим и първото разпръсване на много вярващи в езическия свят, когато възникна един ред, който обхващаше повече от този, който се появи първоначално в Ерусалим. Павел щеше да води този напредък сред езичниците, и реда на Църквата щеше да приеме по-голяма сложност, тъй като се изправяше пред предизвикателствата в и извън Ерусалим. Бавно се появи картината на Тялото на Христос, състоящо се от юдеи и от езичници.

Накрая църквата в Ерусалим щеше да се изправи пред крайни икономически затруднения и щеше да получи материални снабдявания от езичниците, което щеше да установи Църквата като нация сред нациите на човечеството. Този резултат беше постигнат след много тежки битки, които изискваха огромни промени на мисленето, особено сред юдейските вярващи.

Централната фигура водеща този напредък беше Павел, младият юдейски равин, преди наричан се Савел, който в началото водеше преследването на Църквата в полза на юдейските власти. Неговото апостолско управление ръководеше бързото издигане

³¹¹ Вижте Деяния 3:11 до 4:21.

³¹² Вижте Деяния 7 и 8.

³¹³ Вижте Деяния 12.

³¹⁴ Вижте Деяния 10.

на Църквата в гръцко-римския свят и донесе въпроса за примирението между юдеите и езичниците в Тялото на Христос на първа линия. След като въпроса най-накрая беше установен, след апостолския съвет в Ерусалим,³¹⁵ растежа на Църквата сред езическите народи беше доста бърз. До падението на Ерусалим през 70 г. сл. Хр., е имало множество центрове на християнската вяра на места като Ефес, Коринт и самият Рим. Юдейското влияние върху Църквата спря внезапно с разрушаването на Ерусалим, и реда, който Павел установи, стана основата за управлението на Църквата.

УПРАВЛЕНИЕТО НА ПАВЕЛ НА ТАЙНАТА НА ТЯЛОТО НА ХРИСТОС

Поради тази причина аз, Павел, затворник на Христос Исус заради вас езичниците –

Със сигурност сте чули за управлението на Божията благодат, която ми е дадена заради вас, което е, тайната, която ми е разкрита чрез откровение, както вече накратко ви писах. Четейки това, тогава, вие ще можете да разберете моето прозрение в тайната на Христос, която не беше направена позната за хората през поколенията, както сега е разкрита чрез Духа на Божиите апостоли и пророци. Тази тайна е, че чрез евангелието езичниците са сънаследници с Израел, членове заедно на едно тяло, и заедно участват в обещанието в Христос Исус.

Аз станах служител на евангелието чрез дарбата на Божията благодат, дадена ми чрез работата на Неговата сила. Въпреки, че съм най-малкия от най-малките от Божиите хора, тази благодат беше дадена на мен: да проповядвам на езичниците изобилните богатства на Христос, и да направя ясно на всеки управлението на тази тайна, която през миналите векове е държана скрита в Бог, Който е създал всичко. Неговото намерение е сега, чрез църквата, многообразната мъдрост на Бог да бъде направена позната на началствата и властите в небесните области, според вечното Му намерение, което Той изпълни в Христос Исус нашия Господ. ...Поради тази причина аз коленича пред Татко, от Когото всяко семейство на небето и на земята получава своето име.³¹⁶

Ясно е, че самият Павел е инструмента, чрез който тайната и нейното управление са били разкрити на останалите апостоли.³¹⁷ Павел започва своето пътуване като взема други със себе си. Варнава и неговия братовчед Йоан Марк са сред първите му другари, които са изпратени от Антиохия.

След като Павел и Варнава се разделят заради надеждността на Йоан Марк, Павел си избира Сила и Тимотей да го придружават в следващото му голямо пътуване. През времето, много други стават част от групата, с която той пътува и работи. След известно време, Павел започва да говори за Тимотей като за своя любим син. Той също

³¹⁵ Вижте Деяния 15.

³¹⁶ Ефесяни 3:1-15 NIV (2010).

³¹⁷ Вижте Галатяни 2:6-10.

така говори за цели групи от хора като за свои деца, и започва да говори и да действа като техен баща.³¹⁸ Той инструктира Тимотей да следва примера на неговото служение, след неговия опит във взаимоотношението му с Павел: „Тогава ти, сине мой, бъди силен в благодатта, която е в Христос Исус. И нещата, които си ме чувал да казвам в присъствието на много свидетели, повери на благонадеждни хора, които също така ще бъдат квалифицирани да учат другите“.³¹⁹ Павел беше открил в Тимотей един благонадежден син, когото той отгледа, за да стане лидер в Тялото на Христос. Неговото бащинско посвещение към Тимотей е изразено в този съвет. Павел пътуваше с Тимотей много години и го изложи на същия вид ученичество, на който Исус изложи Своите дванадесет ученика. Както при Исус и дванадесетте, взаимоотношението на Павел с Тимотей беше такова като на посветен баща и верен син. Точно както дванадесетте станаха лидерите на Църквата през първото поколение, учениците на Павел, като Тимотей и Тит, узряха, за да станат лидерите на второто поколение и снабдиха продължителността, необходима за напредъка на Царството в следващите поколения.

Павел считаше вярващи в цели градове за свои духовни деца. Както беше отбелязано по-рано, в своето писмо до Коринтяните, той се обръща към тях с близостта на един баща, който беше ядосан поради тяхната незрялост, разделение, арогантност и липса на морално съзнание. Той разбираше, че имаше задължение да ги конфронтира и да изиска да си променят начина на живот, за да се съобразят със стандартите, които той беше установил чрез инструкциите си и чрез начина си на живот.

Неговото влияние се простираше отвъд отделни личности и градове до цели области. Той даде наредби на църквите в Галатия редовно да отделят определени суми пари, за да помагат на братята в Ерусалим във времето на суров глад.³²⁰ Павел и Варнава установиха църквата в градове като Антиохия, Икония, Листра и Дервия, в областта позната като Галатия. Същото беше истина за един по-голям размер църкви в областта Македония,³²¹ която включваше градове като Филипи, Солун и Берия.

Това е развиването на управлението на Павел. Той започва като духовен баща на синове като Тимотей и Тит. След това неговото духовно семейство се разраства, за да включва домочадие в много градове. Когато влиянието му се разширява в области, тези, които гледат на него като на духовен баща упражняват влияние подобно на родовете в племената на Израел. Неговите родове не са ограничени до една единствена област, но са пръснати из гръцко-римския свят. До времето когато поисква да застане пред цезар и е изпратен в Рим, той бе неоспоримия лидер на християнската вяра извън Израел. Той е патриархалната фигура в Църквата сред езичниците.

Павел използва своето положение като баща на хората, за да ги обучава в зрялост, за да могат да изпълнят съдбите си. Неговите синове, които изтърпяха дисциплинирането на своето обучение под неговата ръка, станаха зрели лидери, на които можеше да се повери вярно да представят Господа в градовете, областите и народите. Той остави Тимотей в Македония, а Тит в Крит, за да поставят стареите в градовете на тези области, за да се грижат за Божиите хора по начина, по който първите апостоли подредиха реда в Божия Дом в град Ерусалим. От това място, като баща на домочадие в един град, той предизвикваше онези, които бяха от неговото домочадие да приемат напълно всички вярващи в този град, без значение дали принадлежаха към

³¹⁸ Вижте, например, 1 Коринтяни 4:14-21.

³¹⁹ 2 Тимотей 2:1-2.

³²⁰ Вижте 1 Коринтяни 16:1-4.

³²¹ Вижте 2 Коринтяни 8:1-15.

неговото домочадие или към други, като тези на Аполос или на Петър.³²² Той енергично спореше за единството на Тялото на Христос, не само сред домочадиата, но също и сред целите раси.³²³

Където неговото влияние се разширяваше до области, Павел призоваваше родовете да събират средства и да изпращат помощ на юдеите, които напълно отхвърляха неговото апостолство и влиянието. Въпреки че Павел без съмнение беше патриарха на езическата църква, той признаваше влиянието на другите лидери и сред юдеите и сред езичниците. Той разшири ранната форма на управление на апостолския съвет да включва представяне от апостолите, които работеха сред езичниците,³²⁴ установявайки формата за разрешаване на важни въпроси за цялото Тяло на Христос.

Управлението на Павел служеше, за да постигне на еднакво важните цели на дисциплиниране и обучаване на отделните хора в зрялост, за да могат да изпълнят своята лична съдба, докато поддържат единството на Божия Дом. В преследването на последната цел, той беше безкомпромисен в своята опозиция към сектите и деноминациите, и никога не престана да говори смело и последователно в защита и подкрепа на единственото Тяло на Христос. Винаги беше ясно за него, че реда в Божия Дом беше предназначен да показва реда, който е в небето, тъй като това е един и същ дом, без значение дали ще е на небето или на земята.

Г Л А В А 16 – Свята нация

Взаимоотношението между Бог и човека е най-обширното и най-сложното взаимоотношение, което някой може да преживее. Уникалните аспекти на взаимоотношението изтъкват този факт: Бог е Дух, докато човека е дух облечен в плът; небето е престола на Божието управление, докато земята е обиталището на човека; Бог обича човека и го е създал за специфична съдба; човека има свободна воля и може да избира между Божиата цел за него и собствения си път; и Бог и човека имат общ враг, който се противопоставя на Бог като отчуждава човека от Бог; и, Бог взе формата на човек, за да примири човека с Бог.

За да покаже напълно всички различни аспекти на взаимоотношението, Бог е структурирал човешките взаимоотношения да действат като образи и сенки на Неговото взаимоотношение с човека. Следователно, всички форми на човешки взаимоотношения, които Бог е установил са прикрити изобразявания на Неговото взаимоотношение с човека. Метафорите за човешките взаимоотношения са тайни разкрити напълно в определеното им време. Примери за общи човешки взаимоотношения, които са „дълбоки тайн[и]“ са взаимоотношението баща и син и взаимоотношението съпруг и съпруга.³²⁵ Тези две взаимоотношения по-специално са

³²² Вижте 1 Коринтяни 1:10-13.

³²³ Вижте Галатяни 3:26 и Ефесяни 2:19-22.

³²⁴ Вижте Деяния 15.

³²⁵ Римляни 16:25-27 (дискутирайки взаимоотношението баща и син като тайна): „А на Този, Който може да ви установи според моето евангелие, посланието, което прокламирам за Исус Христос, държейки откровението на тайната, скрита за дълго в миналите векове, но сега разкрита и направена позната чрез пророческите писания по заповедта на вечния Бог, така че всички езичници да могат да дойдат до вяра и покорство – на единствения мъдър Бог да бъде слава завинаги чрез Исус Христос! Амин“ (NIV 2010). Вижте Ефесяни 5:31-32 (дискутирайки взаимоотношението съпруг-съпруга като „дълбока тайна“):

използвани, за да покажат, че точното представяне на другия е възможно само чрез идентичност на съществото.

Едно различно същество ще изтъкне различията в съществата чрез тяхното представяне. Един слуга не може да представя характера на господаря си, понеже не е запознат нито с характера нито с позицията на господаря си. Обаче, това умение му позволява да изпълни поверената му задача. Един син, в контраст, може да представя характера на своя баща, понеже той произлиза от съществото на своя баща. Той притежава необходимата идентичност на съществото, и е наследника на баща си, така че той седи в позицията на баща си, когато представя баща си на другите. Ето защо сина може да каже: „Който е видял Мен, видял е Татко“,³²⁶ и „Аз и Татко сме едно“.³²⁷ Това че на ангелите им липсва необходимата идентичност на съществото е също причината защо те са неспособни точно да представят Бог.³²⁸

Брака изтъква принципа на отъждествяването и на точното представяне, когато се гледа от небесна перспектива. Адам произлезе от Бог и по този начин беше син, който беше способен да представлява Бог, своя Баща. Ева произлезе от Адам по плът и от Бог по дух, така че тя беше и син на Адам и син на Бог. Тя беше направена, за да може да представя точно и двамата. Като представител и на Бог и на съпруга си, на съпругата ѝ е дадено право на протекция от тези два източника на власт.

Царя и неговото взаимоотношение с неговото царство помага да се разкрият божествените намерения относно властта и представянето. Разбирането на царя като суверен помага да се определи произхода и функцията на власт. Подобно, структурата на едно царство помага да се очертаят отговорностите и ползите свързани с това да бъдеш под власт. В случая с Божието Царство, Христос, Царя, е източника на власт определящ и ползите и отговорностите свързани с Царството.

Един дом, като този, който Бог е установил, изобразява божествения принцип на продължителност на целта. Дом, състоящ се от едно семейство от много поколения, показва продължителната връзка на семейството с плана на бащата. Самият дом контролира прогреса на развиване и на изпълнение на този план през дългите периоди от време. Редът на подредбата на дома е важна, за да се поддържа продължителност на целта, за която цел може да бъде отбелязана историята на семейството чрез поддържането на точен родословен запис. Тези записи служат за един вид самостоятелно доказване, потвърждаващо претенциите на синовете във всяко поколение, за обещанията издигащи се от завещанията на техните бащи. Този ред отразява същия, в който дойде Исус, в изпълнението на времето, като Божия Син, за да завърши задачата на изкупление на Божия Дом съгласно изискванията на най-древния завет.

„Поради тази причина човек ще остави баща си и майка си и ще се съедини с жена си, и двамата ще станат една плът. Това е дълбока тайна – но аз говоря за Христос и за църквата“ (NIV 2010).

³²⁶ Йоан 14:9. Продължаващата дискусия на Исус в тази секция дава допълнителни доказателства за еднаквата същност, която Той има с Баща Си: „...Всеки, който е видял Мен е видял Татко. Как можете да кажете: ‘Покажи ни Татко’? Не вярвате ли, че Аз съм в Татко, и че Татко е в Мен? Думите, които ви говоря не ги говоря от собствената Си власт. По-скоро, това е Татко, живеещ в Мен, Който върши Своята работа. Вярвайте Ми когато ви казвам, че Аз съм в Татко и Той е в Мен; или поне вярвайте на доказателството на самите думи. Много вярно ви казвам, всеки, който има вяра в Мен ще върши делата, които Аз върших, и ще върши дори и по-велики дела от тези, защото Аз отивам при Татко. И ще направя каквото поискате в Мое име, за да може да се прослави Татко в Сина. Можете да Ми искате всичко в Мое име, и Аз ще го направя“ (Йоан 14:9-14 NIV 2010).

³²⁷ Йоан 10:30.

³²⁸ Евреи 1:5.

Накрая, една нация съществува, за да разкрива тайната на Божия характер. От началото, Бог е замислил Неговия Дом да показва славата на Неговия ред на света. Той е наредил вкусването на небесния ред в среда на пълно човешко разнообразие, изпълнено с всички конфликти присъщи за човешките същества. Поради крайната сложност на взаимоотношението между Бог и човека, никоя отделна метафора не може достатъчно да обхване всичките му аспекти.

Следователно, Бог е използвал разнообразие от взаимоотношения, предназначени да подчертаят структурните аспекти на пълното взаимоотношение. Тези метафори описват това взаимоотношение от неговите най-интимни форми до най-широките му корпоративни изразявания – от баща и син до свята нация. Всеки родствен модел носи същността на основното взаимоотношение, това на баща и син, чрез по-широкия контекст, това, в което цяла нация показва природата на Бог Бащата във взаимоотношението с Исус Христос Сина. Нарастващия резултат е широко показване на взаимоотношението сред народите по света, но с дълбочина на честността, която е фокусирана на най-основното функционално взаимоотношение.

Бог винаги е възнамерявал Неговия Дом да съществува на земята като нация сред нациите. Реда на неговото управление е предназначен да даде на човечеството прозрения за природата на Самия Бог, тъй като всички управления неизбежно показват природата на своите суверени. Небето е твърдо посветено на формирането на тази реалност на земята.

СЛАВАТА НА АГНЕТО

Апостол Йоан беше стар човек, когато беше заточен на Патмос, един остров на брега на Ефес в Егейско море. Това би изглеждало жестока съдба за някой, който е служил на Бога през по-голямата част от живота си. Но, Бог го заведе там, за да му даде най-великото откровение за Исус, което той щеше да има, а с него и вникване в приоритета на небето, който щеше да оформи курса на историята за всички останали човешки векове. От там беше, където Йоан, последния от дванадесетте първи апостола, беше поканен на небето, за да бъде свидетел на официалните укази, които щяха да създадат една свята нация на земята.

До тогава, беше минало едно поколение откакто евангелието беше проповядвано за първи път на деня на Петдесятница. Петър и всички свидетели, които присъстваха през този ден бяха мъртви. Дори Павел вече беше мъртъв. Само Йоан беше останал. Реда на юдаизма беше съборен с разрушаването на храма в Ерусалим. Самия Йоан беше живял много години в Ефес, и сега той беше един много стар човек. Той беше най-видимата преходна връзка между първото поколение на ранната църква и следващото поколение.

Често, Бог ще въведе новия ред на нещата от небето в едно поколение и ще придвижи тяхното изпълнение в следващото поколение. Например, Той освободи древните евреи от робството в Египет в едно поколение, а ги заведе в Обещаната земя в следващото. Дори поколение, което вижда поразителните дела на Бог може да стане като стар мех, що се отнася до по-нататъшния напредък на нещата, които са били въведени в техни дни. Първото поколение вярващи се счепка с влиянието на юдаизма и също и с достъпа на езичниците във вярата. Победите, които бяха направени в това поколение можеха лесно да станат новите традиции, въпреки че бяха далеч от пълното намерение на небето.

За да подготви поколение, което да приеме пълното откровение за това, което беше освободено на земята, Бог чакаше докато се издигне ново поколение с нов начин на мислене. Той също премахна препятствието на юдаизма, като позволи разрушаването на храма и свързаната с него религиозна култура. Чрез Йоан, Той инсталира следващото голямо нарастване на разгръщащата се картина в меха на едно ново поколение.

Исус се яви на Йоан на остров Патмос във видение, в което Исус държеше седем звезди в дясната Си ръка докато ходеше сред седем светилника.³²⁹ В срещата, Исус разкри двете тайни на седемте звезди и на седемте светилника: седемте светилника бяха вярващите в седем града в римската провинция Мала Азия, днешна Турция; а седемте звезди бяха седем посланика до вярващите в седемте града. На всеки посланик му беше дадено характерно послание за групата, до която беше пратен. Посланията бяха спешни и навременни, но уникални за съществуващите обстоятелства и характеристики на специфичния град. Посланията бяха за неща, които щяха да се случат скоро, както и за обстоятелства сред вярващите, които бяха с неотложна нужда да се адресират.³³⁰

След като Исус даде на Йоан посланията, Той внезапно изчезна. След това Йоан видя една отворена врата на небето, и един глас го покани да мине през вратата в тази област, за да бъде свидетел на отварянето на седемте печата на свитъка в ръката на Всемогъщия Бог.³³¹ Когато Агнето, което е „Лъвът от юдовото племе“, се намери достойно да отвори печатите,³³² небето избухна в песен на хвала. Тази песен никога преди не е била пята, нито дори на небето:

*Достоен Си да вземеш свитъка и да отвориш печатите му, защото беше заклан и с кръвта Си изкупи хора за Бог от всяко племе, език, хора и народ. Ти Си ги направил да бъдат царство и свещеници, за да служат на нашия Бог, и те ще царуват на земята.*³³³

Небето почиташе Агнето Исус, като декларираше, че Той беше извършил Божията воля на земята. След като Йоан стана свидетел на тези събития в небесната област, постиженията на Христос бяха освободени на земята като бяха декларирани и празнувани на небето.

Бъдещото нареждане за земята беше, че небето ще роди една свята нация извлечена от всяка етнос, пол и социален клас. Включените в тази нация ще говорят различни езици и ще идват от изцяло различни културни среди, но въпреки това ще бъдат обединени под суверенитета на Христос, като нация от царски свещеници. Както целта на Авраамовата нация беше да донесе човека Исус в света, така тази свята нация от царски свещеници ще покаже всички характеристики намиращи се в Христос. Всеки участник в нея ще представя този уникален аспект на Христос, който е бил създаден да показва. Но пълното разкриване на Христос ще бъде чрез корпоративната личност, святата нация, чиято цел ще бъде да

³²⁹ Вижте Откровение 1:9-19.

³³⁰ Вижте Откровение 2-3.

³³¹ Откровение 4:1.

³³² Откровение 5:5.

³³³ Откровение 5:9-10.

...екипира Неговите хора за делата на служението, така че тялото на Христос да може да бъде изградено, докато всички ние достигнем единство във вярата и в познаването на Божия Син и станем зрели, достигайки до цялата мярка на пълнотата на Христос.

Тогава повече няма да бъдем деца, подхвърляни напред-назад от вълните, и отвявани насам-натам от всеки вятър на учение и чрез лукавството и хитростта на хора в техните измамни планове. Вместо това, говорейки истината в любов, ние ще растем във всичко в Него, Който е главата, която е Христос. От Него цялото тяло, свързано и поддържано от подкрепата на всяка връзка, расте и се изгражда в любов, докато всяка част върши своята работа.³³⁴

Първото поколение на ранната църква не притежаваше необходимата култура, за да получи пълнотата на откровението за святата нация, състояща се от хора с такива различни произходи. За второто поколение, обаче, беше нормално да мисли, че вярващите от целия до тогава познат свят съставляваха Тялото на Христос. Тази промяна беше необходима, за да се подслони пълното постижение на Христос на земята, в съгласие с декларациите, за които Йоан беше призван да бъде свидетел в небето. Това щеше да бъде крайното изпълнение на завета преди сътворението.

ПРАКТИЧЕСКОТО ЗНАЧЕНИЕ НА ЕДНА СВЯТА НАЦИЯ

Бог изпрати Исус в света, за да разкрие Своята любов към всички човешки създания. Той е сигурен, че когато човечеството разбере истинската природа на Неговата любов, всички онези, които копнеят да бъдат примирени с Него ще дойдат у дома при Него.

От времето на отделянето на Адам от Бог, културата на човечеството е продължила да деградира до сегашното й състояние. Всички форми на реда, който Бог беше наредил за ползата на човека бяха замърсени без да се разбира, от продължаващите последици от падението. Редът за съпруга и съпругата е бил пренасочен от точното представяне и управление за ползата на този, който е под власт, до недоверие в Божия ред на власт и дори до съревнование между съпруга и съпругата. Манията на отделния човек за снабдяване и защита е изкормила взаимоотношението баща и син и е разделила наследството на семействата за поколенията. Загубата на тези родствени модели е довела до разрушаване на тези основи за определянето на целта и продължителността за поколенията. Единствените останали благонадеждни основи, на които хората могат да се облекнат са законните защити предоставяни им от закона, процедурите и институциите на нацията, на която те са граждани.

Дори един сирак е гражданин на нация. Последната надежда на човека за сигурността от снабдяване и защита е в законите и управлението в дадена нация. Тази подредба, обаче, е подчинена на контрола на силния и на мощния и все повече идва под влиянието на опитния и безскрупулния.

Земята е в отчаяна нужда от модел на ред и мир, в който проблемите на човечеството са подчинени на дълготрайно разрешение. Решението се намира в нация

³³⁴ Ефесяни 4:12-16 NIV (2010).

от хора „от всяко племе, език, хора и народ“, която разкрива тайната на Бог Бащата и Исус Христос Сина, като демонстрира добротата на Бог. Редът на святата нация има силата да изкупува хора за Бог от най-големите дълбочини на тяхното съкрушено и паднало състояние. Това е обещанието за свята нация.

НЕКА ДА БЪДАТ ЕДНО В НАС

Татко, часът дойде. Прослави Сина Си, за да може и Синът Ти да те прослави. Защото Си Му дал власт над всички хора, за да може да им даде вечен живот на всички, които Си Му дал. А това е вечен живот: да познаят Тебе, единствения истински Бог, и Исус Христос, когото Си пратил. ...за да бъдат всички едно, Татко, както Ти Си в Мен и Аз Съм в Теб. Нека и те да бъдат в Нас, за да може света да повярва, че Ти Си Ме пратил. Аз им дадох славата, която Ти Ми даде, за да могат да бъдат едно както и ние сме едно – Аз в тях и Ти в Мене – за да могат да бъдат доведени до пълно единство. Тогава света ще познае, че Ти Си Ме пратил и Си възлюбил тях както Си възлюбил Мен.³³⁵

Исус се моли на Татко всички вярващи да бъдат едно в модела на Неговото взаимоотношение с Татко, който преди това беше поставен. Мнението на Исус отправяйки тази молба беше, че хората по света ще видят, че Татко ги обича по същия начин, по който обича Исус. Това крайно изразяване на многото като едно капсулира евангелието с любовта на Татко.

Исус се моли за конфигуриране на единство, моделиращо взаимоотношението между Бащата и Сина, в една корпоративна форма, която е видима за света. Христос възнамерява да представи Своето взаимоотношение с Татко чрез тази корпоративна форма, на света, който не познава нито Бащата нито Сина. Намерението Му е, чрез това специфично представяне, света да бъде запознат с природата на Бащината любов – не само към Исус и към корпоративното тяло от вярващи, но и към света. Най-пълния израз на евангелието на Бащата и на Сина е запазен за тази форма.

Света не може да види духовното Тяло на Христос; духовните неща се разпознават духовно.³³⁶ Тяхното виждане на духовното Тяло на Христос трябва да им бъде представено в позната форма, за да го разпознаят и да разберат посланието, което то е конфигурирано да им предаде.

Тъй като всяко човешко същество принадлежи на някоя нация, Бог е определил изразяването на Тялото на Христос да функционира като нация сред нациите на човечеството. Като такава, управлението на тази нация трябва да бъде ясно и различимо, така че да може да се наблюдава от света, а качеството на живота, който произлиза от тази форма на управление носи директна връзка с реда на тази нация. Бог, следователно, е замислил свята нация, за да приеме хора от всяко племе, език, хора и народ, за да бъдат подредени под властта на Христос като „царско свещенство [и] свята

³³⁵ Йоан 17:1-3, 21-23 NIV (2010).

³³⁶ 1 Коринтяни 2:14 (NIV 2010): „Човека без Духа не приема нещата, които идват от Божия Дух, но ги смята за глупост, и не може да ги разбере, понеже те се познават само чрез Духа“.

нация“.³³⁷ Йоан беше поканен в небето, за да бъде свидетел на официалната небесна декларация на неговото посвещение да представи славата на Агнето в тази форма на земята.

Тази свята нация е замислена, за да покаже как хората от всички подразделения на човешкото общество могат да бъдат реформирани в духовни семейства, домочадия, родове, племена и накрая, в нация способна да приема всеки човек във всяко състояние и да го развива до мястото на зрял Божий син. Хора с най-съсипания живот могат да бъдат изкупени и възстановени до такава завършеност, че да са способни да показват самата природа на Бог във формата, в която са създадени да я показват.

Този възстановителен процес се корени във взаимоотношение на човешки баща, който точно копира ролята на Бог Бащата в живота на човека. Духовния баща е важен за реда, който избавя човека и възстановява съдбата му. Човек спасен по този начин е поставен в контекста на свята нация, която го упълномощава и му дава възможност да показва всичко, което Бог е определил той да бъде.

Показването на Божията любов в този контекст е и девствено и благонадеждно, тъй като всички взаимоотношения са наредени от Бог и потвърдени от участниците. Тези доброволни взаимоотношения свързват хора в една корпоративна форма, която не се обляга на естествените човешки връзки като раса, етнос и социално-икономически съвместимости, за своята сила и мощ. В тази нация, няма да е необикновено за взаимоотношението на бащата и сина да предизвика преобладаващия социален ред. Ще е нещо обикновено, например, за арабин да бъде баща на юдеин, и юдеин да бъде баща на иранец. Няма да е нещо необикновено за индианец да бъде баща на африканец, и бял човек да бъде баща на тъмнокож, или обратното. Духовните семейства се състоят от разнообразия, които биха били невъобразими в традиционното общество.

Бащите дават възможност на синовете да изпълнят съдбите си, като подготвят пътя за тях и като им дават наследство от всякакъв вид, за да дадат възможност на техния напредък към зряло представяне на Бог. Тази свята нация е свободна и от ксенофобия и от духа на геноцид, и двете от които са напасти, които показват нищожната природа на човешките същества. Съпрузите обичат съпругите си както обичат себе си в модела на Христос и Църквата; а съпругите заместват съревнованието със съпрузите си с точно представяне, което представя картина на единство, което силно контрастира на настоящия ред на семейни взаимоотношения. Всички, които имат власт управляват в полза на тези, които са под тяхната власт, показвайки картината на Божието управление, а тези, които са под власт разпознават ползата си от това да се подчиняват на тази власт, така че да могат да се наслаждават на една обстановка на мир, докато растат в собствената си пълна зрялост.

Нация, която показва любовта на бащата към сина си в своите форми на ред и управление ще стои в абсолютен контраст на всички други нации.

ГРАД ПОСТАВЕН НА ХЪЛМ

*А в последните дни
Планината на ГОСПОДНИЯ дом
Ще бъде установена на върха на планините,
И ще бъде издигната над хълмовете;
И хората ще се стекат към нея.*

³³⁷ 1 Петрово 2:9.

Татко мой! Татко мой!

*Много народи ще дойдат и ще кажат:
„Елате, и нека да се изкачим на планината на ГОСПОДА,
До дома на Бога на Яков;
Той ще ни научи на Своите пътища,
И ние ще ходим в пътеките Му“.
Защото от Сион ще излезе закона,
И словото на ГОСПОДА от Ерусалим.
Той ще съди между много хора;
И ще смъмри силни народи надалеч;
Те ще изковат мечовете си на плугове,
И копията си на сърпове;
Народ няма да вдигне меч срещу народ,
Нито ще се учат повече на война.
Но всеки ще седи под лозата си и под смокинята си,
И никой няма да ги плаши;
Защото устата на ГОСПОДА на войнствата говориха.
Защото всички народи ходят всеки в името на своя бог,
Но ние ще ходим в името на ГОСПОДА нашия Бог
Завинаги и винаги.
„В онзи ден“, казва ГОСПОД,
„Аз ще събера куците,
Ще събера изгнаниците
И онези, които съм огорчил;
Ще направя от куците остатък,
И от изгнаниците силна нация;
Така че ГОСПОД ще царува над тях в планината Сион
От сега и до века.“³³⁸*

Въпреки че популярното ударение на евангелието дълго време е отразявало един фокус на бягство от настоящия зъл век, като отидем на небето, Исус говори за евангелие, което показва природата на Татко. Исус спомена това пророчество и инструктира учениците Си, че те са „светлината на света“ и „град, който е поставен на хълм, [който] не може да бъде скрит“.³³⁹ Бог винаги е възнамерявал да завърши века на хората с изразяване на евангелието в света. Самият Исус дойде, за да ни покаже Татко и се моли всички, които повярват в Него да живеят корпоративно в модела на това как Той и Татко живеят. Пророчествата относно реда на Църквата в края на века никога не говорят за едно бързо бягство пред лицето на растяща опозиция. Вместо това, те представят една картина на хора, чийто живот се характеризира от праведност, мир и радост в един век на поквара, беззаконие и хаос.

Божия Дом стои като една свята нация сред нациите на света, докато циклите на войната, насилието и несправедливостта погубват надеждата на човечеството и държат хората на земята дълбоко разделени. В Божия Дом, народите ще дойдат до такава хармония и мир, че ще „изковат мечовете си на плугове и копията си на сърпове“.³⁴⁰

³³⁸ Михей 4:1-7 NKJV; също Исаия 2:2 NIV (2010): „В последните дни планината на ГОСПОДНИЯ храм ще бъде установена като най-високата планина; ще бъде издигната над хълмовете, и нациите ще се стичат на нея“.

³³⁹ Матей 5:14 KJV.

³⁴⁰ Исаия 2:4; Михей 4:3.

Икономиката на Божия Дом по никакъв начин няма да бъде посветена на секторите на войни и конфликти. Докато сред народите на света ще има постоянни цикли на „войни и слухове за войни“,³⁴¹ в Божия Дом, същите тези народи, които са във война един с друг в света, ще живеят заедно като бащи и синове.

Докато текущата религиозна мисъл сериозно се надява на мир и прави изказвания за тази цел, не остава никакъв модел за инструктиране на народите в това как да преминат към този резултат. Мира остава неуловим, и задаващите се конфликти едва не карат сърцата на хората да се отчайват. Понеже религията не успява да види модела на свята нация, въпреки, че той е многократно представян в Писанията като решаващото предложение на Бог за човека, предвиждайки пълния израз на Божията любов, религиозните разделения продължават да бъдат главния допринасящ фактор за човешката безнадеждност.

Пророчествата относно издигането на статута на Божия Дом до този на град поставен на хълм предвиждат, че когато корпоративния Христос е издигнат по този начин, народите ще бъдат привлечени към Него за отговори. Докато, религиозната Църква исторически е била позиционирала себе си за неучастие в културата на народите и да разпространява своите политики като начин за създаване на благоприятен климат за приемане на нейното послание, Божията стратегия представена чрез една свята нация е такава на една различна алтернатива, отделена и различна в своята съдба и управление. Тази ясна алтернатива е, която Бог иска да използва в последните дни, за да представи посланието за Бащата и Сина, като завършен израз на Божията любов.

Божият Дом е Неговата свята нация, която Бог предвидя когато въведе Адам в света. Управлението на правдата е реда на Божия Дом. Бог първоначално даде на Адам господство над земята, за да въведе този начин на небето в естественото творение. Исус дойде, за да възвърне този мандат и да му даде пълен израз като модела, върху който Неговото корпоративно Тяло да функционира. Бог възнамеряваше корпоративното Тяло на Христос, функциониращо глобално като свята нация сред нациите на човечеството, да изразява това послание напълно. Бог се закле в Себе Си преди световите да бяха основани, да доведе века на човека до завършек като покаже Себе Си на земята в славата на това тяло.

Седмия ангел наду тръбата си, и имаше силни гласове на небето, които казваха: „Световното царство стана царството на нашия Господ и на Неговия Месия, и Той ще царува завинаги и винаги“. И двадесет и четирите старейци, които седяха на престолите си пред Бог, паднаха на лицата си и се поклониха на Бога, казвайки: „Ние Ти благодарим, Господи Боже Всемогъщи, Този, който е и който е бил, защото Си взел великата Си сила и Си започнал да царуваи.“³⁴²

Но съдът ще седне, и силата му ще бъде отнета и напълно унищожена завинаги. Тогава суверенитета, силата и величието на всички царства под небето ще бъдат предадени в ръцете на святите хора на Всевишния. Неговото царство ще бъде вечно

³⁴¹ Матей 24:6; Марк 13:7.

³⁴² Откровение 11:15-17 NIV (2010).

Татко мой! Татко мой!

царство, и всички управници ще Му се поклонят и ще Му се покорят.

Това е края на това нещо....³⁴³

³⁴³ Данаил 7:26-28 NIV (2010).